

Il·lustració de textos infantils

Índex

1. Preàmbul.....pàg.2
2. Introducció a la il·lustració infantil
 - 2.1. El Mercat. Adequació al públic.
 - 2.2. Tipologia del conte infantil
 - 2.3. Temes
 - 2.4. Documentació i primeres idees
3. Estudi i procéspàg.10
 - 3.1. Estil propi
 - 3.2. Personatges
 - 3.2.1. Anatomia del personatge i continuïtat
 - 3.2.2. Expressió
 - 3.2.3. Moviment
 - 3.2.4. Animals
 - 3.3. Color
 - 3.4. Tècnica
 - 3.4.1. Aquarel·la
 - 3.4.2. Lapis de color
 - 3.4.3. Acrílic
 - 3.4.4. Collage
 - 3.4.5. Pastel
 - 3.4.6. Tinta
 - 3.4.7. Rotuladors
 - 3.4.8. Aero grafia
 - 3.4.9. Tècnica Digital
 - 3.4.10. Tècniques alternatives
4. Dinàmica del conte i presentació.....pàg. 15
 - 4.1. Storyboard
 - 4.2. Composició de la pàgina
 - 4.3. Font i tipografia
 - 4.4. Portada
5. Projecte d'un llibre de contes.....pàg. 51
 - 5.1. Història del Lladre i l'Ocell del rei (versió extensa)
 - 5.2. Història del Lladre i l'Ocell del rei (versió adaptada)
 - 5.3. Història de la Bruixa Pantera (versió extensa)
 - 5.4. Història de la Bruixa Pantera (versió adaptada)
 - 5.5. El Jardí del talp
 - 5.6. El Carro del Senyor Madet
 - 5.7. La Filla del Comptable
 - 5.8. En Dino s'ha de quedar a fora
 - 5.9. Explicació de Llopis Llopis

1.Preàmbul

Un treball sobre la il·lustració infantil

El meu treball consta de dues fases molt diferenciades. La primera és la que engloba el temps oficial del treball de recerca (realment el temps que hi va haver entre el nadal de 2008 i el setembre de 2009). És una fase en el que em vaig centrar en la producció de textos, i en que la teoria que vaig aconseguir acumular feia referència en la major part a la literatura infantil. Vaig presentar el dossier que adjunto com a annex “Disseny de textos infantils”.

La segona fase va començar el setembre de 2009 i acaba el dia d'avui, el 16 d'Abril de 2010. Es caracteritza per la meua assistència a un curs d'il·lustració infantil al Centre Cultural la Mercè a Girona. Gràcies als professors, a qui agraeixo els seus ensenyaments i recolzament, vaig veure que el meu treball encara es podia millorar molt, així que mai va acabar per abandonar-me durant aquest temps. Aquest com vaig plantejar-me uns objectius clars i realistes que s'han pogut complir finalment.

La meua intenció era preparar una maqueta sobre un dels contes i proposar les altres antigues històries com a plantejaments adaptant-se al que he après durant els últims mesos. He afegit dos contes més ja que em semblaven interessants per la problemàtica de la seva estructura. El darrer és una proposta en que estic treballant actualment. El presento encara amb poc material plantejat, però volia deixar constància del tipus de projecte.

Així doncs aquí presento un sintètic recull d'informació bibliogràfica amb anotacions d'aprenentatges pràctics i consells de professors.

En ocasions apareixeran aportacions textuais amb una font de text diferenciada on analitzo aspectes de la meua obra i la comparo amb la teoria.

La importància de la literatura infantil

Els llibres infantils són un apropament de l'infant a la realitat a través, generalment, de la ficció. A partir d'ells s'habituen a situacions, objectes, sensacions, etc. Són capaços de copsar grans quantitats d'informació sense esforç mentre assosseguen la seva curiositat natural o segueixen l'interessant fil conductor d'una història.

Els llibres que un nen o nena llegeixi durant la seva infantesa marcaran els seus hàbits de lectura en un futur, per tant, com a una de les primeres fonts de cultura de la vida la importància de la literatura infantil és indiscutible. I com a complementari del sector literari, la il·lustració infantil mereix la mateixa importància. És la il·lustració la que en un principi indueix a llegir el text. Els infants, a partir dels estímuls visuals, són capaços d'interpretar imatges molt abans de saber llegir.

L'objectiu

Un bon llibre infantil ha de saber entretenir el nen o nena i l'ha de deixar satisfet. Ha d'estimular la seva imaginació, la seva sensibilitat, curiositat, etc. És important que ajudi al desenvolupament i a l'aprenentatge de valors o conceptes, però no ha de ser una estricta lliçó moral. Com a element atractiu la il·lustració ha d'acomplir la seva funció. Com s'explicarà més endavant s'han de tenir en compte els missatges visuals implícits i explícits, la relació amb el text, adaptar el disseny als gustos del públic...

El llibre infantil pot ser llegit pel mateix nen o bé pot ser llegit en veu alta per un adult. En aquest cas el llibre infantil permet, a més a més, un moment de vincle entre el nen i l'adult, un tema de discussió i conversa sobre preguntes que pugui tenir l'infant, la seva opinió sobre un fet o paraules que no conegui.

2.Introducció a la literatura infantil

La interpretació d'un llibre infantil

Cal tenir present que tot i que el nen pugui llegir el text, la informació que pugui extreure de la imatge serà més rica. Li serà més fàcil recordar la il·lustració d'una escena que el propi text.

El camp visual té, per la seva part, diversos modes d'interpretació en múltiples formes. Poden ser imatges realistes, o bé més simbòliques; la posició dels elements en el quadre també implica una funció específica, així com el color, la línia...i l'espai buit té la mateixa importància que l'espai ple.

Considerem, doncs, la importància de l'expressió gràfica.

Però, a més del que pugui proporcionar el text i la imatge, un llibre infantil suposa una font de riques percepcions sensibles: El nen agafa el llibre amb les mans i passa les pàgines, que poden tenir una mida, una textura més llisa o rugosa, un pes; la tapa pot ser rígida, flonja, dura, elàstica, potser que hagi de pressionar el llom cada cop que obri una pàgina perquè se li mantingui oberta... fins i tot l'olor del paper i de la tinta són especials.

La relació entre el text i la imatge

A vegades la imatge il·lustra el que es diu al text, simplement presenten gràficament la informació repetida amb paraules. Altres vegades el que fa és complementar-les, afegir informació. També hi ha llibres infantils que només amb el text no tindrien sentit.

Segons l'edat, un tema que s'amplia més endavant, la relació text - il·lustració varia: En els primers llibres és normal trobar des de un 100% d'imatge a algunes anotacions com els noms dels elements il·lustrats, onomatopeies... Però a mida que el públic avança d'edat el percentatge d'imatge baixarà i el de text augmentarà.

En la producció de llibres infantils a vegades una idea parteix d'una imatge i a partir d'aquesta s'extreu el text, i a vegades d'un text es creen les il·lustracions. I és possible trobar llibres escrits i il·lustrats per la mateixa persona, i d'altres que en canvi dos col·laboradors s'han posat d'acord per ocupar-se cadascun d'una part.

2.1. Mercat. Adequació al públic

Primer públic

Són els adults els qui compren els llibres infantils. A vegades ho fan acompanyats del nen i a vegades els escullen ells mateixos. Els llibres infantils, així doncs, han d'aconterar primer els familiars que adquireixen el llibre, i també pel fet de que en ocasions es fa amb la voluntat de passar una bona estona llegint-los al nen en veu alta.

Segons la edat

Cada editorial té el seu propi criteri sobre els llibres adequats a determinades edats. En general, però, podem presentar el següent esquema:

(Es pot complementar amb l'esquema d'adequació del text infantil que es troba en l'annex del treball)

-De 0 a 3 anys: L'infant necessita estimular els sentits. Els llibres són atractius per la vista i pel tacte, interactius, amb materials amb textures, pàgines de cartró, teles, llibres tridimensionals, etc.

-De 3 a 5 anys: Els materials han de seguir tenint certa resistència. Si es tracta d'una història la trama és molt senzilla. Per altra banda, com que el nen comença a aprendre a llegir i a dir les xifres, són usuals els àlbums il·lustrats i abecedaris. També es pot introduir la poesia, jocs de paraules, cançons, etc.

En aquest apartat classificaria "La Filla del Comptable"

-De 5 a 7 anys: La proporció de text per imatge augmenta. Les trames de les històries poden ser més complexes, i les il·lustracions, encara nombroses, són generalment en color. Encara es troben manuals d'escriptura.

En aquest apartat classificaria la resta dels contes, menys "El Carro del senyor Madet, que el destinaria a una edat una mica més avançada"

-De 7 a 9 anys: Solen ser històries amb trames complexes i algunes il·lustracions en blanc i negre. La proporció de text sobrepasa a la de la imatge. S'introdueix la novel·la i el còmic.

-De 9 a 11 anys: Els relats curts formen reculls d'històries, i la novel·la i la novel·la gràfica agafen força.

-A partir de 11 anys: La imatge desapareix en excepció de la novel·la gràfica i còmic. A partir d'aquesta edat li correspon la ficció per adults.

Segons la cultura

És cert que la literatura està actualment molt globalitzada, però encara existeixen diferents nivells d'acceptació d'estils segons la nacionalitat, més ben dit, segons la cultura.

Per exemple molts il·lustradors anglesos s'estimen més estils realistes, més detallistes, i com a tècnica potser la més usual és l'aquarel·la.

En altres països nord-europeus com ara Dinamarca o Bèlgica, no toleren massa els personatges amb nassos massa carismàtics, ben al contrari que a França, on la cultura històrica de la il·lustració s'ha caracteritzat pels personatges de nassos exagerats.

Es podria dir també que a Catalunya la il·lustració ve de la mà del disseny i de la publicitat, i actualment solen tenir èxit estils molt propis i originals.

Els estereotips

La literatura infantil té una tradició d'estereotips de personatges i estils que cada cop més els narradors i il·lustradors volen evitar.

Per exemple hi ha il·lustradors que per textos dirigits a un públic menor els convé provar amb un registre per un públic major.

També hi ha estereotips segons el sexe del públic, princeses per nenes i monstres i *cowboys* per nens. Aquest tipus de convenis no són recomanables pel seu caràcter catalogador.

Finalment tenim els personatges estereotips: la madrastra dolenta, l'àvia que fa mitja, la mare que fa el dinar, el gos que persegueix gats i enterra óssos... És preferible desviar la psicologia i la funció del personatge de la que estem habituats a relacionar amb ell. Una àvia pot ser una dona activa, una mare una científica, una madrastra massa afectuosa, un gos gandul...Dóna tot plegat universalitat, simpatia i originalitat.

2.2. Tipologia del llibre infantil

Existeixen diversos tipus de llibre infantil:

Podem trobar una sèrie de llibres de no ficció. Abecedaris i vocabularis per a nens i nenes de menor edat i enciclopèdies il·lustrades sobre animals, plantes, anatomia... sobretot temes científics. Aquests solen compensar el didactisme amb mètodes que estimulen la interactivitat com solapes, llengüetes que fan moure elements de cartró, transparències que permeten veure l'interior d'una flor o l'interior d'una balena, etc. També hi ha un tipus de llibre que no compleix una funció literària ni didàctica, sinó que simplement són un joc. És el cas, per exemple, de grans il·lustracions on has de trobar objectes determinats o que exercitin la lògica i la capacitat d'observació de l'infant.

Finalment trobem la ficció en forma de contes individuals, reculls de contes i per als de major edat, les novel·les.

Les novel·les gràfiques o còmics són un altra proposta. Tenen un fil argumental com els contes clàssics, amb la diferència del dinamisme de la composició, l'estructura i la disposició...

Dels textos que he presentat en aquest treball tots ells són contes amb un fil narratiu. Hi ha l'excepció de "En Dino s'ha de quedar a fora", que pel seu ritme extremadament dinàmic s'ha convertit en el projecte d'una novel·la gràfica, i "la filla del comptable" que barreja una història amb un llibre sobre els números. No obstant no és un llibre didàctic, doncs va dirigit a una edat que ja coneix perfectament les xifres, simplement és un joc que consisteix en comparar la forma dels números amb personatges.

2.3. Temes

Qualsevol tema és vàlid, la dificultat està en el mode de tractar-los. Hi ha llibres que parlen de temes quotidians, contes de fades, que mai deixen d'agradar, temes feliços i també d'altres difícils d'acceptar, per exemple la mort. Els temes tabú, com aquest, com les pors i les fòbies, no s'haurien de témer, només s'han d'explicar amb naturalitat.

Un tema que s'ha repetit molt durant la història és el comportament humà presentat en metàfora amb animals (fàules), donant exemples morals en diverses situacions habituals de l'ésser humà.

Actualment els temes s'han diversificat i giren al voltant de les impressions i els sentiments que el nen o la nena experimenta i necessita reconèixer. Així doncs els temes més utilitzats són l'amor filial, fraternal; l'amistat; el valor, la superació de temors tant la que pot impartir un monstre com la por a la foscor, a les aranyes...; la pèrdua, relacionada amb la por, amb la mort d'un ésser estimat, o la habitual pèrdua d'una joguina; el canvi, el creixement, una mudança..; la propietat, el que és meu, el que és seu, l'egoisme, el fet de compartir...; la fúria, estar gelós, sentiments que el nen o nena no estan habituats a controlar, etc.

Dels contes que presento en aquest treball són contes de fades "El lladre i l'ocell del rei", "La Bruixa Pantera", "El Jardí del Talp", "L'arbre que volia ser ocell" i "Llopis Llopis", que segueixen l'esquema d'un conte tradicional. "La Filla del Comptable" i "En Dino s'ha de quedar a fora" són contes que expliquen una aventura quotidiana.

El conte que presento il·lustrat, "El Lladre i l'Ocell del Rei", tracta del tema de l'amor i de les primeres impressions. Tots els personatges i objectes resulten tenir una funció diferent de la que aparenten tenir: La noia és un ocell de cant màgic, el rei és un dèspota, el lladre és honorat, els guàrdies forçuts dormen com nens petits... la noia no callava per orgull, sinó per no descobrir al lladre; la clau, apart de permetre l'entrada del lladre a la torre, permet la fugida de la noia de la gàbia; el cant que fa empresonar el lladre ajuda a la noia a alliberar-lo...

En "La Bruixa Pantera", tot i que acaba amb un casament toca més aviat el tema de l'amistat i de la por a un terreny prohibit. També tracta la temeritat, la curiositat i l'engany com un risc imprudent, però que alhora desembussa un problema que no s'hagués arreglat mai amb precaució.

També parla de la llibertat: A la part final els homes afirmen que prefereixen ser monstres per fora per sempre, que obeir la bruixa i ser-ho a més a més per dins.

En "El Jardí del Talp" es tracten els tema de la cobdícia i la traïció.

En "El carro del senyor Madet" el tema principal és l'amabilitat, el sacrifici, l'error dels prejudicis i la força de l'equip.

"Llopis Llopis" parla al seu torn de la condició neutral de la natura. Decidir si una cosa és bona o dolenta és una qüestió relativa per l'ésser humà, i invàlida per la natura. Tracta el tema de la curiositat, de la llibertat i de l'amistat.

"La Filla del Comptable" tracta sobre la visió tendre i personal de les coses que el món adult despersonalitza i tracta de poc importants. Parla també de les relacions entre les persones, i en especial de la família.

Finalment "En Dino s'ha de quedar a fora" explica també la genialitat creativa d'un nen davant una situació comú com la d'abandonar el seu gos a l'entrada d'un supermercat. Tracta el tema de la por a la pèrdua.

2.4.Documentació i primeres idees

Les primeres idees sorgeixen de manera espontània però es poden estimular.

Una manera és pensar sobre la pròpia infància, recordar el que t'agradava, com et senties, quina visió tenies de les coses... Això ajuda a apropar-te a la manera de pensar d'un infant i a canviar més fàcilment de punt de vista.

La Filla del Contable va sorgir quan vaig recordar la relació entre números i personatges que feia quan era petita: 1-Pilot de carreres, 2-Jeperut, 3-Pescador, 4-Princesa...

Una altre recurs és observar nens i nenes actuals. Pots prendre apunts del seu comportament, de les seves vivències del seu mode de relacionar conceptes, etc. Es pot provar d'escriure a un nen en concret i/o fer que ell mateix en fos el protagonista. Per la creació d'una nova història es pot començar per qualsevol cosa. No hi ha cap mètode estricte, és personal i individual.

En el meu cas he tingut oportunitat d'observar la meva germana petita, de 4 anys, i dos cosins de 6 i 7 anys d'edat, a qui a més a més d'observar he pogut provar l'eficàcia de l'interès dels meus relats.

Hi ha, però elements estimulants com l'observació d'algun fet o una imatge. Es pot començar amb un personatge imaginari que es vulgui relacionar amb algun tipus de problema, potser creat espontàniament en un esborrany. Es pot començar fins tot en un dada sorprenent d'algun animal en un documental o llibre de biologia, o d'un somni oníric o d'un marge d'una llibreta.

Del contes presentats van aparèixer a partir d'una idea: "El lladre i l'ocell del rei" de la idea del l'ocell engabiat; i de "La Bruixa pantera" un grup d'homes amb caps d'animals.

El Jardí del talp va sorgir d'una il·lustració espontània sobre un arbre vermell en una posta de sol. No vaig pensar que en una posta de sol l'arbre seria negre retallant el cel ataronjat, i no un arbre ataronjat retallant un cel blau fosc. Però el bonic contrast em va arrossegat i quan em vaig adonar de l'error em va aparèixer a la ment la idea de l'arbre en flames.

"El carro del senyor Madet" arribà amb un esbós que vaig fer pensant amb el meu avi conduint el seu tractor. El caràcter del meu avi va influir curiosament en el mateix caràcter del personatge.

"En Dino s'ha de quedar a fora" va ser un moment passejant pel carrer que vaig veure un cos ajagut pacientment davant la porta d'un auditori.

"Llopis Llopis" va sorgir del mateix títol, simplement el vaig escriure i em va agradar com quedava sobre el paper. Així doncs li vaig buscar una història.

Abans o després d'aquest fet el narrador i/o il·lustrador ha de documentar-se. És important que si es tracten mètodes o dades específiques, com la conducció d'un cotxe, que les cigonyes emigren durant l'hivern, o que una balena mesura aproximadament com sis elefants, s'han de verificar i incloure per donar riquesa al contingut i per atraure la curiositat del nen.

Es pot extreure informació de biblioteques, llibreries, diaris, revistes, de entrevistar gent, enciclopèdies, internet, televisió...

És important anar guardant aquesta documentació tant textual com visual.

Resulta molt útil quan, per exemple, necessites un castell, o un tigre, o una casa japonesa.

La informació visual que he recollit han sigut fotografies de palaus russos, aràbics i indis, animals de la selva, anatomia i moviment del gos, entre d'altres.

L'observació del nen és essencial si el converteixes en protagonista. Va bé observar un individu en concret, observar com es comporten en grup, com reaccionen en front de situacions, etc.

Com que durant el dia estem exposats a una infinitat d'estímuls que ens podrien donar idees en qualsevol moment, és aconsellable portar sempre a sobre un quadern d'esbossos per fer apunts d'idees i de dibuixos. Com deia el pintor Pablo Picasso "No puc saber quan vindrà la inspiració, però si ve, procuro que sempre em trobi treballant"

En el meu cas tinc un bloc d'apunts i un de més gran on també faig esbossos. Però també tinc esbossos en marges de llibreta, agenda, i fins i tot en la superfície d'un estoig.

Segons la persona i amb el que estigui més còmode es pot utilitzar un llapis dur o tou, com un color, un bolígraf o una plumilla, molt utilitzada per molts il·lustradors per fer els seus esbossos ja que el traç dona molta espontaneïtat.

En el meu cas he utilitzat llapis, bolígraf i llapis de color no aquarelable. Més tard, he afegit proves de color amb la resta de materials disponibles al meu estudi.

3. Estudi i procés de creació

Una vegada tenim la història, o com a mínim una idea des d'on partir podem començar a treballar-la.

No és un procés amb fases tant marcades. He desenvolupat personatges abans de tenir història o la he anat modificant posteriorment. Tots aquests passos es poden fer, al capdavant en l'ordre que es prefereixi o tot alhora.

3.1.L'estil

Desenvolupar un estil comercial necessita molta documentació sobre l'estàndard actual professional. Potser en un moment és més popular una determinada tècnica, línia, colors, etc.

És bo practicar varis estils i tècniques que permetin adaptar-se al gust dels editors, però és cert que el que necessita un il·lustrador és també un estil propi.

L'editor normalment no dirà el que busca, sinó que a partir de les propostes decidirà.

Una part de la seva feina és analitzar el treball d'un il·lustrador i descobrir en quins camps és mou amb més genialitat.

En el transcurs del treball he desenvolupat varis estils que s'han anat diversificant. He trobat per cadascun un caràcter especial que m'ajuda a valorar l'estil que més s'adui per cada història. També m'ha passat que un estil nou ha sorgit per mitjà del conte i per això ja tenen una relació especial.

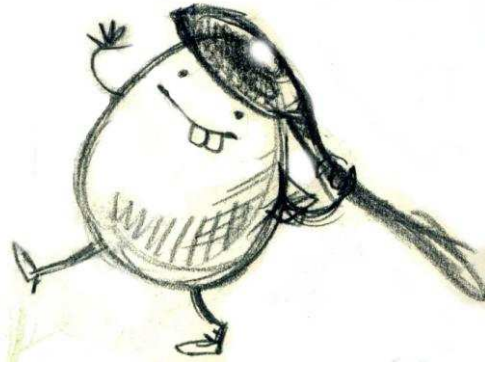
Hi ha estils de tota mena. Des de minimalistes, simples, detallats, coloristes, dinàmics, geomètrics, esponjosos... És un conjunt d'un tipus de línia, amb un esquema general de personatge, un us determinat dels colors, de la composició, de representar els gestos, de la textura, de la tècnica...una combinació original i amb caràcter propi. I si es tracta d'un estil propi, el caràcter hauria de ser de l'artista.

Com podem saber que hem arribat al nostre estil propi? Provem de seguir buscant altres estils? Es bo tenir molts estils, o és preferible tenir-ne un únic i propi?

Aquestes qüestions depenen de cadascú. Tenir varis estils et permet d'adaptar-te a diferents feines d'il·lustració. I l'estil propi et diferencia de la resta d'il·lustradors tot i que pot ser que en una feina determinada no pugui ser factible. Així que és molt relatiu.

3.2. Personatges

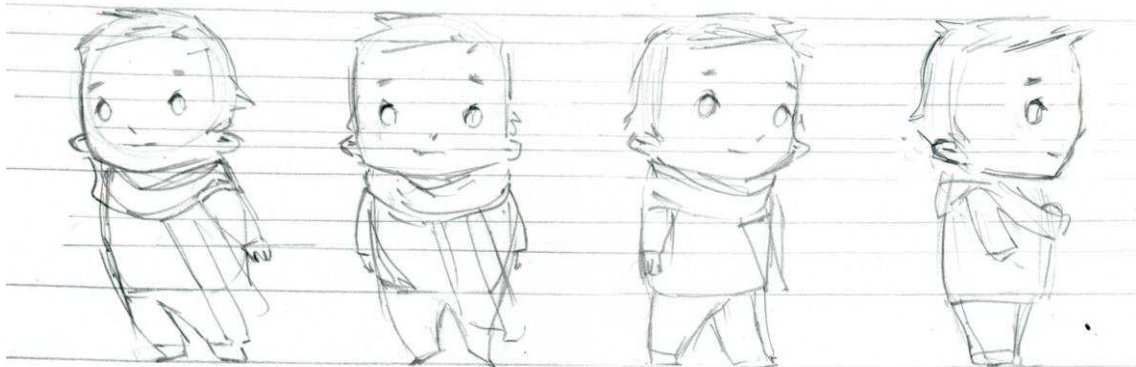
La creació d'un personatge requereix una especial cura. És l'element amb qui s'identifica el lector, qui segueix durant la història. Ha de ser coherent, atractiu i carismàtic.

Anteriorment s'ha puntualitzat el personatge com a punt de partida d'una idea narrativa. Per donar-li identitat i personalitat ens podem fer una sèries de qüestions: Com es diu? Quina singularitat té? quina edat té? Té família? És un animal? Quin és el seu aspecte? Quina és la seva forma de ser? Què li agrada? Què detesta? I si apareixen molts diàlegs també pot tenir una frase preferida , o pot tenir un costum puntual...

3.2.1. Anatomia del personatge i continuïtat

En un relat on apareguin personatges de diverses edats és important tenir en compte les proporcions del cos. De que es mantinguin les proporcions del personatge en depèn la seva continuïtat en el relat, és a dir, que el personatge sigui el mateix cada cop que se'l representa en les diferents accions.

Un cop s'ha creat un personatge cal mesurar les seves proporcions tenint en compte l'angle frontal, el tres quarts, el perfil, l'esquena, i aquells que es puguin preveure segons la història. És possible que certs angles no siguin possibles segons la configuració del personatge. En aquest cas el procediment serveix per considerar les limitacions que pugui tenir.

A part de la forma del cos, el que expressa l'edat són el número de caps que mesura l'altura total del cos. En el cos humà un nen d'un any té aproximadament 4 caps d'altura, un nen de 5 anys, de 5 a 6 caps d'altura; de 6 a 8 anys, de 6 a 7 caps d'altura, un adolescent faria de 7 a 8 caps i un adult faria poc més que l'adolescent. Quan experimentem amb un estil és aconsellable tractar amb ell diferents edats i sexes.

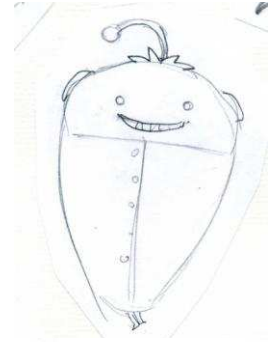
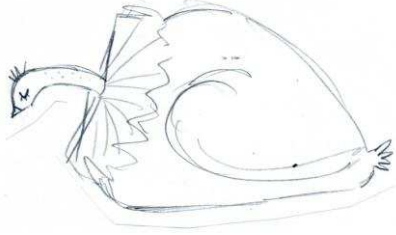

La relació de caps amb l'altura és alterable. Un adult pot mesurar dos cop el seu cap, això sí, tindrà un clar caràcter caricaturesc. Per altra banda, un cap molt petit sobre un cos molt llarg dona noció d'un personatge heroic i adult.

A part de les proporcions també s'ha de tenir en compte una estructura interna. Hi ha estils de personatge que no ho permeten, però si aquest és més complex és necessari que s'estudii l'esquelet lineal que el forma. Les línies de l'estructura més representatives són l'esfera cranial, la columna vertebral, les espatlles, els malucs i finalment les extremitats. D'aquestes, la columna vertebral (que representa la línia d'acció del cos), les espatlles i els malucs, són les que, desviades, donen dinamisme al cos.

Una tècnica útil per a la creació de personatges és adaptar una forma geomètrica o una figura interessant com una fruita o un objecte com una tetera, en un personatge. Per exemple, els següents estan inspirats en la forma de la maduixa:

Diferents personatges dels diversos contes presentats i evolució

El Lladre i l'Ocell del Rei:

febrer 2009

març 2009

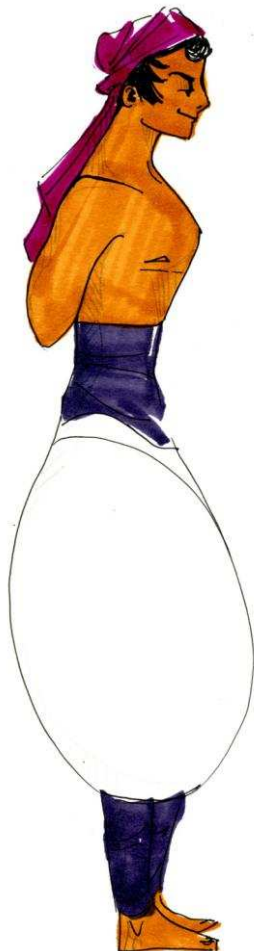
març 2009

juliol 2009

juliol 2009

setembre 2009

Gener 2010

La Bruixa Pantera:

febrer
2009

maig 2009

maig 2009

setembre 2009

El Jardí del Talp:

març 2009

agost 2009

setembre 2009

El Carro del Senyor Madet:

març 2009

agost 2009

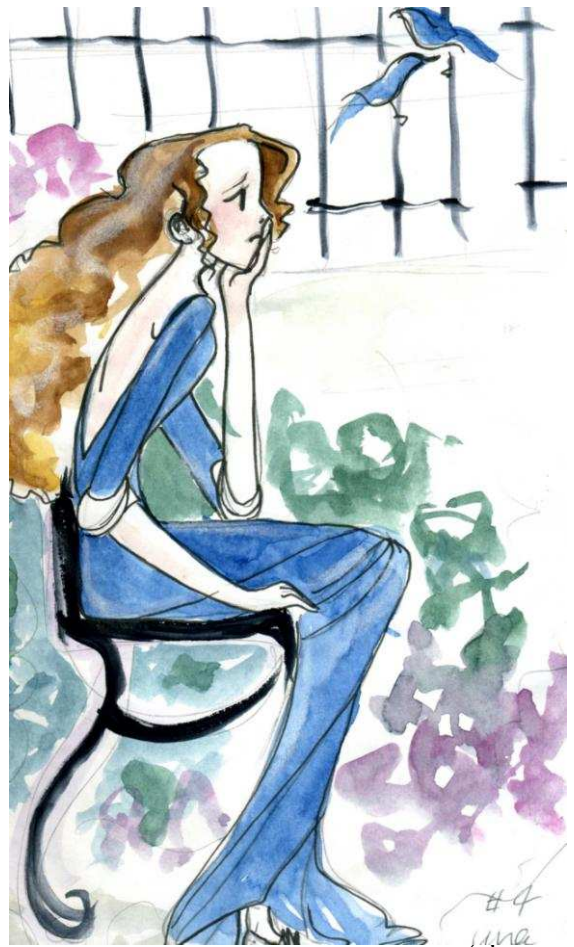
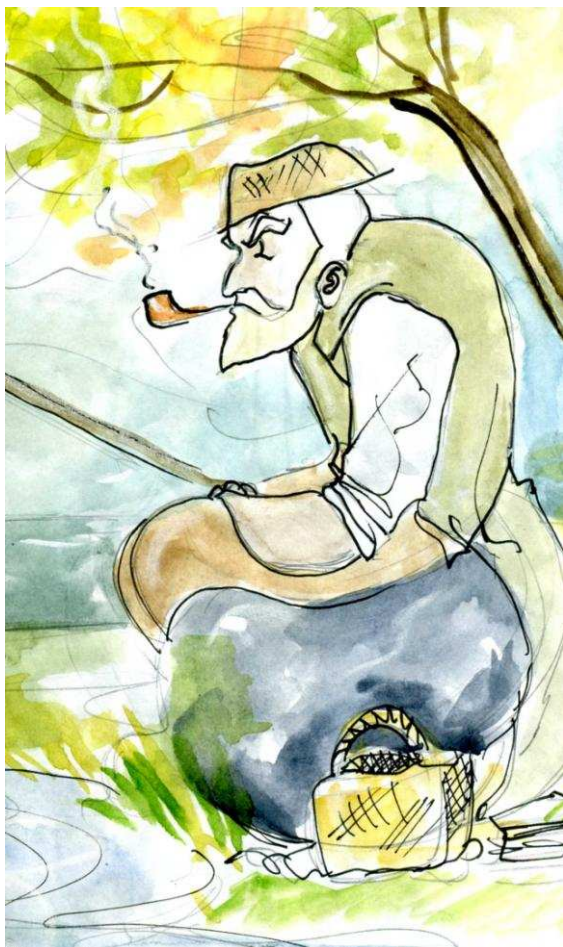
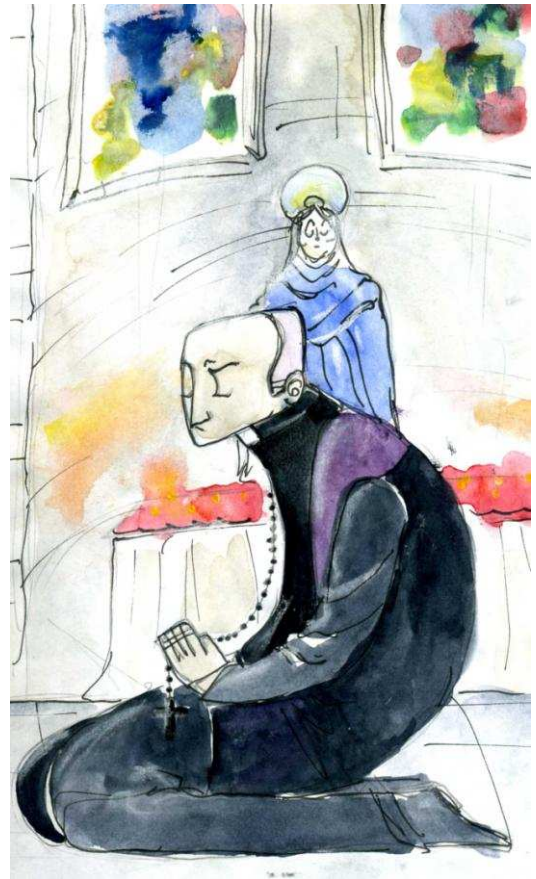

setembre 2009

La filla del comptable:

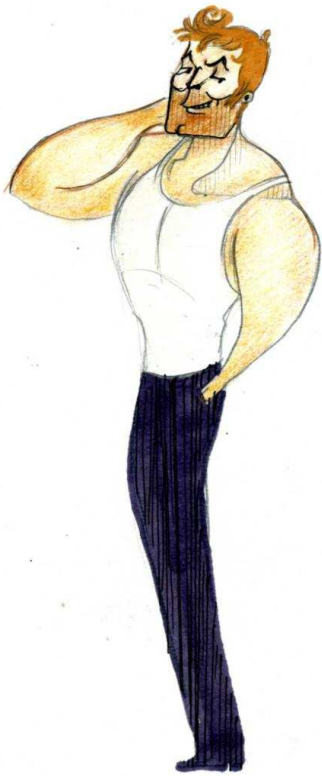

juny 2009

*#4
Lina*

setembre 2009

3.2.2. Expressió

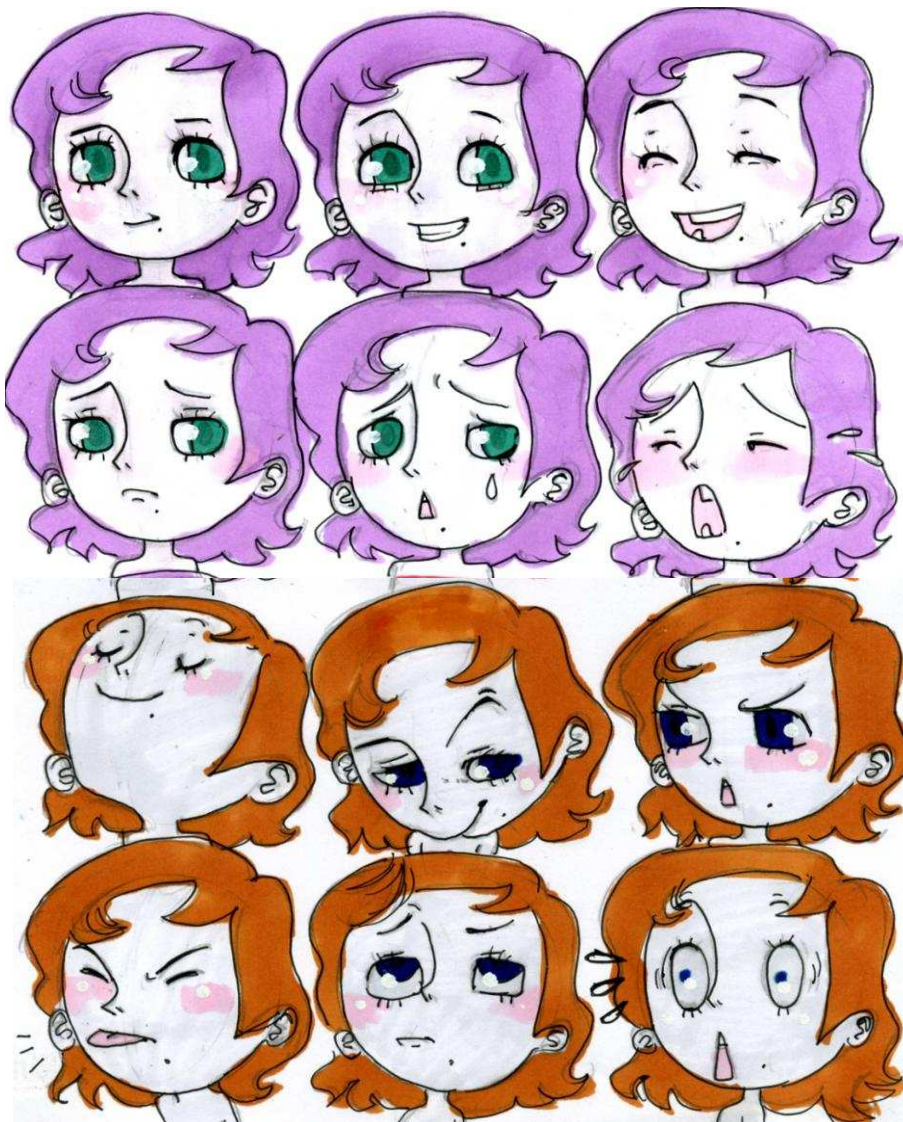
L'expressió facial pot arribar a transmetre un estat d'ànim, una reacció, amb una mínima alteració dels elements del rostre.

Els ulls són els òrgans més expressius de tots, ajudats per l'enmarcament de les celles, fins i tot si es representen amb un simple puntet.

La situació dels elements s'ha d'estudiar a fons, són encara més sensibles al canvi que la resta del cos, per tant cal ser estricte amb la distància d'ulls, nas, boca, celles, mandíbula, orelles, cabell...si es desitja que mantinguin una continuïtat.

Estats d'ànim

Al llarg d'una història el personatge pateix diferents estats d'humor, i fins i tot una subtil transformació del rostre en expressió pot donar-li cert caràcter i personalitat. Deformar les proporcions facials per denotar expressió és una tasca complicada, depenent també de la manera en que el personatge està configurat. Molts il·lustradors proven de fer un estudi previ per analitzar les seves possibilitats i opcions expressives.

Per l'expressivitat la resta del cos també conta. La gesticulació de les mans i els braços, per exemple, o la inclinació de la columna són participants molt influents.

3.2.3. Moviment

En una il·lustració el moviment s'ha de saber capturar en una imatge estàtica. El mètode és pensar com un animador, saber congelar l'acció en el moment de més potència i dinamisme, o fins i tot es pot fer servir el recurs de la seqüència d'imatges propis de l'animació.

També són recursos que denoten moviment la direcció del cabell, donant velocitat; les línies de moviment típiques en còmics; la repetició d'un mateix element realitzant les diferents fases del moviment i demés recursos com la posició de l'element dins el quadre, el color, el difuminat, etc.

3.2.4. Animals

Els animals són un clàssic entre els personatges populars de la literatura infantil. En les fables tenien una funció simbòlica del comportament humà (la saviesa del mussol, la voracitat del llop, la tossuderia de la cabra...). Però el cert és que a part del valor al·legòric, els animals inspiren simpatia i curiositat als nens.

Es poden tractar els animals de manera que es comportin com éssers humans, que es moguin com ells, que gesticulin, que caminin a dues potes, que parlin i, fins i tot, que es vesteixin com tals.

És aconsellable estudiar l'animal tant en el seu hàbitat, com en el comportament i la seva biologia. Però de tots els estudis l'anatomia és indispensable tot i que després es decideixi passar per alt algun dels seus trets. En el procés d'antropomorfisme es sol representar el personatge erigit, i en la majoria de les ocasions amb mans enlloc de potes, doncs dóna la possibilitat de manipular objectes, gesticular, etc. Un detall a tenir en compte sobre les mans és que molts il·lustradors prefereixen dibuixar mans compostes de quatre dits, en tot tipus de personatges. Aquesta característica simplifica el que d'altra manera potser desentonaria un estil simplista.

Els animals també es poden trobar normalment com a company de l'ésser humà com a mascota. El típic és el gos, que comparteix l'esperit vital i aventurer dels infants, però s'inclouen també tota la resta d'animals que es podrien situar al voltant del nen, no solament dins de casa sinó també a la granja, a la platja, etc.

3.3. Color

El color pot comunicar el to de la història abans que es llegeixi el text.

Disposem d'una ample gamma de colors presentats en diverses tècniques. El color és important perquè participa a les sensacions que vulgui transmetre la il·lustració, a destacar, separar, comunicar elements, donar atractiu a la imatge, potenciar aspectes expressius, donar ambient i profunditat...

En la il·lustració infantil no tenim per que ser realistes el l'associació d'elements amb un color: l'aigua pot ser rosa, els gossos vermells, el cabells verds i la pell pot ser blava.

En una sèrie de diverses il·lustracions s'ha de ser coherent amb una gamma de colors excepte si el que es vol és provocar un contrast voluntari.

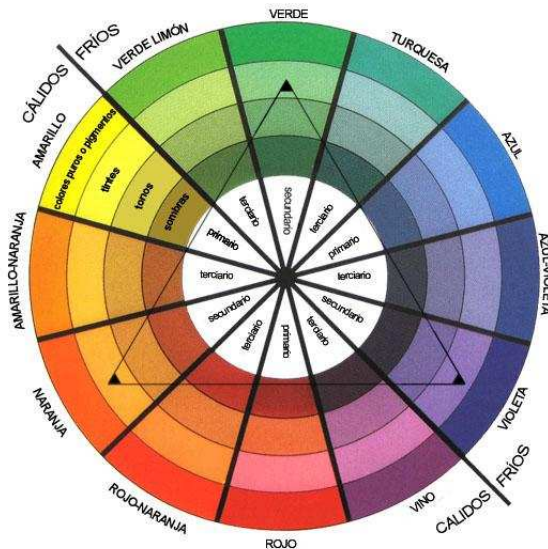
Per entendre el seu comportament s'ha d'entendre la seva teoria bàsica, la teoria del color.

El cercle cromàtic

Existeixen tres colors bàsics, coneguts com a colors primaris, impossibles d'aconseguir a partir d'una mescla, i a partir dels quals es pot obtenir els demés. El colors primaris són el vermell, el groc i el blau.

Un cop disposats en un cercle cromàtic els colors primaris es poden obtenir els secundaris a partir de les barreges, a parts iguals o diferents, dels elements en connexió.

El vermell i el blau generen violeta, el blau i el groc, verd i el groc i el vermell, taronja. Seguidament es fan varies rondes més: El vermell amb el violeta, el violeta amb el blau, el blau amb el verd... fins anar aconseguint ampliar el cercle en tota una gamma de propostes de diferents colors.

Dins el cercle cromàtic tenim ja en esquema la divisió dels colors càlids i els freds. El càlids es corresponen amb la meitat que va del groc al violeta, l'últim no inclòs i passant pel vermell; i els colors freds es corresponen amb la meitat que va del violeta al groc, l'últim no inclòs i passant pel blau.

La consideració de la diferència entre colors freds i càlids ens ser útil de diverses formes. Poden donar-nos sensació de profunditat si apliquem colors freds en el fons i colors càlids en el primer pla, ja que els colors freds semblen allunyar-se i els càlids aproximar-se endavant.

També, com ho indica el nom, els colors càlids ens dona una sensació de calor o d'un ambient sec; mentre que els colors freds ens aporten la sensació de fred i d'humitat.

Cada pigment té una tendència càlida i una freda.

El groc pot tenir una variant més càlida, com el groc cadmi, barrejada amb vermell, o una variant més freda, el groc llimona, barrejada amb blau.

El blau tindria per exemple una versió freda barrejat amb groc (blau ftalo), i una versió càlida (blau ultramar).

El vermell, per la seva part, té una versió freda barrejat amb groc (vermell foc), i una versió càlida barrejada amb blau (carmí d'alizarina)

Dins el cercle cromàtic també veiem estratègicament situats les parelles de colors complementaris.

Els colors complementaris són parelles de pigments que relacionats provoquen un clar contrast cromàtic. Dins del cercle cromàtic es troben situats l'un al davant de l'altre. Així doncs trobem que el blau contrasta amb el taronja, el vermell amb el verd i el groc amb el violeta. Cal esmentar que per altra part existeix el contrast cromàtic entre el blanc i el negre, que a més a més n'és de tots el més crític.

En combinació dos colors complementaris creen contrastos vibrants. Si es barregen, en canvi, s'aconsegueixen grisos neutres i subtils. Com més ben situats estiguin en components un en front a l'altre més neutre serà el resultat de la combinació.

Amb l'acció repetida de la barreja de colors el que fem és *trencar el color*. És a dir que del brillant i pur color primari, cada cop anem enterbolint més el pigment fins a aconseguir pigments més "bruts" i marronosos.

El to del color

El to d'un color és el seu grau de foscor o de claredat.

En la versió pura dels colors ja hi ha diferència de to. El groc, per exemple, és més clar que el blau, el vermell es troba entremig.

El to d'un color s'analitza a partir d'una comparativa amb una escala de grisos, del blanc pur al negre intens. El to de la resta dels colors es pot variar de la mateixa manera, barrejant-se amb blanc per aconseguir colors clars, barrejant amb negre per enfosquir-los. No obstant, la implicació del blanc i el negre treuen la brillantor original del color i se'n diu que "s'apastelen".

En la utilització de colors s'han de tenir en compte totes les seves manifestacions. Podem il·lustrar utilitzant colors freds o càlids, brillants o trencats, clars o foscos, "apastelats"...jugant amb contrastos per captar atencions, aclarir el to per inspirar tendresa, utilitzar grans porcions de gammes de secundaris per donar riquesa cromàtica i naturalitat, o bé jugar amb una gamma reduïda i harmoniosa.

3.4.Tècnica

Tot seguit parlaré de les principals tècniques utilitzades per la il·lustració infantil. Cadascuna presenta unes característiques pròpies tant en el resultat com en el mode de treballar-les.

3.4.1.Aquarel·la

La aquarel·la és un mitjà pictòric molt expressiu i valorat. Com que es pot aplicar amb diferents tècniques és fàcil crear amb ella un estil propi.

Té com a característica principal la seva transparència, que es permet graduar per mitjà del grau de dissolució que es fa amb aigua.

La superfície sol ser gruixuda i absorbent, per no arrugar-se per causa de la humitat, i de color blanc, ja que l'aquarel·la funciona aplicant color reservant els punts clars. La aquarel·la blanca s'utilitza només en barreges i no

s'aconsella el seu ús en accés per que *apastelen* els colors i la aquarel·la per la seva frescor i lluminositat característica.

Si el pigment s'aigualeix molt en aigua es poden crear efectes molt interessants i espontanis, útils en textures i grans fons paisatgístics.

Amb el pigment més concentrat aconseguim més control i precisió.

Aquesta tècnica combina amb moltes altres com l'acrílica, la tinta xinesa, el llapis de color i el carbonet.

També té la característica de ser una tècnica espontània. El traç a de ser ferm i concís ja que costa de rectificar.

Necessita de dissolvent, que és l'aigua, i s'asseca molt de pressa.

3.4.2.Llapis de color

Els llapis de colors han sigut una de les tècniques més utilitzades per la il·lustració infantil.

És un material molt accessible, permet molt de control i és fàcil d'utilitzar i transportar.

El resultat de l'aplicació del pigment depèn de la duresa de la barra, de la pressió que s'exerceix, l'angle d'inclinació, el diàmetre de la punta i la textura del paper.

Existeixen llapis de color *aquarel·lables* el pigment dels quals es dissol amb aigua.

Però pel general és una tècnica seca, i no cal una preparació ni un fixament posterior del pigment sobre el paper, com en el cas del pastel, la creta o el carbonet.

3.4.3. Acrílic

La pintura acrílica és molt versàtil. Es pot aplicar amb pinzell, polvoritzar, moldejar, dissoldre amb aigua, donar-li textura, i a més a més, combina bé amb altres tècniques.

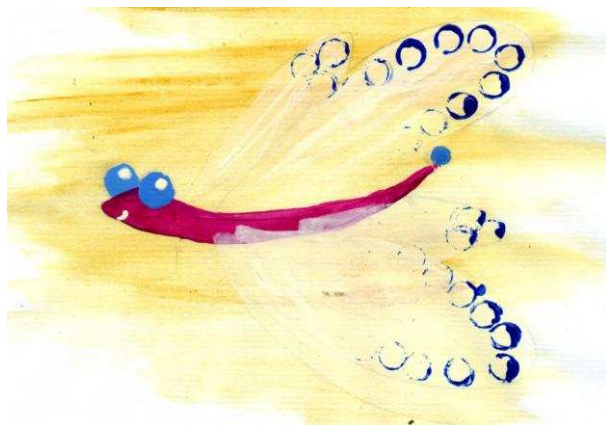
L'acrílic té la transparència de l'aquarel·la si es dissol, i també es poden aconseguir amb ella el resultat de l'oli tradicional.

En aplicar-se es pot fer tant del clar al fosc, com l'aquarel·la, com del fosc al clar, si s'aplica amb opacitat.

Els pinzells de pèl sintètic són els més adequats. Els pinzells de *cerda* són més duradors perquè triguen més en espessir-se, però també són més cars.

Es pot aplicar en diverses superfícies: paper, cartró, fusta, plàstic o metall.

Es pot barrejar amb diferents substàncies per crear diferents efectes: *Medium mate*, *medium brillant*, *retardant* per endarrerir el secat, *diluent* per potenciar el pigment un cop aigualit i *pastes de modelatge*.

3.4.4. Collage

El collage consisteix en una inclusió en la il·lustració de diferents materials. És una tècnica molt corrent en il·lustració infantil per que permet experimentar amb la combinació de diferents tècniques.

El collage pot consistir en introduir elements de tot tipus, siguin plans com paper de diari, fotografies, altres il·lustracions, paper de color o de diferents tramats i textures, sorra, llavors, fulles... o bé objectes, exposats sobre el pla o en forma d'escultura.

La tècnica del collage necessita d'un llarg i minuciós procés de preparació on es recull tot el material interessant. I segons el material que s'ha utilitzat, si té volum o és una escultura, no es pot escanejar, i per tant, s'ha utilitzar altres medis com la fotografia.

Per adherir els diferents materials es poden utilitzar diferents tècniques segons aquests. Si són elements de ferro es poden soldar, si són fils es poden cosir... Però generalment, amb materials més comuns, s'utilitzen coles adhesives potents. La més recomanable és el PVA (acetato de ponivnilo), que és una cola blanca professional que a més de ser resistent i molt adherent es torna semitransparent en el secat.

Altres coles que es poden utilitzar és la cola de barra escolar, per superfícies de paper, cola per empaperar, silicona...

La superfície dependrà del tipus de material que hagi de suportar. Pot ser corrent full d'imprimir si es tracta de paper, però a mida que afegim materials pesants la superfície haurà de perdre flexibilitat.

3.4.5. Pastel

El pastel és una tècnica que permet crear colors molt saturats fins tons delicats i texturats.

Els pastels són una mena de barres compactes de pigment en pols que molt fàcilment es difumina.

Existeixen pastels de dos tipus, pastel a l'oli, que es dilueix amb aiguarràs o trementina; i pastel sec, com el de la il·lustració de l'esquerra, que s'escampa amb els dits. A més existeix pastel en diverses dureses i formats com el llapis, per guanyar en precisió.

El resultat l'influeix molt la textura del paper, com en les demás tècniques seques. Però com més es difumina el pastel menys es pot percebre la rugositat del paper. A més es pot aplicar sobre paper de colors clars com foscos.

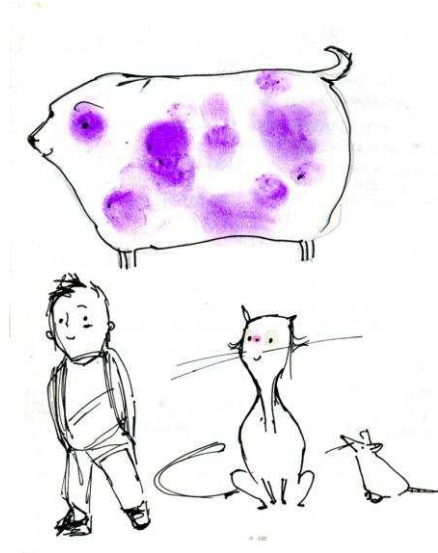
Aquesta tècnica té certa problemàtica a l'hora de conservar. El pigment en pols es desprèn i cedeix fàcilment amb el temps i el contacte. Per aquest motiu existeixen esprais fixadors per adherir la pols al paper. El problema és que a cada polvorització el pigment perd la seva lluminositat. La millor solució és no fixar-lo massa i escanejar-lo de seguida. I per la conservació d'aquest un cop escanejat, emmarcar-ho en vidre.

3.4.6. Tinta

La tinta és transparent si s'aigualeix amb aigua, però és intensa i opaca quan s'aplica concentrada en un traç fi.

En aigua s'escampa ràpidament creant efectes extraordinaris, però és més corrent utilitzar-la per la línia del dibuix.

Es pot aplicar amb plomes, *plumilles*, estilogràfiques, pinzell o canya de bambú.

3.4.7. Rotuladors

El rotulador és una tècnica espontània que permet representar un gran nombre d'efectes de manera ràpida i directa.

És una tècnica més corrent en el disseny i el dibuix tècnic que en la il·lustració infantil, però també és aplicable.

Té una certa transparència que permet que a partir de l'aplicació de diverses capes es pugui enfosquir el color, difuminar colors, sobreposar-los...etc. A més també es pot polvoritzar.

Hi ha rotuladors de punta fina, més precisos però que alhora d'omplir grans espais poden deixar marques de traç no desitjades.

Per això hi ha rotuladors amb tota forma de puntes. Hi ha també rotuladors que s'elaboren amb dissolvents, i solubles en aigua. Els components de la tinta poden ser tòxics així que és recomanable fer-los servir en una habitació ben ventilada.

El paper més adequat per aquesta tècnica és el *paper per a rotulador*, tot i que el paper per imprimir normal i corrent, setinat, no massa absorbent, és també adequat. En tot cas s'ha de col·locar una protecció a sota del paper ja que traspassa fàcilment.

3.4.8. Aerografia

Amb l'aerografia es poden aconseguir il·lustracions extremadament realistes, tal que es poden comparar amb el realisme fotogràfic.

Els aerògrafs són pistoles que disparen polvoritzat pigment comprimit. Es poden fer detalls molt precisos i omplir àrees molt extenses, i a partir d'una tècnica molt treballada s'apliquen capes i es fan reserves per tal d'aconseguir un minuciositat increïble.

Existeixen al mercat diferents tipus d'aerosols per aconseguir diversos efectes. Els aerosols més precisos són també els més cars.

L'aerosol consisteix d'una boqueta per on surt la pintura que surt per gravetat o bé per pressió d'un compressor o un aerosol d'aire comprimit. Aquest compressor produeix un flux constant de pintura per que sigui polvoritzada de manera uniforme.

Es treballa molt deixant reserves sobre el paper, així que cal disposar de fluid de làtex i pel·lícula elàstica per a protegir zones precises de la pintura.

L'aerògraf es pot utilitzar amb aquarel·les, pintura acrílica, tinta i pintura a l'oli, sempre i quan no tinguin grumolls que puguin obstruir la boqueta.

3.4.9. Tècnica digital

Amb la revolució digital l'ordinador ha passat a ser un dels principals materials per a il·lustrar.

El programa més conegut per a la il·lustració és l'*Adobe Photoshop Editor*, que permet tant crear com modificar una imatge.

Aquest programa funciona per capes que s'administren per crear els diferents efectes.

Hi ha eines que simulen pinzells, aerosols, trames especials, i també diferents efectes com resplendors, nebulositats, etc.

Es poden modificar aspectes de la imatge com en color en concret, o potser invertir-los pel complet. Es poden retocar errors d'una manera neta, introduir text, variar el format, la mida, el pixelat de la imatge, etc.

3.4.10. Altres tècniques

A part de les tècniques que he explicat, n'hi ha moltes altres que aptes per a la il·lustració infantil.

El carbonet és una tècnica molt utilitzada en el treball artístic.

Utilitzat en un traç simple i net el dibuix obté una expressió especial.

El carbonet és sempre negre per tant monocrom.

Per altra banda combina molt bé amb l'aquarel·la i d'aquesta manera se li pot introduir el color.

Necessita de fixador per no desprendre's del paper. És una pols encara més seca que el pastel, pel que s'escampa més fàcilment.

El grafit és un element bàsic del dibuix. Es controla molt fàcilment i es pot corregir netament amb una goma de borrar. En ocasions es pot fer servir sol en il·lustracions, però serà una il·lustració monocroma i en el procés d'escanejat potser no queda com s'havia desitjat.

Hi ha diversos formats de grafit, en barra, en llapis, en portamines...I diverses dureses, els H1, H2, H3...que són els durs; i els B1, B2, B3...que són els tous. El llapis més corrent és l'HB, de duresa mitjana.

El gouache s'assembla força a la pintura acrílica ja que té la transparència de l'aquarel·la i les característiques de les tècniques més denses. Si es barreja amb pintura blanca rep més opacitat. I aquesta opacitat li permet, com l'acrílic de fer-se servir sobre paper de color.

També es pot fer servir pintura a l'oli, però no és massa corrent en la il·lustració per la seva poca practicitat i per la seva poca frescura i espontaneïtat. Tot i així és una pintura que permet fer moltes correccions.

L'esgrafiàt sobre el cartró consisteix en rascar sobre un cartró pintat de color (generalment negre) amb el fi de crear llums amb la capa blanca que quedi descoberta. Se li pot aplicar posteriorment color a aquesta part blanca.

Altres tècniques més especials són el gravat a l'Aiguaforta, el lino gravat i la xilografia. Són tècniques molt exclusives i poc corrents en la il·lustració infantil. La seva elaboració és lenta, cara i costosa.

La línia

La línia pot ser o no present en un estil. A vegades la mateixa tècnica perfila les formes, resseguint el contorn amb un color més fosc, o potser pot passar que es busqui certa difusió de l'objecte en l'entorn.

Per altre banda una línia definida i separada del contingut es pot obtenir amb tècniques mixtes com l'aiguada, dibuixant el contorn amb tinta i omplint de color amb aquarel·la. També es poden servir rotuladors calibrats, bolígrafs, carbonet, llapis de color, etc.

La línia pot ser prima, gruixuda, de punta horitzontal com les que es fan servir per fer calligrafia, granulada com si s'hagués fet amb cera, orgànica (amb punts més estrets i punts més amples)...

Tècniques utilitzades en els contes presentats:

En “El Lladre i l’Ocell del Rei” s’aplica la pintura acrílica amb alguns tocs de gouache, i línia orgànica de tinta xinesa blava aplicada amb ploma. S’han fet retocs amb tècnica digital.

En “La Bruixa Pantera” faig servir el collage fotogràfic amb rotuladors i aquarel·les.

Per “El Jardí del Talp” aquarel·les i retoladors.

Per “El Carro del Senyor Madet” Aquarel·la i línia amb rotulador calibrat 0,4.

Per “La filla del comptable” íntegrament retoladors.

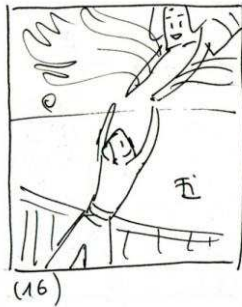
Per “En Dino s’ha de quedar a fora” tècnica mixta d’acrílic, llapis de color i tinta xinesa blava per a la línia.

Finalment, llapis de color i pastel per “Llopis Llopis”

4.Dinàmica del conte i presentació

Un cop es té un personatge, o un grup, una història i s'ha plantejat un estil es pot començar a planificar com es representarà al lector.

4.1.Storyboard

Hi ha diverses maneres de fer un storyboard. Del que es tracta és de fer un esquema amb les seqüències en les que hem decidit dividir la nostra història.

Podem arribar a fer diverses versions a mida que anem il·lustrant i modificant parts del relat.

Quan fem un storyboard hem de tenir en compte el número de pàgines i distribuir les seqüències a consciència entre aquestes per donar un ritme i una fluïdesa a la narració.

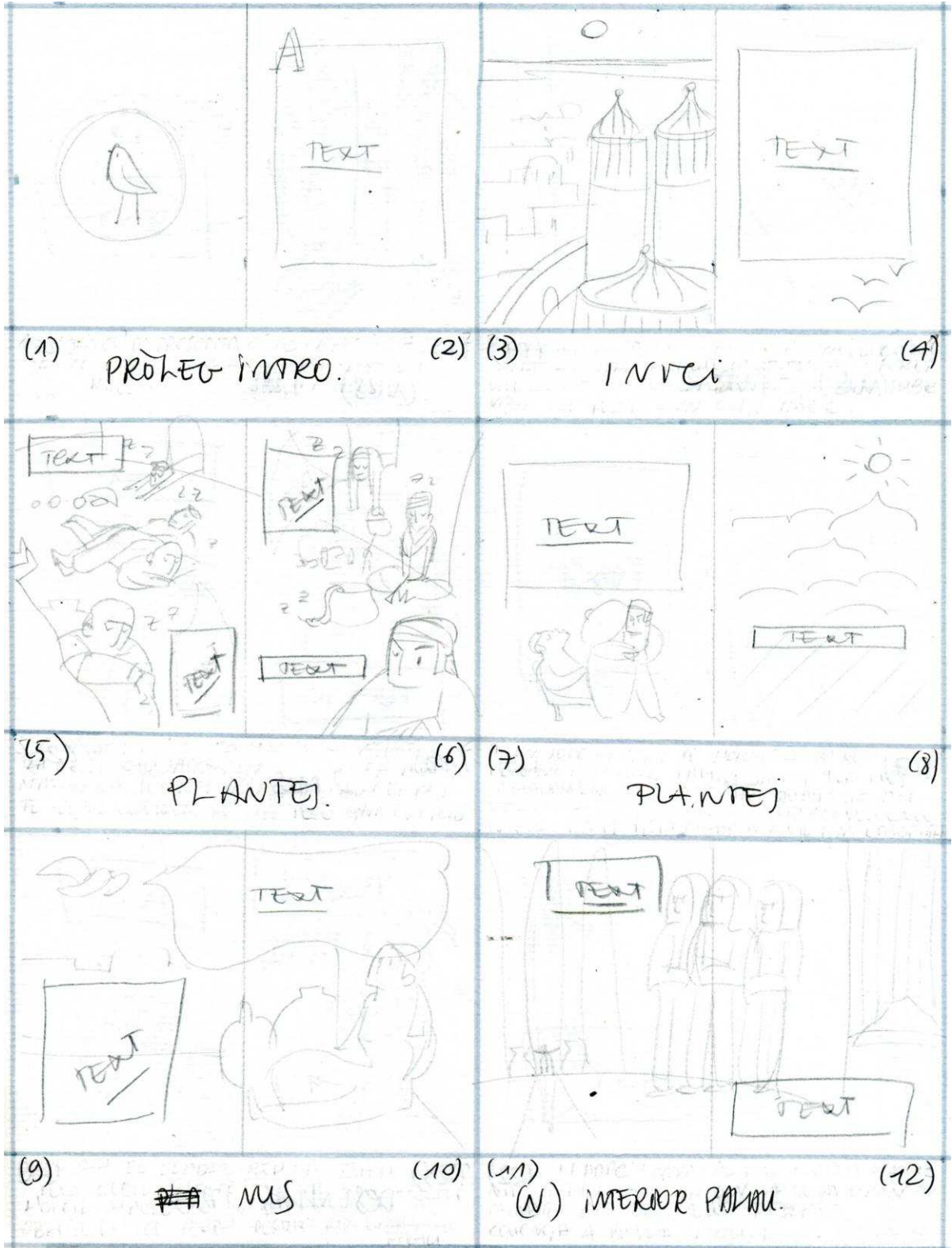
Un àlbum il·lustrat acostuma a tenir 32 pàgines: 12 dobles pàgines il·lustrades i la resta per a les guardes, el títol i els crèdits.

S'ha de tenir molt en compte la posició del text i la divisió de les pàgines del llibre.

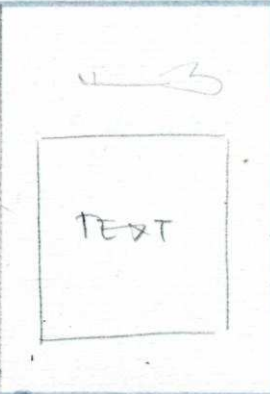
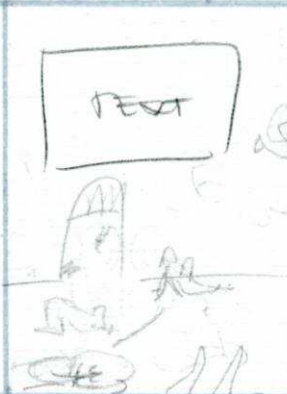

Com que l'storyboard és un esquema personal es poden afegir tantes anotacions com es vulgui, detallar o esquematitzar al gust, donar algun toc de color per comprovar algún tipus d'efecte visual, etc.

Storyboard's dels contes presentats:

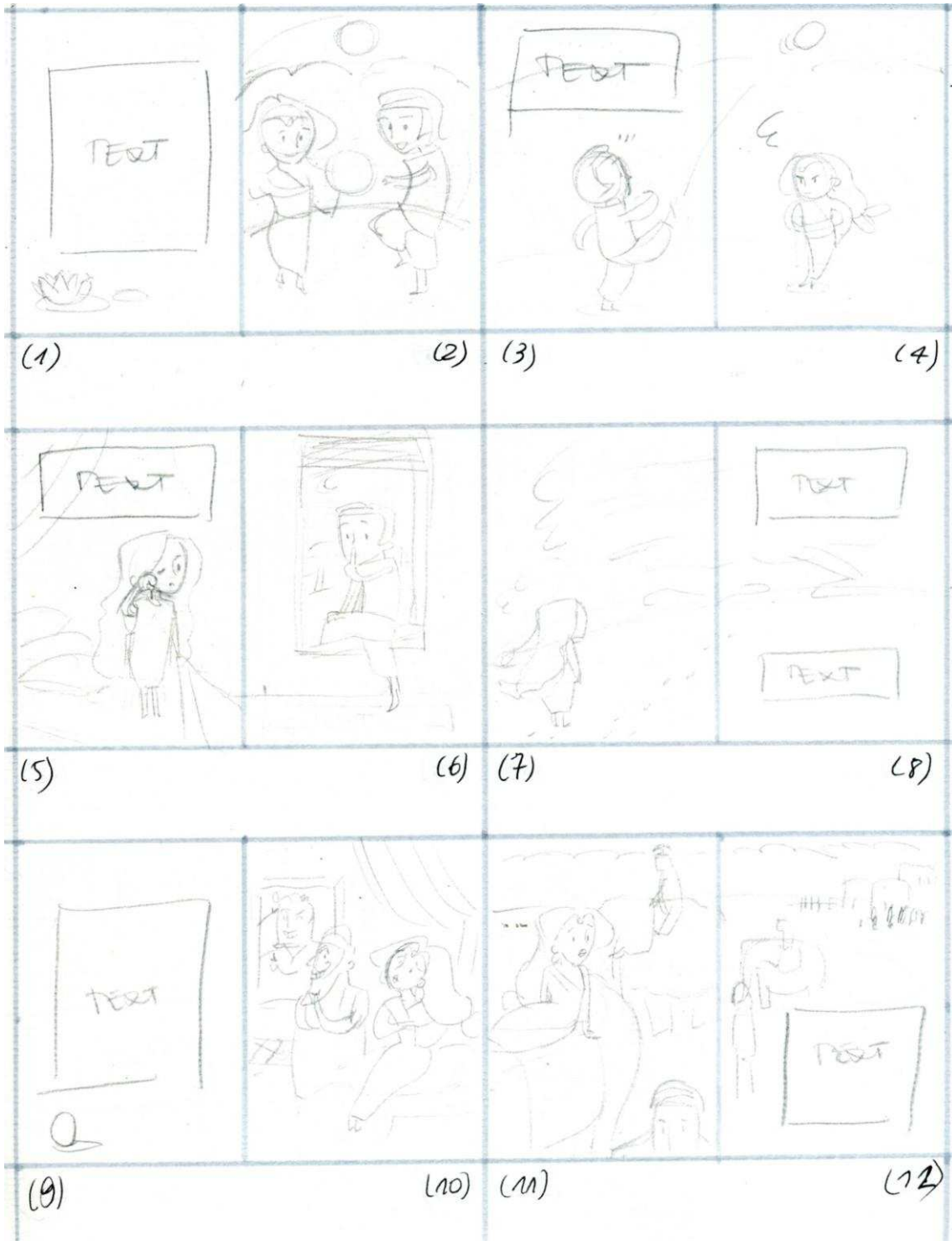
El lladre i 'ocell del rei

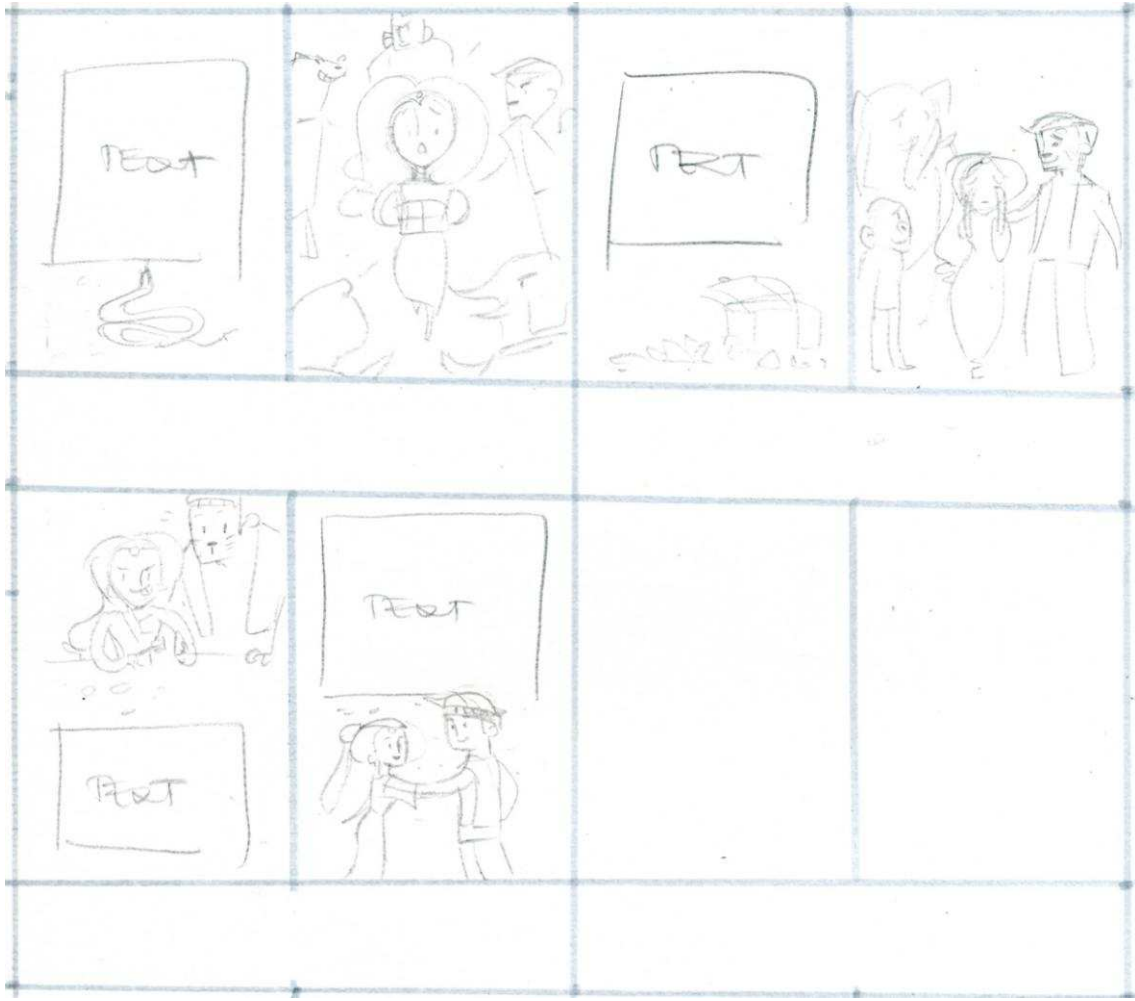
<p>(13) (NUS) INTER</p>	<p>(14) (NUS) INT.</p>	<p>(15)</p>	
<p>(17) —</p>	<p>(18)</p>	<p>(19) 2 NUS</p>	<p>(20)</p>
<p>(21) 2 NUS</p>	<p>(22)</p>	<p>(23) DESENHATG FMS</p>	<p>(24)</p>

			
<p>(25) DESENLLAG</p>	<p>(26) (27)</p>	<p>DESENLLAG (28)</p>	
			
<p>(29) D-TANCAMENT (30)</p>			

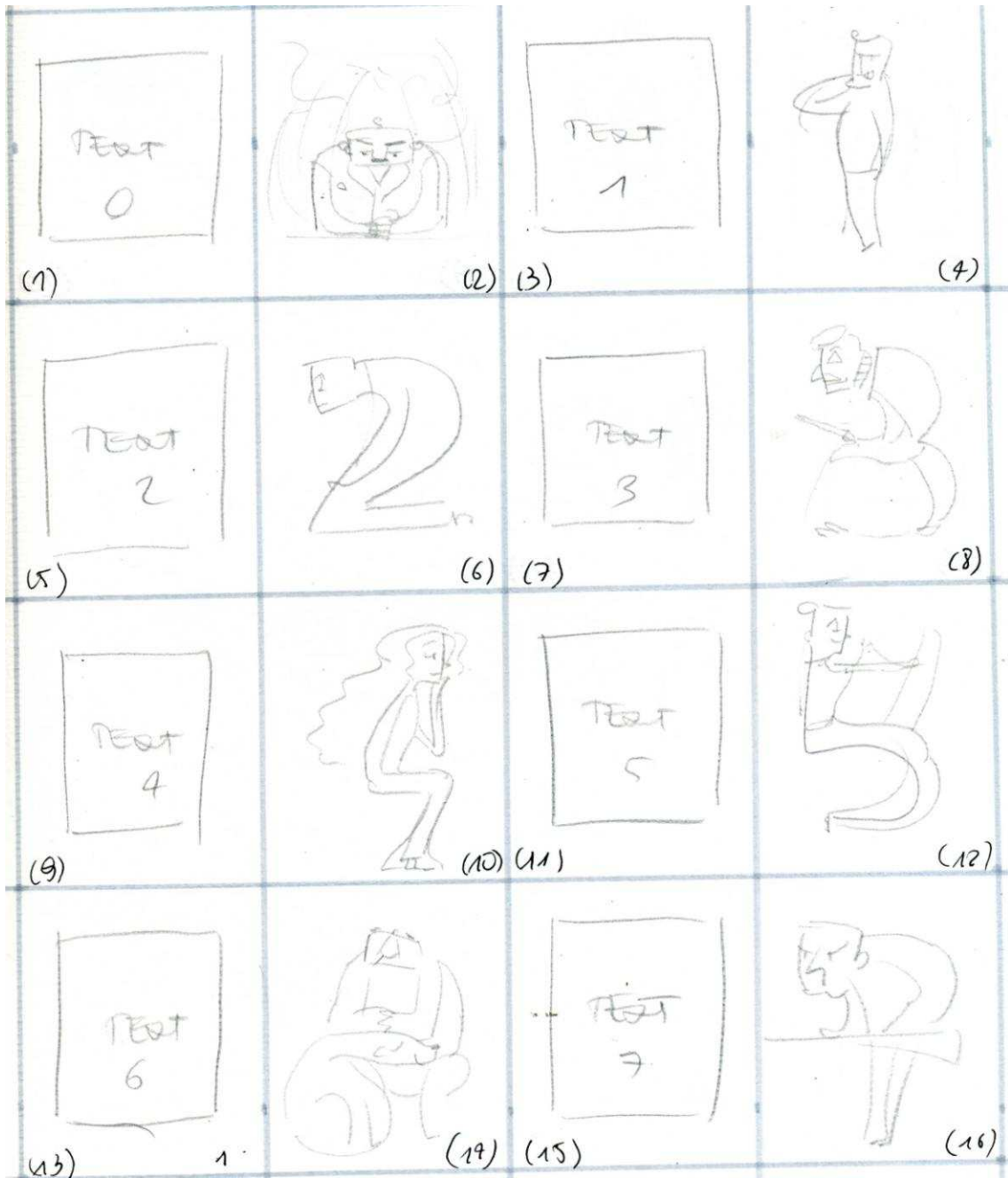
La bruixa pantera

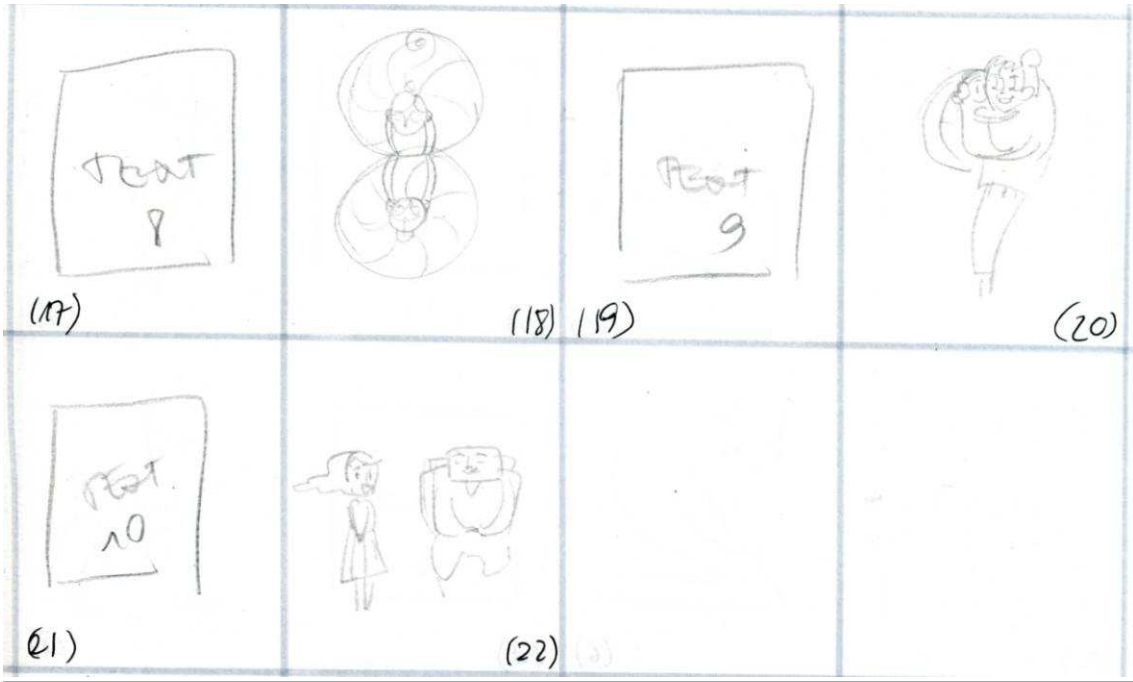

La filla del comptable

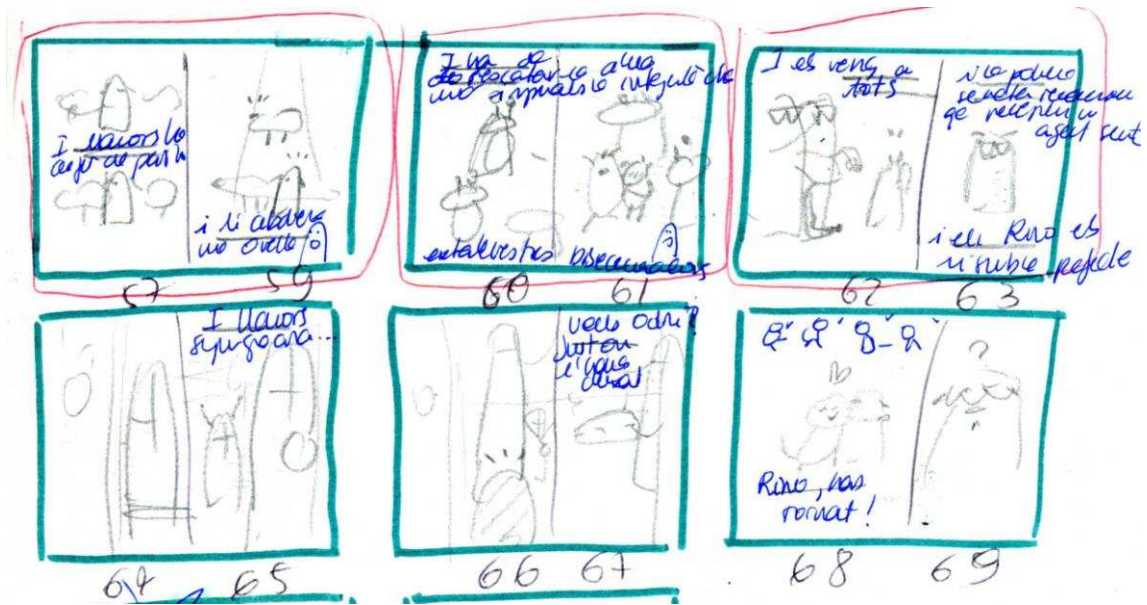

En Dino s'ha de quedar a fora

<p>El pare i la mare tenen el més gran de les tres cosines. Però no han pogut fer un riu per a Dino perquè no hi ha espai per enllotjar-lo en Rino amb ell.</p>		<p>Però quan veien que no hi havia espai per a Dino, es van acordar de fer un riu de en Rino.</p>		<p>Es diuen que al vespre i la família de i'ent de la s'ha i ho necessitat d'aurà de a començar.</p>	
3	4	5	6	7	8
<p>El pare i la mare tenen el més gran de les tres cosines. Però no han pogut fer un riu per a Dino perquè no hi ha espai per enllotjar-lo en Rino amb ell.</p>		<p>Però quan veien que no hi havia espai per a Dino, es van acordar de fer un riu de en Rino.</p>		<p>Es diuen que al vespre i la família de i'ent de la s'ha i ho necessitat d'aurà de a començar.</p>	
9	10	11	12	13	14
<p>I de cop té un mal pesent rímet.</p>		<p>Un dia de temps en Rino està en perill. Es clava.</p>		<p>I en Rino està en perill. Es clava.</p>	
<p>I rímet amb els seus amics i els seus amics.</p>		<p>Un dia de temps en Rino està en perill. Es clava.</p>		<p>I en Rino està en perill. Es clava.</p>	
15	16	17	18	19	20
<p>Després és el que deu ser passat xpr!</p>		<p>Però l'oli emala ho a gada tranquil.</p>		<p>I llavors té un altre pesent.</p>	
<p>Després és el que deu ser passat xpr!</p>		<p>Però l'oli emala ho a gada tranquil.</p>		<p>I llavors té un altre pesent.</p>	
23	24	25	26	27	28
<p>No pateix en Rino amb el seu amic.</p>		<p>Però l'oli emala ho a gada tranquil.</p>		<p>I llavors té un altre pesent.</p>	
<p>No pateix en Rino amb el seu amic.</p>		<p>Però l'oli emala ho a gada tranquil.</p>		<p>I llavors té un altre pesent.</p>	

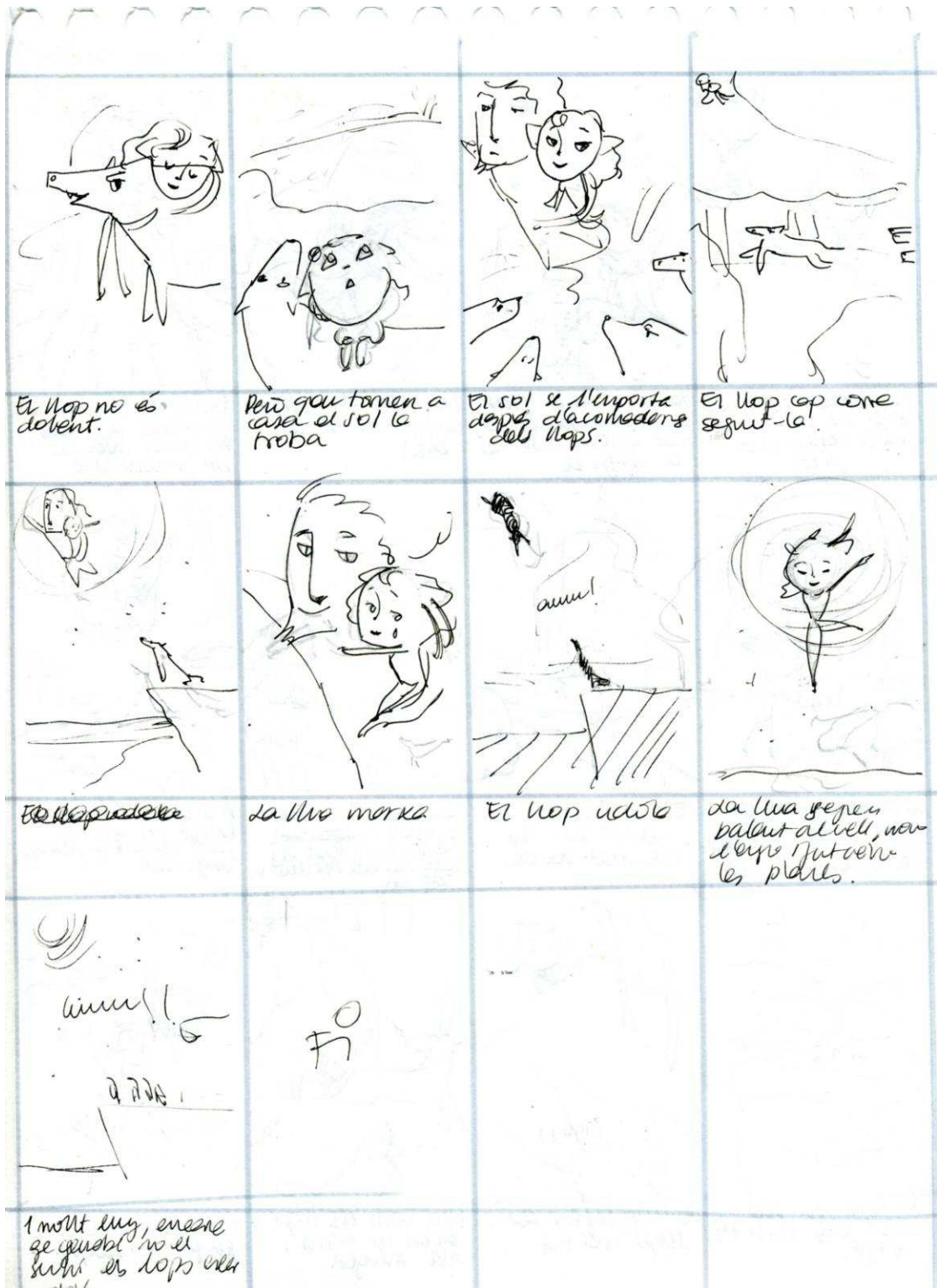
<p>Torneu ara smatell, no si que us agrada</p>	<p>En Rino s'està caçant de paxar la tonchja</p>		<p>s'acaba en un d'ue o pedro paxar</p>	<p>1 de gasses paxar la paxar, etreu</p>	
27	28	29	30	31	32
	<p>Es paxar velembu en no paxar, i en Rino el sublo paxar</p>		<p>Però es paxar no le colos</p>	<p>Que no veure de l'ou, es paxar?</p>	<p>En de dels paxar que I fora a la un nat paxar</p>
33	34	35	36	37	38
	<p>Heu d'una oxenatix en Rino velembu updo!</p>	<p>se que es paxar de tek ora l'ou i ara l'ou</p>	<p>llors s'adona que n'hi ha capax</p>	<p>i el paxar en l'ou paxar</p>	<p>i marca de l'ou del paxar</p>
39	40	41	42	43	44
	<p>Però es paxar no el veure</p>		<p>ora se ve que el caure ve per un paxar d'ou paxar paxar</p>		<p>I en Rino no fajar</p>
45	46	47	48	49	50
	<p>I es troba en un d'ue cap de paxar</p>		<p>Se ve gasses de paxar</p>		<p>es Rino, en l'ou paxar que velembu en paxar. i en Rino es sublo paxar.</p>
51	52	53	54	55	56

Aquest conte té la característica de ser molt llarg i dinàmic, pel que el millor mode se representar-lo és per mitjà del còmic.

Llopis Llopis

LLOPS LLOPS			
			
Un pescador i molta de peixos al sol. Ell la cuida com a una filla	La perla és la gran i li agrada banyar-se i mirar quan el sol no la distúrgia	Un dia s'estopa per avelluar-se al bosc	De lop es ven embolat per llops. Però ells ho feuen intenció de menjar-se-la.
			
La perla estava Allà el lop el guarda la llua, a ella li agraden els ulls dels llops.	Els la porten al seu cau, un lloc molt bonic.	La llua s'hi queda a veure. De tant en tant De tant en tant els llops miren i la llua no sap on.	A la llua li agrada ballar per a les flors de vent i veure esquitxar
			
La llua és suau ment jeli, amb els llops.	La llua sap que els llops no nit	ven com els llops encen un cerriol i s'el menjen	A la llua que li fan per els llops

Conte gràfic, no té text. Hi apareixerien moltes més il·lustracions, però aquestes són les principals. Es presentarien les imatges en forma de còmic.

En el cas de el Jardí del talp i El carro del senyor Madet no he fet storyboard ja que les il·lustracions anirien intercalades dins el text com en una novel·la infantil.

4.2.Composició de la pàgina

La imatge es pot simplificar en línies i formes més simples que poden ajudar a percebre el tipus d'efecte que té una composició.

Gràcies a la composició podem donar missatges subliminars com per exemple els que es presenten a continuació:

Si a cada una de les dos parts d'una plana doble situem dos elements diferents podem donar la informació que aquests estan distanciat un de l'altre. I com més pròxims dels marges exteriors es trobin més accentuada serà la sensació. Si els elements traspassen la línia divisòria indica aproximament.

Els primers plans i plans extrems indiquen un moment de nucli emocional.

Contrastar senzillesa i espai blanc amb imatges denses i complexes dóna dinamisme al conjunt. De la mateixa manera que si juguem amb la mida dels elements.

Retallar un element en una composició exagera la seva mida.

Una il·lustració funciona, a l'hora d'analitzar, com un quadre artístic. Es pot compondre de llums i d'ombres, i el seu esquelet el conformen les línies principals.

D'aquesta forma podem fer destacar un element fent-lo sobresortir de la seva línia compositiva, podem donar harmonia a un conjunt donant-li una forma geomètrica estable, com el triangle, etc.

Si la línia de l'horitzó és molt alta sol donar sensació d'oclusió i el fons es fa dens. Si en canvi és molt baixa, el cel, que sol ser més clar que el sòl agafa molta més importància i actua com un espai en blanc.

L'horitzó més corrent es l'horitzontal que parteix el pla per dues meitats o el que està una mica més per sota.

S'ha de tenir en compte el significat dels símbols geomètrics bàsics:

La estabilitat o la calma estan representades per la horitzontal. Els paisatges horitzontals, personatges estirats...denoten tranquil·litat gràcies a la seva estructura.

L'element estàtic per excel·lència és el punt situat en el centre. Si el desplaçem del centre ja adquireix moviment.

La diagonal representa dinamisme, les punxes hostilitat, les corbes naturalesa, vida. El blanc o buit llibertat, l'espiral mareig o bogeria, el punt encerclat de diagonals apuntant indiquen perill...

Els punts de vista també són clau. El pla frontal és el més comú, però també existeixen el picat i el contrapicat. El picat és l'element vist des de d'alt, vista d'ocell, i fa el fa diminut. El contrapicat és l'element vist des del terra, i dóna la sensació que l'element és enorme.

En la col·locació dels elements en el text és convenient col·locar al costat d'una imatge gran una de petita que acompanyi el text. A més, d'aquesta manera, els grans blocs de text no semblen tant densos i es compensa amb la imatge.

També, cal recordar que en les dues pàgines del llibre obert hi ha d'haver connectors entre imatges, tots els elements han d'interactuar entre ells, dibuixar un cicle, una confrontació recíproca, un simetrisme, etc.

Mai, absolutament mai, situarem un personatge tocant just al límit del pla. Deixarem un marge o el traspasarem, d'una altra manera quedaria visualment dolorós.

Times New Roman
Arial Sylfaen
New Century
Georgia Goudy
Verdana Garamond

ABC ABC ABC
ABC ABC ABC
ABC ABC ABC

4.3.Font i tipografia

La tipografia existeix en un pla diferent a la il·lustració, però existeix una relació entre imatge i text, i per tant han de tenir coherència un amb l'altre.

Primer cal distingir les fonts *serif* de les *sans serif*. Les fonts tradicionals com la *Times New Roman* són serif, tenen un petit remat decoratiu en l'extrem del caràcter. Les *sans serif* són fonts més modernes com *Arial* i *Helvetica*. Les més adequades pel nens que comencen a llegir són les *sans serif*.

Hi ha una font especial, *Fabula*, que es va crear expressament per optimitzar la llegibilitat dels nens

petits.

Les fonts poden ser *decoratives*, a la vegada text i imatge, com els dos primers exemples dels proposats a la imatge anterior.

També es poden fer a mà, el que s'anomenen fonts *cal·ligràfiques*.

Hi ha fonts *collage* d'inspiració Kurt Schwitters, un pintor dadaïsta que solia utilitzar lletres retallades de revistes pels seus dissenys.

Les fonts digitals poden incorporar-ho tot. Es solen experimentar amb la llegibilitat i les mides desiguals.

El color de la font ha d'harmonitzar amb el text i a l'hora contrastar amb el fons per que sigui llegible.

4.4.Portada

La portada fa la doble funció de protegir el llibre i de promocionar la venda d'aquest. Com que realitza una tasca essencial pel marketing l'il·lustrador sol treballar conjuntament amb l'editor.

La coberta d'un llibre infantil pot estar il·lustrada completa o parcialment i reflecta l'estil de l'interior de les pàgines.

Com que el llibre es trobaria en llibreries i biblioteques s'ha de procurar posar el títol al terç superior i dissenyar un llog interessant.

La tipologia del títol ha de correspondre amb el contingut. Es pot utilitzar un disseny original i atractiu sempre i quan es reflecteixi el to de la història.

Contes per dies de pluja i nits de tempesta

Història del Lladre i l'Ocell del Rei

(versió extensa)

Enmig del desert fosc i fred, silenciosament encerclat per les estrelles, una bonica melodia travessa duna rere duna guiant els vents rossos per modelar la sorra així com la ondulant pell d'una dona.

La melodia és nítida, fàcil de trobar entre tanta buidor. Si deixes que et guiï t'emportarà a l'interior més amagat del desert, i darrere una última duna et mostrarà una ciutat de llum i esplendor que només podria ser obra d'un miratge.

La melodia t'obrirà les portes de la immensa muralla de marbre. Des d'aleshores quedaràs atrapat, totalment captivat per tanta i quanta bellesa.

Les cases estan col·locades de manera desordenada i en un cert punt caòtica, com un joc de construcció boig. Els carrers són tortuosos i laberíntics, i les parets resplendeixen amb llum pròpia, esgrogueïda per una lluna en un cel carmesí. Se sent una tènue calidesa en l'ambient i en l'aire s'ensuma l'aroma de totes les espècies. I aquella melodia encara ressona. S'escorre pels racons, travessa les finestres obertes i l'eco la rebota contra el terra, contra les teulades i les parets. Com un animaló entremaliat juga amb la ciutat i la fa seva.

Doncs no hi ha ningú per aquests carrers, ja no queda ningú dins les cases. La gent està tota reunida al voltant d'un opulent palau de magnífic ivori.

La melodia és més intensa aquí, i pren ritme. Tothom està alegre. Ballen, canten i riuen, Estan celebrant la festa més important de l'any i la més estimada per tots. Quan acaben les danses tots els nens prenen una gàbia amb l'ocell de color que han estat cuidant durant tot l'any i a la sortida del sol el fan volar lliure cap a l'horitzó.

Aquesta festa es fa en honor a una història que ocorregué en aquella mateixa ciutat fa centenars d'anys. Als avis que els toca explicar-la als néts els agrada anomenar-la "història del lladre i l'ocell del rei".

Fa molt de temps hi havia una ciutat que patia una llarga i greu crisi de crim i misèria. Es diu que la gent que hi habitava era tan pobre que ni els bandits en treien profit. Als carrers la vida era trista i lenta. Les parets les tenyien les ombres, els carrerons eren

fosc i estret, les finestres eren sempre tancades i el silenci només el trencaven plors de nen petit afamat.

Al palau aleshores vivia el rei reclòs i amagat. També devia ser molt pobre, doncs als ciutadans no els arribava ni una sola moneda del tresor reial que els pogués ajudar a sobreviure millor. A l'interior només es creien existents les llargues columnates i els vitralls dels sostres còncaus i convexos. L'única riquesa de la que disposaven era aquell ivori que els estava prohibit tocar.

Un dia arribà a la ciutat un caçador estranger que portava amb ell un carruatge conduit per un camell i un patge. Al seu interior el carregament estava tapat amb una gran esfera sota de la qual es perfilava alguna cosa molt pesant i voluminosa en forma de gàbia. Als ciutadans els va cridar més l'atenció l'esfera que el propi individu estrany que la portava. Va corre la veu que aquest es va allotjar aquella mateixa nit de palau, entrant per les grans portes amb el seu gran carruatge. Ningú podia entendre com era que l'havien deixat entrar essent com era, un estranger. Però quan al matí següent el van veure marxar només amb el camell i el patge van entendre quin havia sigut el seu pagament.

Les intrigues van despertar més sospites, i les sospites eren cada cop més confoses i excèntriques. Al dia següent es van presentar varis pregoners al voltant de palau i seguint les ordres del rei van informar als ciutadans de la seva nova adquisició.

Es tractava d'una au màgica engabiada, capturada en el llunyà país dels ocells, de la qual el cant hipnòtic era capaç d'adormir a tota persona a milles en circumferència.

Però el cant només funcionava així durant el dia, fins just abans que es pongués el sol. Tot aquell que havia estat encantat entrava en un son impertorbable, del que només en podia despertar si l'au cantava durant la nit, fins just abans de sortida del sol.

Els pregoners relataven també el propòsit del rei: cada vespre, abans de l'ocàs, el monarca faria cantar l'ocell màgic i la ciutat quedaria tranquil·lament adormida durant tota la nit, i a trenc d'alba l'au tornaria a cantar per llevar-la.

D'aquesta forma s'acabaria el crim a la ciutat, com a mínim quan fos fosc.

Alguns dels ciutadans es van alegrar de la notícia, d'altres, en canvi, no els va agradar gens. Però fos com fos era una qüestió indiscutible.

Aquella mateixa tarda va sonar una veu sonant d'una manera terriblement encisador.

La cançó desfilava dels grans porticons del palau i s'escampava per tot aquell territori, deixant al seu pas la gent profundament adormida. Gent que fins i tot havia enxampat

passejant pels carrers, o bé a les tabernes, o en els seus oficis, i els havia deixat estesos per terra.

La melodia va fer el silenci encara més espès, sense perdonar ni el més amagat dels racons protegits pel laberint. Per molt que la gent s'amagués, o es tapés les orelles, ni avis, ni joves, ni sords aconseguien mantenir-se desperts durant un instant. Tothom queia presoner de la meravellosa simfonia...tothom menys un. Perquè fins i tot per aquell encanteri implacable en l'ignorància, el secret i en l'anonimat, existia enorgullit la única excepció.

Es tractava d'un jove i orfe rondador dels carrers. El cant hipnòtic de l'ocell no l'afectava.

En adonar-se del seu oportú do va decidir aprofitar-se'n, intentant evitar que ningú més se'n adonés.

Aquella oportunitat li permetia lliure circulació entre les cases, entre els rebosts, entre les robes i les bosses de la gent, sense que aquesta advertís de que havia estat robada. Només havia d'esperar que l'au cantés al vespre, llavors es feia l'adormit i quan sentia que tothom havia quedat quiet al seu voltant, obria un ull cautelós i de cop es llevava frescament gaudint d'una ciutat sencera, que fins a l'alba era totalment seva.

Així passaven els dies, les setmanes i els mesos, i el lladre continuava amb el seu costum.

Però tot i ser un saquejador, en el fons tenia un cor honrat i procurava emportar-se només allò que a penes es trobaria a faltar. Recorria tantes cases com podia cada nit, enduent-se potser només un pessic de pa i un glop de vi ranci de cada família.

Un dia mentre dormia esperant a que es tornés a fer fosc una veueta cantarina i aguda el va despertar dolçament. Quan va obrir els ulls va veure un ocellet de color verd maragda posat sobre els seus genolls. El lladre es va quedar molt sorprès, l'ocellet el mirava fixament.

El va intentar espantar varies vegades agitant les mans i fent sorolls amb la boca, però l'ocellet insistia en acostar-se al jove.

A continuació l'ocellet li va parlar. La seva veueta era fina i graciosa i com entonada per versos de manera improvisada.

“Em presento a vos, lladre”. Digué en un to molt formal:

“honrat i bondadós

que hauria de donar exemple

a ducs, comptes i senyors,

*a la reialesa i a la noblesa
malgrat la vostre professió”.*

El lladre va parpellejar.

“Jo em dirigeixo a vos, bon lladre” Continuava l’ocell.

*“Per demanar-vos un favor,
entreu aquesta nit, en secret
al palau de sostre valuós
i allibereu l’ocell encantat
que dins la gàbia es troba clos”.*

El lladre queda mut davant uns llargs instant però l’ocellet esperà pacientment a que el jove emetés alguna resposta. Finalment, després d’haver rumiat sobre el tema el lladre deixar anar un rotund i esporàdic “no”.

L’ocellet molt angoixat i decebut li va fer un bonic rodolí per preguntar-li el motiu. “per dues raons molt senzilles” contestà el lladre desviant la mirada d’aquells ulls negres commovedors. “Primerament és impossible obrir cap porta ni porticó des de l’exterior del palau. I en segon lloc, si l’ocell màgic desapareixés no em seria convenient per a mi”.

*“Un cop l’au hagués marxat
no tothom dormiria durant la nit
i del vostre do no us podríeu aprofitar.
És o no és així?”*

El lladre assentí. L’ocellet tornà a parlar.

“Així doncs deixa-m’ho a mi que un pacte hem de tractar.

El lladre escoltà atentament.

*“Per realitzar aquesta important tasca
us obsequio amb aquest present:
una clau de vidre màgic
que no és pas una clau corrent,
us obrirà qualsevol porta
en qualsevol lloc i moment
i si rescates l’au màgica
serà teva eternament
i així no haureu de preocupar-vos
si preteneu seguir robant a la gent”.*

El lladre assentí amb el cap en senyal d'acord.

*“Així podem segellar l'acord
abans que una duna s'emporti el sol?”*

El lladre prengué la clau curiosament surada sobre les petites plomes de les ales de l'ocell.

Era una peça molt lleugera i delicada. Cabia tot just dins del seu puny. Pel tacte semblava de gel, transparent com ell i freda, tan freda que li feia mal a la pell.

Però per contra el calor no la desfeia, restava immutable i ben seca.

Quan va recordar de nou la figura de l'ocellet verd va aixecar el cap per buscar-lo, però l'animaló ja havia desaparegut.

El lladre va clavar la mirada, llavors, sobre el gran palau d'Ivori, i li van venir impacients ganes de provar la clau màgica i obrir els grans porticons per satisfer aquella reprimida curiositat per saber que era el que el rei hi amagava.

Així que aquella mateixa nit escalà les parets sinuoses fins als grans balcons de vidres opacs, entelats per una espessa boira fosca i envoltats per la gegantina columnata vertical. Els portalons, com de costum, estaven tancats des de dins amb els panys impossibles de burlar ni per la més hàbil de les eines.

Però el lladre es va treure la clau del turbà i la introduí lentament al pany.

Sentí una estrebada des de la superfície freda de l'empunyadura i girà de cop la clau cap un costat.

El pany cedí i la porta s'entreobrí.

L'interior estava totalment a les fosques, i només un rajolí de llum de lluna havia gosat entrar primer per l'escletxa del finestral. El lladre decidit, engrandí l'obertura desplegant els braços com dues ales de falcó i empenyé endavant els enormes i foscos porticons.

Els ulls se li desorbitaren i tremolaven intentant captar tot allò que se'ls havia ofert observar. De l'ensurt tots els demás òrgans del cos es varen aturar el temps just per no matar-lo en aquell mateix lloc i instant. A l'interior de la cambra, de dimensions colossals, una quantitat incomptable, inimaginable de tresors es trobaven ordenadament col·locats per totes bandes, resseguint els murs, penjant de les altíssimes cúpules i tapissant les llargues i arrodonides parets d'una massa multiforme i multicolor. El lladre no havia vist en la seva vida prou monedes per saber ben bé que era ser ric, no havia sigut mai gaire bo posant preu a les coses, però de ben segur que en aquella sola cambra s'hi trobava prou riquesa per que tot el món sencer pogués viure bé.

Després de la sorpresa els següents sentiments que despertà el lladre foren la ràbia i la indignació.

El rei guardava tanta abundància per ell sol mentre el seu propi poble, just darrere la muralla de palau, es moria literalment de gana. Com podia passar que la ciutat més pobre del món fos governada pel rei més ric del món?

El lladre va decidir robar ràpidament l'ocell màgic i alliberar-lo i així permetre als ciutadans de veure-ho amb els propis ulls.

De seguida es posà mans a la obra i començà a inspeccionar l'enorme cambra de les meravelles.

No trigà en identificar un llit luxós en un extrem, on sens dubte dormia profundament aquell rei dèspota i egoista. Va tenir la temptació d'afogar-lo en aquell moment, mentre estava inconscient, però com he dit anteriorment, era un lladre bondadós i just, tot i que esperava que el rei rebés un càstig pitjor que la mort.

Així que es dedicà únicament a buscar l'au entre aquell abocador d'or i de pedres precioses.

S'aturà de cop a l'altre extrem, just al final de la cambra, on encerclant el perímetre d'una gran cúpula es disposava una presó de barrots d'or.

Encuriosit s'apropà i pogué observar que, penjat del bell centre de la cúpula hi havia un columpi entelat, i que gronxant-se tranquil·lament asseguda en aquest, es trobava una donzella de figura esvelta i fantasmal.

Es trobava d'esquenes, mostrant una pell blanca i fina i una melena llarga i rinxolada que flotava sense vent, vaporosa com una fúmera d'un color blau profund, que més aviat recordava les ones espectrals de l'aigua.

Les seves robes nedaven igualment em flux invisible i només quedava rígid i immòbil. El seu cos espigat i les cametes que penjaven del gronxador, acabades en un parell de mocassins ben rinxolats.

Per aquesta descripció, de seguida el lladre deduí que es tractava d'un geni captiu del rei o potser una nimfa del desert.

El lladre s'acostà sense cap mena de precaució, pensant-se que estava adormida, però per la seva sorpresa la jove es girà sobtada i li clavà un parell d'ulls rodons del color de les ametlles daurades.

Per un instant el lladre es pensà que la jove cridaria espantada i l'intentaria delatar, però la donzella simplement posà cara d'astorament i observà incrèdula en silenci.

El lladre respirà alleugerat recordant que tot i que comencés a cridar seria impossible de despertar a ningú.

S'apropà lentament a la donzella mostrant-li els palmells de les mans en senyal de bones intensions. La donzella ràpidament es posà dempeus sobre el columpi, i l'observà desconfiada. Parlant-li fluixet, el lladre la tranquil·litzà dient-li que no li faria cap mal i que només havia vingut a buscar l'ocell màgic. La noia no va canviar ni el gest ni l'expressió. "Només vull saber...". S'apressà a preguntar el lladre "Només vull saber on es troba aquesta au. Segur que tu saps on és. Si m'ho dius marxaré i no et causaré més problemes".

Però la donzella no va dir res. "Saps on es troba amagat l'ocell?" Gairebé de manera imperceptible la noia va fer que sí amb el cap. "Llavors m'ho pots indicar?" Aquest cop va fer que no mirant-lo amb uns ulls com punyals.

El lladre s'enrabià i deixà anar un rugit. Pensà que seria millor deixar d'insistir-hi buscant per ell mateix.

Però aquella cambra era enorme, i era una bogeria buscar qualsevol cosa en concret entre tants objectes diferents. El temps va passar volant i el lladre veié desesperat com el cel començava a aclarir-se. Va donar un últim cop d'ull a la jove de la cel·la pensant que potser, ara que el rei es llevaria, li parlaria d'ell i de la seva intrusió. Però el lladre somrigué. Ningú sabia sobre el seu do i el rei era incapaç d'aturar-lo ara que també tenia la clau. Tenia, de fet, tot el temps del món per trobar l'au; la nit següent hi tornaria, i la següent, així fins quan fes falta.

Quan, després de tot un dia, es va tornar a fer fosc, el lladre repetí l'experiència de la vigília.

No va trobar cap canvi, segurament la jove no simpatitzava amb el rei i no li havia revelat res.

La va trobar gronxant-se ben tranquil·la, no es va immutar per la seva intromissió.

"Ja ho entenc!" va dir en veu alta dirigint-se a la jove amb un somriure entremaliat. "El que passa és que ets muda! És això?"

Però la jove va fer que no amb un gest i va deixar encara més confós al lladre.

"Simplement no em vols parlar?" Aquest cop desvià la mirada orgullosa.

"Molt bé!" Digué el lladre donant-se la volta també amb gest d'orgull, "pensava alliberar-te si m'ajudaves, però ja veig que hauré de fer la feina tot sol".

Així doncs s'ignoraren mútuament mentre un escorcollava entre els grans monticles de fortuna, i l'altre gronxava tranquil·lament.

Però altre cop arribà el dia i el lladre tornà a marxar amb les mans buides.

La nit següent va passar exactament el mateix, i també la que va seguir. El lladre cada dia més insistent, remenava, agafava i deixava, tornava a remenar, buscava i abans de mirar per un altre lloc, ho tornava a deixar tot com abans. Facilitava les coses que el rei no descobrís que algú havia estat allà.

La donzella se'l mirava encuriosida mentre anava i venia, però mai se li escapava cap comentari, cap paraula o cap so.

El lladre deixà, amb el temps, d'estar enfadat amb ella. A vegades s'aturava i dissimuladament l'observava de reüll. Li semblava un somni estrany veure-la gronxant-se lentament mirant tristament cap als foscos finestrals.

Així que, amb l'excusa de que amb la llum de la lluna s'hi veia millor, el lladre obrí tots els porticons.

Satisfet comprovà que la noia millorava d'aspecte mentre es delectava del vent i de la visió de l'horitzó i les estrelles. Tot i que al primer indicatiu de llum solar, s'havia d'afanyar i córrer a tancar totes les portes, desapareixent com una il·lusió darrere l'última.

Posteriorment, a mida que més nits passaven van ocórrer altres esdeveniments dins d'aquella cambra.

Una nit el lladre descobrí en una paret prop de la gran cel·la, un mirall ovalat amb tot de filigranes esculpides a les vores, amb petits òpals i cristalls en forma d'ametlla per totes bandes. El primer cop que el va veure passà pel costat sense esmentar-li atenció, però aquell ràpid cop d'ull l'alarmà d'alguna cosa estranya. En la seva imatge, reflectida, tot i la seva postura seriosa en el mirall, un ampli somriure li il·luminava la cara. Se la va examinar amb les mans, resseguint les faccions rectes i rígides, però en el mirall màgic encara semblava riure's d'ell mateix.

Inexplicablement això el va fer sentir ofès i començà a insultar la seva pròpia imatge tot donant saltets i gesticulant com un primat.

Però llavors va veure reflectida des de lluny la jove que es gronxava. En el mirall semblava que rigués també. Es girà per veure-la en la realitat i la sorprengué rient, efectivament. Però no era només efecte del miratge.

En aquell moment una idea va travessar la seva ment imprevisible. Va organitzar, d'improvís, un projecte viciós per intentar fer parlar aquella donzella.

Ella, sentint-se observada, girà de seguida la cara i deixà de riure. Però ja era massa tard, no hi havia res al món que agradés tant a aquest lladre com un repte de joc.

A partir d'aquella nit, i les següents que la procediren, el lladre, deixava anar comentaris que amb el temps s'allargaven i esdevenien monòlegs deliberats. La noia seguia sense parlar-li, simplement l'observava, primer encuriosida, i després interessada pel que el noi li explicava. Escoltava sempre pacientment i a vegades li responia amb algun gest. Nit rere nit el lladre tornava al palau. Nit rere nit es veia amb la donzella. Nit rere nit conversava i bromejava amb ella fins que sortia el sol. Ella, a poc a poc deixà d'importar-li el cel i les estrelles; i ell, poc a poc, s'oblidà del rei, de l'ocellet verd i de l'au màgica. I va passar el temps.

Com és d'esperar i suposar, els dos joves, essent com eren, joves, es van enamorar l'un de l'altre, el lladre i la donzella captiva, nit rere nit.

Però tot i això que els havia passat, la jove no li havia dirigit ni una sola paraula, i el lladre es pensava que potser ell no era correspost.

Una nit ell es va acostar a la gàbia. La jove estava asseguda, com sempre, gronxant-se en el gran gronxador. El lladre mirant-la als ulls d' ametlla daurada li confessà que l'estimava, que només desitjava que marxés amb ell aquell mateix matí i que junts fugissin més enllà del palau, de la ciutat, del desert. Dit això la donzella parà de gronxant-se.

“Per això” continuà el lladre empassant saliva “jo vull saber si sóc digne de tu, i, ja que no ets muda, si em vols parlar per fi, dir-me alguna cosa”. La donzella el mirà en silenci. “Si em dius que m'estimes, jo, t'emportaré amb mi i fugirem. Si no em dius res, prendré el teu silenci per una negativa i marxaré com cada nit. Aquest cop, però, no tornaré mai més”.

El lladre esperà uns instants llargs, però la donzella no el mirava i tenia la boca ben closa.

El lladre es neguitejà i tantejà per calcular com havia de moure's. Es va treure del turbà un petit saquet i el desà entre els barrots. Tot seguit, després de dubtar uns instants, marxà cap als finestrals amb pas segur.

Llavors a la donzella se li partí el cor veient-lo anar. Començà a gesticular, per fer-lo tornar, però el lladre marxava d'esquenes i no la veia. Desesperada optà per baixar del gronxador i picar els barrots, però no feia suficient soroll per alarmar-lo.

El lladre pujà a la barana i es disposà a descendir, per últim cop, pel balcó. La donzella no sabia que fer i començà a plorar en silenci. I quan el lladre va estar a punt de desaparèixer la noia no pogué més i deixà anar un crit semblat a “espera’t!”.

Però no va ser un soroll agut i estrident el que sonà dins la cambra, sinó una melodia meravellosa i delicada, de tacte màgic i vellutat.

El lladre, desconcertat es girà cap a ella. Però aquell crit màgic havia canviat alguna cosa en l'ambient. Es va sentir un murmurí al fons de la sala, i horroritzat, el lladre comprovà que el rei s'havia despertat i ara ja l'havia descobert.

Ràpid, es va girar cap a la noia, que plorava.

“Ets tu, tu ets l'ocell màgic!” I va somriure sarcàsticament. Adonant-se del seu error la donzella manà al lladre que fugís de pressa. Però a cada paraula que pronunciava un guàrdia es despertava.

I el rei va començar a cridar i a cridar, demanant que detinguessin el lladre. I el lladre estava parat i de pedra. Mentre la donzella li ordenava que escapés i es tapava la boca amb les mans.

“Emporteu-se'l al calabós!” Va ordenar el rei encolerit. I se'l varen endur on havia manat.

El rei va seguir la comitiva, però abans de marxar li va parlar a la donzella “Que significa això? Aquell caçador va dir que el teu cant adormia a tothom! Quina estafa és aquesta?” La noia no el va contestar, seguia plorant inútilment.

Encara era nit entrada i ella sabia que quan sortís el sol penjarien el lladre.

“Si hagués callat un instant més” pensava sentint-se culpable “Ell, tot i no ser amb mi, seria viu. Ara que l'he delatat, ara morirà”.

Però llavors recordà la bosseta que el lladre li havia deixat dins la gàbia. Amb paciència li va desfer el nus i la obrí curiosament.

Imagineu la seva sorpresa quan de dins el saquet va treure la clau màgica. Per suposat, ja la coneixia aquesta clau. Sense pensar-s'ho dos cops es dirigí al pany de la gàbia i hi encaixà la clau de cristall. De sobte la porta cedí. Mirà per la finestra la situació del sol i comprovà que estava tot just delineant l'horitzó.

Sortí de la cambra corrents però llavors la sorprengué el rei, que ja tornava a cridar els guàrdies. Però el sol ja estava sortint, i quan la donzella va començar a cantar, el rei es va desplomar adormit a l' instant.

I d'aquesta manera la donzella començà a cantar pel camí, i tot aquell amb qui es trobava s'adormia. Cantant i ballant entrà als calabossos, on l'esperava el lladre que, des de feia estona, ja l'havia sentit arribar.

Després d'alliberar-lo amb l'ajuda de la clau màgica, la donzella va portar al lladre altre cop a la cambra, i tots dos junts van obrir tots els portals dels finestrals.

Van passar-se tot el dia tancant el rei i els guàrdies dins la gran gàbia daurada i quan el sol es va tornar a amagar, la donzella es convertí en un ocell enorme. Era un bonic ocell de plomes blaves vaporoses, ulls d'ametlles daurades i unes potetes fines i cargolades. Llavors va prendre el vol, amb el lladre a les espatlles. I mentre volava cap al sol decreixent cantava per llevar la ciutat, per últim cop.

Es diu que quan els ciutadans van despertar van veure, a través dels finestrals del palau l'engany del rei. Quan van entrar a la gran sala, van trobar el monarca amb el sequi atrapats ja dins la presó d'or, i allà mateix es van quedar per sempre. Els tresors i les riqueses les van vendre totes, excepte un bonic mirall de vores filigranades. I amb el pas dels anys la ciutat es va transformar i es va enriquir amb els tresors que s'havien repartit.

Així, després de centenars d'anys, les generacions posteriors d'aquells ciutadans encara confien la ciutat a la música, deixant-li pas entre els obstacles, entre les portes i les finestres obertes. I finalment alliberen tots els ocells engabiats, que volen lliures cap a la posta del sol. Es diu que aquests ocells volen, ben segur, cap al país dels ocells, amb la donzella i el lladre esperant-los com cada any.

Segons la història que expliquen els avis, encara avui segueixen estimant-se. Una història que els agrada anomenar: "El lladre i l'ocell del rei".

Història del Lladre i l'Ocell del Rei

(versió adaptada)

Enmig del desert fosc i fred, silenciosament encerclada per les estrelles, una ciutat llueix tota sencera, tota tremolosa de joia, de música i de rialles.

Avui se celebra una gran festa, la més important de l'any i la més estimada de totes.

La gent de la ciutat obre totes les portes i les finestres i surt a ballar al carrer durant tot el dia, fins que es fa fosc. Llavors, quan el sol es comença a pondre tots els nens i nenes agafen una gàbia amb l'ocell del qual han tingut cura durant tot l'any i el deixen anar per a que voli cap a l'horitzó.

Aquesta festa es fa en honor a una història que passà fa molt de temps en aquesta mateixa ciutat. Als avis que encara l'expliquen als nens i a les nenes els agrada anomenar-la "Història del Lladre i l'Ocell del Rei"

Fa molt de temps hi havia una ciutat envoltada de sorra i d'un estrany misteri. Era molt gran i estava plena de gent molt diversa, no obstant, tothom vivia tristament silencios. Aquesta ciutat tenia un rei, però regnava reclòs en el seu magnífic palau d'ivori. Era un rei molt desconfiat, tenia tota la seva fortuna guardada en la seva pròpia cambra per assegurar-se que ningú més l'admirés. De tots, el seu tresor més preuat era un ocell màgic que havia fet capturar en terres llunyanes. L'au tenia el poder d'adormir profundament a tothom amb el seu meravellós cant. El rei l'obligava a cantar quan ell volia i així s'assegurava de tenir la ciutat sota el seu control.

Si el feia cantar abans de que es pongués el sol la música adormia la ciutat sencera.

Més tard l'ocell cantava abans de que el sol sortís, i la música despertava a tothom del profund son.

6

Ningú podia escapar als efectes. Ningú. Tot i que...

...és cert que hi havia una excepció.

Hi havia a la ciutat un jove lladre a qui no afectava el cant hipnòtic, i el seu oportú do li era especialment útil per la seva professió.

Quan al vespre sentia la cançó de l'ocell feia veure que queia adormit, i quan estava segur de que no quedava ningú despert s'aixecava i podia robar amb tota la seguretat de que ningú l'enxamparia. Fins a la matinada, poc abans de que el sol es deixés veure, la ciutat era tota seva.

Tot i això ell procurava prendre el que li era indispensable, una mica de tot arreu, de manera que els propietaris ni tan sols s'adonaven de que els faltava alguna cosa.

Un dia, però, va rebre una inesperada visita.

Era un ocell verd que tot cantant- per que és així com parlen els ocells- li va demanar que rescatés l'ocell màgic. I per que pogués entrar al palau li va donar una clau màgica que podia obrir qualsevol tancat.

"Em presento a vos, lladre,
que hauria de donar exemple
a ducs, comptes i senyors,
a la reialesa i a la noblesa
malgrat la vostra professió.

Em dirigeixo a vos, lladre,
per demanar-vos un favor:
entreu aquesta nit en secret
al palau d'ivori valuós
i allibereu l'ocell encantat
que dins la gàbia es troba clos.

Per realitzar aquesta important tasca
us obsequio amb aquest present.
una clau de vidre màgic,
no és una clau normal i corrent,
us obrirà qualsevol porta
en qualsevol lloc i moment
i si rescateu l'au màgica
serà vostra eternament
i així no haureu de preocupar-vos
per seguir robant a la gent.”

Aquella mateixa nit el lladre va escalar fins a la torre més alta del palau i va obrir una finestra amb la clau de vidre.
A l'interior tot estava fosc però lluïa l'or amuntegat, les pedres precioses en grans bidons i les colossals estàtues de marbre.
“Com pot ser que una ciutat tan pobre tingui un monarca tan ric?” pensà el jove lladre.
Però per molt que buscava no veia l'ocell enlloc.

Aquella habitació era més gran del que s'havia imaginat. Tenia racons ocults i sales secretes, l'ocell havia d'estar molt ben amagat.
Buscant, buscant va fer una inesperada troballa. Rere un mur va descobrir una cúpula que il·luminava amb un raig de lluna una cel·la circular i daurada.
Empresonada a l'interior hi havia gronxant-se en un gronxador una jove de llarga cabellera blava.
El lladre s'acostà sigil·lós. Pensà que devia ser una fada del desert que el rei tenia capturada.

Amb amabilitat li preguntà qui era.
Però ella es negava a dir res.
Li demanà si usplau on era l'ocell màgic.
Però ella no el volia contestar.
De fet no deia res de res, ni paraula!
Remugant ell va desistir i començà a buscar l'ocell pel seu compte, sense por de que el rei, que dormia a pocs metres més enllà es pogués despertar.

Però finalment la nit va acabar i el lladre va haver de marxar amb les mans buides.
Malgrat el fracàs el jove, que era molt tossut, va tornar la propera nit, i la següent, i la de més enllà. Repetia el mateix procediment vegada rere vegada i seguia buscant l'ocell màgic sense resultat. Cada nit veia la jove engabiada i intentava fer-la parlar però tampoc hi havia manera.
De fet el repte de la noia el tenia tan interessat que a vegades es passava tota la nit parlant-li tot oblidant l'assumpte de l'ocell.

Al final va passar el que havia de passar, que tots dos joves es van adonar que estaven enamorats.

Ell esperava amb ànsia la nit per veure-la i parlar-li, i ella l'esperava per veure'l i escoltar-lo.

Així van passar moltes nits però el lladre estava confós. La jove encara no li havia parlat i es pensava que era perquè ella no hi confiava.

Així que una nit ell volgué marxar per no tornar més.

La jove es movia neguitosa dins la seva cel·la mentre el veia girar l'esquena i dirigir-se a la finestra, però no s'atrevia a dir res. Baixà del gronxador i va fer soroll amb els barrots però el lladre era lluny per sentir-la.

Quan el lladre estava a punt de desaparèixer rere el balcó la noia no va poder més i el cridà. Però més que una paraula el que sonà va ser una nota musical.

Aquell crit era d'una veu màgica que instantàniament va despertar el rei. En adonar-se la jove cridà al lladre perquè escapés, però a cada paraula que li sortia de la boca, en forma de cançó, un guàrdia més es despertava.

“Guàrdies, atrapeu aquest lladre que demà al matí pagarà el seu atreviment!”

Quina llàstima! Just quan el lladre s'havia adonat del parer de l'ocell màgic i de que la noia que estimava l'estimava.

La noia ocell va plorar a la sortida del sol, va plorar tot el dia fins que arribà el vespre. Pensava en fer adormir per sempre la ciutat si així evitava la mort del lladre a la sortida del sol.

Però llavors s'adonà que alguna cosa brillava en un extrem de la gàbia. Discretament el lladre li havia deixat un objecte entre el barrots abans de voler marxar.

Era la clau de vidre. La noia ocell la coneixia i sabia com es feia servir. Sense pensar-s'ho dos cops, abans que el sol s'ocultés, sortí de la gàbia i començà a córrer pel passadissos.

I si es trobava amb cap guàrdia cantava i l'adormia a l'instant.

Així pogué arribar a temps fins als calabossos i alliberar el lladre.

Amb els últims segons de sol la noia ocell allargà els braços cap al cel i es convertiren en ales. Abraçà el seu enamorat i tot dos saltaren del balcó volant cap a l'horitzó flamejant.

Encara avui la gent de la ciutat celebra cada any aquell dia amb música, dansa, rialles i molt, molt soroll. I quan el sol està a punt de pondre's tots els nens i nenes deixen anar els ocells que han estat guardant durant tot l'any. Tots es posen a volar alhora cap al sol mig amagat cap al llunyà país de les aus on, com cada any, el lladre i l'ocell del rei els reben com a senyal d'agraïment i de record.

FI

Història de la Bruixa Pantera *(versió extensa)*

Hi havia en un indret de la Índia un petit poble encantador, en el límit d'una gran i espantosa selva.

En aquest poble hi governava un home que tenia una única filla, la petita Damiyanti. Quan encara era molt petita s'havia quedat òrfena de mare, i el seu pare va haver de buscar una dona del poble que la pogués cuidar. La dona del poble també tenia un únic fill de la mateixa edat que Damiyanti, i que havia perdut el pare, el petit Irvat.

Damiyanti i Irvat es van fer inseparables, es tractaven com si fossin germans bessons. Els agradava jugar plegats davant de la frondosa selva amb la pilota vermella, que Damiyanti tenia en gran estima. La mare d'Irvat es posava feta una fúria quan els veia jugar en un lloc tant perillós. Els renyava tot mamant-los que per res del món fiquessin un peu dins de la selva, que si ho feien la Bruixa pantera els veuria i se'ls emportaria selva endins, atrapant-los en el seu palau de suplicis per tota la eternitat. La dona parlava molt seriosament quan ho feia de la selva. El seu marit va desaparèixer un cop hi va haver entrat. Tot i així els dos nens continuaven jugant cada vespre molt a prop de límit, això sí, sense mai travessar-lo.

Però va passar que un dia, mentre jugaven a pilota, Irvat va xutar massa fort la bola i aquesta es va precipitar entre les copes dels grans i foscos arbres. Damiyanti va donar la pilota per perduda i es va posar a plorar. A Irvat li va saber molt de greu i es va sentir molt culpable. Així doncs, sense pensar-s'ho tres cops- dos cop si que s'ho va pensar- va caminar decidit endinsant-se en la malesa. Damiyanti, veient on volia anar, el va cridar per què tornés, però ja era tard, el nen havia trepitjat més enllà del límit i ja es dirigia cap al seu interior. Aquest va ser l'últim cop que va veure a Irvat, doncs el nen ja no tornaria.

Va passar molt de temps en aquell petit poble encantador. Moltes coses havien canviat amb el pas dels anys, però el que amb diferència ho va fer més va ser la princesa Damiyanti. Es va convertir en una noia molt bonica i molt intel·ligent. Però com totes les noies de la seva edat, havia de trobar un bon marit.

El seu pare, un dia, va entrar corrents a casa tot cridant a la seva filla. Havia rebut un missatge del palau d'un regne llunyà demanant la mà de Damiyanti. Deia la carta que el príncep havia sentit a parlar de la seva bellesa i la seva saviesa i s'hi volia casar. Tot i que el pare estava content de que la bona fama de la seva filla conquistés un hereu tan

ric, Damiyanti no estava del tot convençuda. Trobaria a faltar el poble i la gent que estimava. Finalment, però, va haver d'acceptar. Un cop resposta la carta, unes setmanes més tard, va arribar al poble un sequi de guàrdies i esclaus amb una tenda mòbil per endur-se la princesa. Damiyanti es va acomiadar de tothom i marxà sota la mirada continguda dels vilatans, que la trobarien a faltar.

Anaven vorejant el límit de la selva cap a l'oest, quan Damiyanti va apartar la cortina de la tenda i es dirigí a un dels guàrdies. "Perdoneu, bon soldat. Sabríeu dir quines històries s'expliquen d'aquesta selva que veieu?" El guàrdia es girà respectuosament i li respongué amb solemnitat. "Lamento que cap d'aquests homes li sabrien dir, doncs venim d'unes terres massa llunyanes a aquestes per conèixer les seves llegendes." Damiyanti somrigué interiorment, tenia un comte pendent que volia resoldre abans de marxar. "Jo us la contaré, bon soldat" Digué Damiyanti, "Aquesta selva està beneïda pels deus. Es diu que aquell que el creui de banda a banda rebrà fortuna i prosperitat, i més si l'acompanya algú de sang reial. Podríem fer —atajo— si el travessem." El soldat va rumiar una estona i després es queixà. "Però no hauríem de canviar el rumb, i cal evitar les selves que siguin perilloses, altesa". Però Damiyanti insistí. "Arribarem més ràpid i abans que poguéssim tenir problemes" Finalment el soldat acceptà i ordenà a tot el sequi que virés cap al nord, travessant la selva.

Quan s'acostava el vespre es van instal·lar en un clar i va fer una gran foguera per allunyar els animals salvatges. Damiyanti es va tancar a la tenda i va esperar amb atenció. Sabia que el que estava fent no era correcte, però d'alguna manera havia de descobrir el misteri de la bruixa pantera.

A mitja nit els soldats van deixar de fer soroll. Des de la tenda de Damiyanti només es sentia el més profund dels silencis. Però la princesa no ho va notar perquè s'havia quedat adormida, tot i que en somnis va tenir una molt mala sensació.

Quan es va llevar al matí, no hi havia ningú més en aquell clar. Tots els guàrdies havien desaparegut. Damiyanti estava molt espantada, però tot i així va decidir explorar ella sola la selva i trobar tots els homes.

Va buscar durant moltes hores, i cada cop s'endinsava més i més per la selva. Totalment esgotada e va asseure darrere d'uns matolls a descansar. Llavors va sentir soroll de passes. Amagada encara entre els matoll va mirar de saber què era allò que feia soroll, i per la seva sorpresa va veure que es tractava de la figura d'un home. No el veia prou bé, i no sabia segur si era un amic o algú perillós, així que intentà no descobrir-se i el seguí sigil·losament. Finalment, després d'una estona seguint-lo es va adonar que ja havien

arribat al seu destí. Damiyanti, bocabadada, va observar l'entorn des del seu amagatall. Hi havia davant seu un enorme palau de pedra, mig derruït però encara molt bell i ple d'estàtues. En aquell moment es va adonar que no hi havia res que impedís veure bé l'home i es va fixar en ell. En fer-ho de poc deixa anar un crit d'espant. La figura d'aquell ésser seguia sent la d'un home, no obstant, el cap que reposava sobre les espatlles no era humà. Tenia grisa la pell de les galtes, dues enormes orelles planes i una llarga trompa flexible. Aquell ésser era meitat persona i meitat elefant. Estava Damiyanti tan pendent de l'home elefant que no s'adonà que algú més s'acostava. De cop es va girar i es va adonar que un altre monstre l'havia descobert. Aquest tenia el torn d'home, com l'altre, però tenia cap de cocodril. El cocodril va semblar tant o més sorprès que ella, i s'afanyà a tapar-li la boca abans que ella pogués cridar. "Tssst! Jo de tu no cridaria" Li va xiuxiuejar amb la seva gran boca plena de dents. "Escolta. Sóc amic teu, t'ajudaré a sortir d'aquí. Si la bruixa pantera et descobreix estàs perduda. Ara segueix-me!" Damiyanti la va fer cas i es va deixar portar per entre els matolls. Després el cocodril va aixecar una roca i van baixar unes escales secretes que duïen a un túnel sota terra. L'home cocodril la va guiar entre els passadissos laberíntics fins a una cambra petita i fosca. El cocodril va fer una última ullada al passadís abans de tancar la porta cuidadosament. Després es va dirigir a Damiyanti. "Què fa en aquesta selva una noia sola com tu? No saps que aquest indret està maleït?" Damiyanti va fer que sí. Li va explicar a l'home cocodril qui era i d'on venia, i que havia entrat a la selva per descobrir el misteri de la maledicció. "Doncs quina tonteria més imprudent és aquesta d'arriscar la vida de la princesa només per intentar esbrinar el secret. Has tingut sort de que la bruixa no t'hagi notat, que si et veu ja faràs tard" va dir l'home cocodril en resposta. "Jo t'explicaré aquest misteri, ja que tens tantes ganes de saber-ho. La bruixa pantera és un ésser molt malvat, joveneta, molt cruel i despietat. Quan un home entra a la seva selva ella l'encanta i el se l'enduu al seu palau, a aquest palau on som. Una vegada que el té li roba la cara per així poder-lo controlar. En el seu lloc, llavors, li hi posa el cap d'un animal" Damiyanti va observar el seu horrible cap de cocodril. "Tots els homes que estem aquí," va prosseguir "Estem obligats a obeir la bruixa sigui el que sigui el que ens demana. És horrible. Però amb les dones té un tracte diferent. Si et veïés, jove, jo no ho voldria veure..." Damiyanti no va fer cas de l'advertència de l'home i li demanà. "Hi ha alguna manera de tornar-vos, als homes, els vostres caps humans? Jo us puc ajudar." Però l'home cocodril intentà treure-li del cap de seguida. "Fes-me cas, princesa, escapa't així que puguis i intenta que la bruixa no et vegi. Demanaré al meu

fill que et porti lluny del palau per que puguis marxar segura”. L’home cocodril li demanà que s’esperés mentre ell anava a buscar el seu fill, i ella va obeir. Va tornar minuts després, acompanyat d’un noi jove amb cap de tigre. El noi es va quedar molt sorprès en veure-la, però de seguida l’agafà pel braç i la va portar altre cop pels passadissos. Llavors van passar per davant d’una escletxa, i Damiyanti es va aturar a mirar. A través del forat podia veure una sala amb un tron, i sobre el tron una dona molt elegant i molt bella. Davant seu tenia un grup d’homes, eren els guàrdies que havien acompanyat Damiyanti. La princesa va observar esfereïda com la bruixa els hi treia el rostre com si fos una careta, i els hi posava, amb màgia el cap d’un mico, d’un bou, d’un voltor o el d’una serp. “Ara es guardarà les cares dins d’un cofre que té i llavors tindrà a tots aquest homes sota el seu control” Va explicar-li el noi tigre en veu baixa. Damiyanti va veure que la bruixa feia el que el noi havia dit. “Si li prenguéssiu el cofre i fugiu, no recuperariéu la llibertat i els vostres caps?” va suggerir la princesa. Però el noi tigre va fer que sí. “Però no ho podem fer per què la bruixa ens controla”. Llavors Damiyanti li va dir que ho faria ella, ella robaria les cares i en secret les donaria als homes per què poguessin fugir. El noi tigre va acceptar, però li va demanar que anés amb compte.

Llavors va passar que la bruixa va abandonar la sala amb els guàrdies, i tot va quedar en silenci. Damiyanti va passar per l’escletxa i es dirigí cap al tron. Va prendre el cofre entre les mans i mirà al noi tigre que li feia gestos per a que s’afanyés. Però llavors va aparèixer altre cop la bruixa i descobrí la intrusa. Va cridar “Atureu-la! Agafeu-la! Mateu-la!” I van arribar tot d’homes amb cap d’animals per obeir-la. Damiyanti, descoberta, va córrer cap a l’escletxa, on el noi tigre l’esperava. “Destruïu-la, Irvat!” va cridar la bruixa enfurismada. I el noi tigre li bloquejà la sortida de l’escletxa per poder-la atrapar. Damiyanti va reconèixer el nom i va quedar petrificada. “Irvat, sóc jo, Damiyanti, no et recordes de mi?” Però Irvat estava sent controlat per la bruixa, i poc a poc anava tancant un cercle, amb els demés homes, al voltant de Damiyanti.

Desesperada la princesa es posà a plorar i començà a córrer, amb el cofre a les mans, per esquivar tots aquells monstres, que intentaven colpejar-la o mossegar-la. Però llavors va passar una cosa. Irvat el va abalçar a sobre de Damiyanti i la va fer ensopegar. El cofre li va relliscar de les mans i es va precipitar contra el terra trencant totes les cares com si fossin de porcellana. “Mira què has fet! Mira què has fet!” cridava la bruixa pantera arrancant-se els fins cabells per la ràbia. Tots els homes s’aturaren de cop, notaren que el control de la bruixa sobre ells havia desaparegut, i ara eren de tot

lliures. Llavors, tots es giraren cap a la malvada dona i l'encerclaren a punt per l'atac. Desenes d'homes, desenes d'animals, desenes de becs, de banyes, i desenes d'ullals es llançaren contra la bruixa, que maleïa, xisclava i rugia fins que li va arribar la mort. Irvat, es va acostar a Damiyanti, que plorava tot observant les cares trencades escampades per terra. Anava demanant perdó per la ser maldestra, i per haver mentit als guàrdies, i per no haver fet cas del seu pare, ni de l'home cocodril. Però Irvat la va consolar dient-li que no passava res, que tots ells preferien quedar-se així com monstres abans de deixar de ser homes lliures. I pel sol fet d'haver-la tornat a veure després de tant de temps, ell ja estava content.

Molts homes es van voler quedar en aquell palau per por que la gent no els volgués com a monstres, però alguns d'altres, com Irvat i el seu pare i els guàrdies, van decidir tornar al poble. Damiyanti portava el cofre, amb els bocins de les cares en el seu interior, per què no gosava abandonar-los. I el grup va arribar, després d'un dia sencer de viatge, al petit poble encantador. Els van rebre molta gent, que al principi s'espantaren, però després els van reconèixer com a pares, germans, fills, avis i marits, i deixaren de tenir por. Damiyanti es va passar, aleshores, dies i dies sencers tornant a enganxar totes els cares amb ajuda d' Irvat. I finalment ho van aconseguir, i aquell grup que havia tornat al poble van recuperar els rostres humans. Els guàrdies finalment van poder tornar al seu país, però aquest cop sense la princesa. Doncs havia passat que Damiyanti ja no volia casar-se amb el ric príncep del nord. Damiyanti, de fet, va casar-se amb Irvat, i tots dos van governar junts un petit poble encantador. I saps quina va ser la primera reforma que van fer a les normes? Van deixar que tots els nen i nenes del poble poguessin jugar més enllà del límit de la selva.

I tots, menys la bruixa, van ser feliços per sempre més

Història de la Bruixa Pantera *(versió adaptada)*

Hi havia una vegada, en un poble encantador al límit de la selva, un governant que havia perdut la dona en el naixement de la seva única filla, la petita Damiyanti. Com que necessitava que algú l'ajudés a cuidar-la va demanar a una vídua del poble que se n'encarregués. La vídua tenia un fill de la mateixa edat que Damiyanti que es deia Irvat. Damiyanti i Irvat vivien com germans i jugaven sempre plegats. El seu joc favorit era passar-se una pilota vermella que Damiyanti tenia en gran estima. Com que jugaven molt a prop de la selva la mare d'Irvat els renyava sovint dient-los: "No poseu mai un sol peu dins d'aquesta selva per que si ho feu la bruixa pantera se us emportarà i no podreu tornar mai més, com li va passar al pare d'Irvat"

Els nens feien cas de les advertències de la mare i no s'apropaven massa al límit. Un dia, però, Irvat va xutar massa fort la pilota i aquesta va anar a parar al mig del bosc. Damiyanti la va donar per perduda i es va posar a plorar. Irvat es va sentir avergonyit i culpable.

Així que a mitja nit es llevà i es disposà a escapar per la finestra per anar a buscar la pilota. Damiyanti el va sentir i el va convèncer perquè no ho fes. Irvat, però, estava decidit.

Damiyanti el va seguir fins al límit de la selva i el va veure allunyar-se, però per molt que l'anés a esperar allà mateix Irvat ja no tornaria.

Van passar molts anys i Damiyanti es va convertir en una princesa molt bonica i molt sàvia. Fins tant lluny va arribar la seva fama que aviat un príncep d'un regne llunya li va demanar la mà per casar-s'hi. El seu pare es va posar molt content i va acceptar, però Damiyanti no estava gaire convençuda. Era veritat que el príncep era ric, ben plantat i fins i tot força bona persona- com a mínim d'això n'havia sentit a parlar -, però tenia la estranya impressió que deixaria alguna cosa a mitges si marxava.

Tot i així, el dia que la vingueren a buscar tot un grup de guàrdies i meravellosos elefants, no va saber dir que no i es decidí a marxar cap al regne llunyà. Van viatjar cap al nord resseguint la vora de la selva. Damiyanti l'anava observant penserosa i de cop va recordar un compte pendent que havia de solucionar abans de marxar.

Pel camí va cridar un dels guàrdies i li demanà: "Bon soldat, saps quines històries s'expliquen d'aquesta selva que portem vorejant des de la sortida del poble?" El soldat va fer que no. "Doncs resulta que és una selva beneïda. Si es creua portant un individu de sang reial es tindrà sort i fortuna per tota la vida" El guàrdia es va creure l'engany i manà que el grup s'endinsés a la selva.

Quan arribà la nit es van instal·lar en una clariana i van fer una foguera per espantar els animals salvatges. Damiyanti s'adormí creient que la història de la bruixa pantera era, al capdavall, una mentida. Però quan al matí següent es llevà i veié que s'havia quedat sola s'espantà i començà a deambular desesperada per la selva buscant els homes.

Corrent i ensopegant arribà darrere d'uns matolls on decidí descansar. Observà el seu entorn i queda bocabadada del que va veure. Un enorme palau s'amagava en aquella recòndit racó de la selva.

Llavors sentí unes passes rere seu i es sobtà de veure que algú l'havia descobert. Era un home, en tenia les cames, els braços, el cos...però enlloc de tenir cap de persona, tenia cap de cocodril. Damiyanti gairebé va cridar, però l'home cocodril li tapà la boca i li digué que no tingués por i que el seguís, que si la bruixa pantera la descobria ja havia begut oli.

Mentre la duia per una entrada secreta i passadissos laberíntics li explicà que la bruixa pantera atrapava els homes que entraven a la selva, el robava el rostre com si fos una careta i els donava en el seu lloc un cap d'animal. I que mentre tingués les cares dels homes aquests eren els seus esclaus, obligats sempre a obeir-la.

L'home cocodril li demanà que escapés abans de que la bruixa la veiés, i demanà al seu fill, un jove amb cap de tigre, que l'acompanyés fins prop del límit de la selva. Pel camí, entre els passadissos Damiyanti s'aturà a mirar a través d'una ampla escletxa. L'altra banda, en una cambra, la bruixa Pantera remenava un cofre amb delicadesa. Damiyanti observà com la bruixa el desava i marxava deixant la cambra buida.

Sense pensar-s'ho dos cops passà per l'escletxa i es dirigí cap al cofre. El noi tigre se n'adonà i li va fer senyals per que tornés de seguida. Però Damiyanti no li va fer cas. Va obrir el cofre i va veure que a dins hi havia tots els rostres dels homes. El noi tigre es va dur les mans al cap.

En aquell moment la bruixa va tornar i va descobrir la intrusa: "Agafeu-la! Mateu-la! Destruïu-la!", cridà, i tot d'homes amb cap d'animals van aparèixer per obeir-la.

Damiyanti va córrer cap a l'escletxa, on era el noi tigre. "Atrapa-la, Irvat!" Va cridar la bruixa. Damiyanti va reconèixer el nom. "Irvat, sóc jo, Damiyanti, te'n recordes?" Però sota el poder de la bruixa ell també es va afegir al grup de monstres que l'acorraven. Llavors, morta de por, Damiyanti va ensopegar. Encara tenia el cofre i aquest va caure trencant els rostres com si fossin de porcellana.

"Què has fet, què has fet!" cridava la bruixa Pantera. Per fi s'havia trencat el control que tenia sobre els monstres i tots es giraren en contra d'ella per fer-li pagar tot el mal que el havia fet.

Damiyanti plorava quan es van apropar Irvat i tots els demás. Havia trencat els rostres i ara cap d'ells tornaria a ser com abans. Ells, però, la tranquil·litzaren dient que preferien molt més ser uns monstres d'aspecte que ser-ho per dins sota el control de la bruixa.

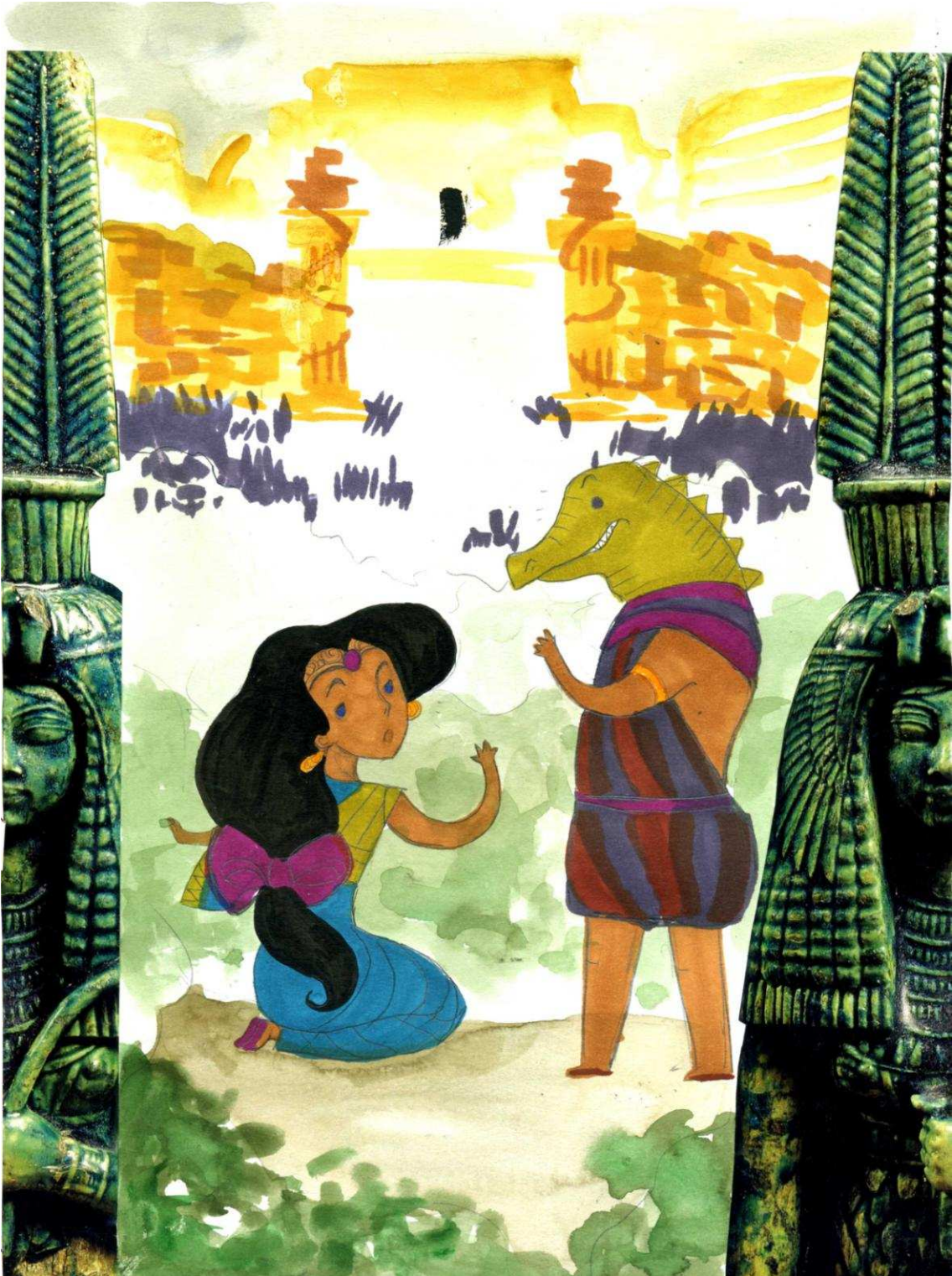
Això sí, una vegada van tornar al poble, un cop la gent va reconèixer en els homes amb caps d'animal els seus marits, pares, fills i avis, Damiyanti es va decidir per intentar reconstruir amb paciència tots els rostres. Amb temps ho va aconseguir i tot els homes ven tornar a la normalitat.

Els soldats van poder tornar al regne llunyà, tot i que aquest cop sense Damiyanti. La princesa havia decidit quedar-se al seu poble encantador i governar-lo amb el seu estimat Irvat.

I tots, menys la bruixa, van ser feliços per sempre més.

Història del Jardí del Talp

Fa molts anys, força a l'interior de la espaiosa Gran Bretanya hi havia una família burgesa molt rica vivint en els verds camps d'un poble acollidor anomenat Littlehood. El pare, el cap de família era un important comerciant i inversor de la borsa de Londres, i per tant sempre estava de viatge.

A la gran mansió, d'extensos i bells jardins hi vivien soles la seva dona i la seva única filla, una hermosa jove que anomenaven Rosalia.

Com que la noia ja tenia prop de la majoria d'edat la seva mare va demanar al pare que busqués per la rica ciutat de Londres un ric solter per poder-la casar.

Però la jove tenia un secret, que amb tanta cautela i delicadesa havia guardat, que ni els seus pares ni ningú més dels seus criats sabia.

Cada nit, quan només la lluna il·luminava els seus jardins, la noia aconseguia devallar per de la balconada, i vigilant de que ningú la veiés, corria cap als alts murs de l'exterior que mai de la seva vida havia travessat.

Llavors esperava fins que des de l'altra banda la cridava una veu que ella sempre reconeixia:

-Rosalia! Rosalia, sóc jo!

I la jove neguitosa i amb el cor a cent responia:

-William! William, aquí estic, i només estic jo!

I llavors per damunt del mur apareixia el cap d'un noi, un jornal·ler, un camperol, que com podia, escalava el mur i es trobava amb ella a l'altre banda.

El jove anglès William era un bon noi i era ben plantat, però era a més molt pobre, i no tenia altre possessió que la vella i humil caseta que havia heretat dels seus pares.

Treballava en els camps que tenia al poble el pare de la Rosalia, així que la noia, per molt enamorada d'ell que estigués estava segura que els seus pares no la deixarien casar amb algú tan pobre.

Aquella nit, com totes les altres, passejaven per la part més llunyana i amagada del jardí, des d'on a dures penes es podia veure la mansió. Llavors seien de costat en un banc, sota els blaus gessamins, i es passaven hores i hores parlant i rient, fins que a ella li venia la son i decidien tornar cadascú a casa seva.

Però tot i que gaudien estant el major temps possible junts, tots dos eren conscients que inevitablement tot acabaria. I com un mal presagi, que tard o d'hora havia d'arribar, la noia va rebre una mala notícia.

Aquella nit, com sempre, Will va saltar el mur per trobar-se de nou amb Rosalia, però en lloc d'alegre com sempre l'havia vista, se la va trobar plorant. Finalment el seu pare havia trobat un bon pretendent a Londres i la volia fer casar amb ell. Rosalia li explicà desconsolada, el jove Will intentà pensar una solució, però només se li acudien idees eixelebrades, y hagué de reconèixer que no hi havia res a fer.

-Però podríem escapar junts cap a les Amèriques, a les Índies si cal i fer fortuna tots dos
-proposà la noia entusiasmada.

La idea agradà en un principi a Will, però el noi va tenir seny suficient per negar-se.

-Rosalia, casa't amb el pretendent ric de Londres. Amb ell seràs rica i tindràs una vida còmode i agraciada, i faràs orgullosos els teus pares.

La noia es negà rotund i es posà a plorar però ell la va convèncer i la consolà dient aquelles coses boniques que es diuen els joves enamorats.

El noi va marxar del jardí trist, deixant a Rosalia amb el cor trencat. L'enfurismava haver nascut tant pobre i amb tanta mala sort.

Quan es va fer de dia el jove Will va anar a treballar al camp. A l'hora de dinar solia anar a casa de la viuda Maria a portar-li algunes verdures, i a canvi ella li preparava un bon àpat.

Des de que el marit de Maria, el boig Harry, havia desaparegut, la viuda es sentia molt sola i agraià la companyia del noi. Maria era la única persona a qui el jove Will havia confessat les trobades secretes amb Rosalia. Aquest cop Will li explicà la mala notícia del compromís de la noia.

-Ja m'ho esperava, i tu també t'ho havies d'esperar. Què et pensaves il·lús? Que la tindrien soltera per sempre, tant jove i bella que és, la pobre Rosalia?

Veient-lo però, desconsolat, l'animà dient que aprofités els pròxims 3 mesos i que per fer-la contenta li portés un bonic ram de flors la pròxima nit.

De tornada cap a casa Will pensà en les flors i recordà que les roses eren les preferides de Rosalia, però ell no en tenia de roses, així que, per aquella ocasió especial, faria ús de la seva destresa d'escalar murs, i robaria, ni tan sola que fos, una so la rosa ben fresca i oberta. Però jardí rere jardí, cap rosa el convencia.

Caminant, caminant es trobà davant l'últim dels jardins, el qual no s'havia atrevit mai a mirar més enllà.

Tothom estava convençut de que aquell lloc estava maleït, que era el jardí del diable i que tot aquell que el trepitgés estava de per vida condemnat. No era estrany, aleshores, que per enlloc tingués porta.

Però Will no pensava, en principi, trepitjar-lo.

Només faria un cop d'ull per si fos cas.

El mur era gegantí, però el mal estat de les pedres van fer fàcil l'escalada, i aviat Will va poder treure el cap per sobre.

Va quedar meravellat del que va veure. El jardí era enorme, amb herba verda i fresca, i plantes de tota mena, amb flors extraordinàriament belles.

També hi havien arbres, però no eren arbres convencionals. El tronc, les branques, les fulles eren negres com el sutge, i de fet semblaven totalment calcinades, tot i que s'aguantaven perfectament dempeus. Però el més estrany era que de les branques naixien, en tots aquells arbres, desenes de roses fresques i joves, obertes de bat a bat i de color vermell més intens que la sang.

Will no havia vist en la seva vida unes roses semblants en bellesa. "Perfectes per la Rosalia" va pensar.

I com que no hi havia cap casa i enlloc veia ningú, no esperà que es fes de nit i saltà a l'altre banda, arrancant una rosa del primer arbre que va veure.

Tranquil·lament tornà a escalar el mur i marxà cap a casa per esperar que es fes de nit.

Al ficar-se al llit, va col·locar un vas d'aigua sobre la tauleta i posà a dins la rosa, perquè estigués ben fresca per quan la lliurés a Rosalia, un cop ben entrada la nit.

Satisfet i content d'ell mateix apagà la llum i tancà els ulls.

A mitja nit el despertà una calor sufocant.

Pensà en obrir el llum però no va caler, sobre la tauleta del cantó del llit la rosa desprenia llum i calor, i feia bullir l'aigua de dins el got, que bombollejava i esquitxava els voltants.

Espantat, Will decidí tornar de seguida la rosa al jardí on l'havia robat, que segurament els veïns tenien raó i era una rosa dels inferns, i no volia donar-li una rosa dels inferns a Rosalia, que ella segur li llençaria pel cap, i mira que ella amb poca cosa es conformava. Així que al següent instant Will agafà amb temor i delicadesa la flor ardent, que havia perdut el color rogent i ara era blanca com el marbre d'una làpida, i es dirigí altre cop al jardí.

Enmig la foscor de la nit, il·luminat per la fúnebre blancor de la rosa ardent va arribar Will al jardí sense porta.

Tornà a escalar el mur ràpidament però es va haver d'aturar només arribar a treure el cap per sobre la paret.

De nit l'herba verda i fresca semblava grisa i alta, i les flors tan boniques que havia vist durant el dia eren totes tancades ensenyant les espines. Però sobretot l'espantà veure aquells arbres: les branques, les fulles estaven roent en flames vives, només el tronc havia empal·lidit i les roses, totalment invulnerables al foc s'obrien també blanques i fosques sota la llum de la lluna.

Wil no s'ho pensà més, es deixà caure a dins del jardí i s'acostà lentament cap a l'arbre d'on havia tallat la rosa. Però sorprès s'adonà que no semblava el mateix arbre. Aquest no cremava com els altres i havia perdut totes les flors. Estava corbat i partit en dos, totalment sec i mort. Llavors Will deixà la rosa sobre el terra i reculà endarrere mort de por. Escoltà com la terra cruixia i per acció del pànic sortí corrent d'una revolada. Però abans d'aconseguir fer la segona passa el seu peu dret notà el buit sota seu i el jove va caure tot ell dins d'un forat molt profund. Es lamentà pel dolor de la caiguda i tremolant sentí com el fi s'acostava des de d'alt de la superfície. De sobte, va aparèixer una silueta a la boca d'aquell pou.

- Qui hi ha aquí a baix? –Cridà una veueta molt estrident.

Will, per por, no va contestar.

-He preguntat qui hi ha! Sé que algú ha caigut al meu parany, contesta lladregot!

Finalment el jove, armat de valor contestà:

-Em dic Will, i no sóc un lladregot!

Un silenci procedí.

- Que no ets un lladregot? I que hi fèies al meu jardí si no a robar?

- No he vingut a robar res, només volia tornar una rosa...

-...Que per descomptat ja havies robat -acabà la frase la silueta misteriosa.

- Apa, surt d'aquí lladregot! no pateixis que no et farà res –Va cridar l'individu.

- Valga'm Déu- La criatura parlava, per sí, com ho fan els avis, mentre anava a buscar una escala i li feia baixar.

Quan Will arribà fins a dalt observà a l'estrany personatge. Era un home – o una cosa semblant- Gros i baixet, amb un cap rodó i pelat i un nas de rata afilet. Era un ésser veritablement lleig, però ara que se'l veia d'aprop no feia cap mena de por i tenia un cert aire simpàtic.

- Quants anys tens?

- Divuit, senyor.

- Santíssima! Si és tan sols un mos, jovenet jovenet!

-I deus ser força alt, no és així?

- Què no ho veu?

La criatura somrigué ensenyant les dents fosques.

- Em dic Talp: Sóc jardiner i sóc sec, perquè sóc talp. I això em recorda que com que no acostumo a rebre visites t'he de demanar un favor, ara que ets aquí. I com, de fet, t'he enxampat robant-me, crec que estic en tot el dret de demanar-te'l.

Will estigué totalment d'acord i acompanyà al talp entre els arbres ardents fins a una petita cova oculta sota d'un petit turonet herbós.

El Talp entrà dins el forat fosc i sortí amb una destral daurada, una destral d'or massís que meravellà del tot al jove Will.

- Aquesta destral no em funciona del tot bé, em pesa molt i no em talla com voldria i no sé per què. Jo voldria saber si tu ho sabries i si me la podries canviar per una que anés millor.

Will estigué a punt de explicar-li, que potser no li anava bé perquè no era d'acer, sinó d'or, i per això li pesava, i que si la vengués podria comprar-ne centenars de destrals que li funcionessin.

Però llavors recordà que ell era molt pobre i que si callava i li canviava la destral d'or per una de més barata i pràctica ell seria ric, i podria casar-se amb Rosalia.

Així doncs, va acceptar i va prometre al Talp que la nit següent tornaria amb la seva destral de casa per fer l'intercanvi.

Quan va arribar a casa ja s'havia fet de dia.

Aquella nit no havia anat a veure Rosalia, i de ben segur ella estava preocupada, però ell esperava amb impaciència fer el canvi amb el talp i poder-li dir a Rosalia que ja era ric, i que tenien la possibilitat de poder-se casar.

Aquell dia ell va fer com sempre, va anar a treballar al camp i va anar a dinar a casa de la viuda Maria.

Però quan va arribar va veure que no estava sola, perdudament feliç, li feia el dinar a un home de barba excèntrica, i mirada nerviosa.

Maria, quan va veure Will va córrer cap a ell i tot cridant li va explicar que el seu marit no estava mort, i que havia tornat, que estava allà amb ella, que era aquell senyor tan estrany. Era ell el boig Harry, i ella ja no era la viuda Maria, ara tornava a ser casada.

Gairebé tan sorprès com ella, Will va saludar l'home prim i li preguntà que on dimonis havia estat tot aquell temps.

Harry es posà tot seriós i de cop esclatà eufòric de riure cridant " d'una planta! D'una planta!"

I la seva dona reia i li deia :

“Oh Harry! Estàs fins i tot encara més boig que abans!”

Però aquell succés no va tenir el cap de Will gaire ocupat. Ell només esperava a que es fèr fosc per tornar al jardí del talp. Aquest li havia regalat la mateixa rosa que havia robat per que li indiqués quan hi havia d'anar. Quan a mitjanit la rosa començà a escalfar-se i tornar-se blanca de nou, Will agafà la seva vella destral i marxà cap al terrorífic jardí nocturn.

Es va trobar al talp podant uns arbustos allà mateix on havia imaginat trobar-se'l.

Li posà al davant la destral d'acer, que el talp ràpidament grapejà i finalment assentí satisfet.

-Una bona destral! Si vols queda't amb aquesta ferralla –Va cridar llençant-li a les mans la destral d'or.

Llavors, quan Will donava mitja volta per marxar i no tornar mai més el talp l'aturà i li digué.

- Jove! Encara t'he de demanar un altre favor, veig que en el fons ets una bona persona i no em negaràs un altre favor. De fet, després d'haver-me robat, és el mínim que pots fer per mi.

Will assentí.

El talp tornà al seu cau fosc i sortí amb un sac ple. L'obrí al seu davant. Era sorra amb milers de cristalls de pedres precioses.

- Aquesta terra que tinc no val per res! –Es queixà el talp- es totalment estèril, i jo el que necessito és un adob fèrtil i sa. Digueu, jove, no sabries per casualitat on trobar un bon adob per a les plantes?

Will estigué a punt d'explicar-li que si venia aquella sorra preciosa, es podria comprar adob per molts i molts panys, però pensà que si li canviava per un sac d'adob normal, ell seria tant ric que estava quasi segur que els pares de Rosalia li donarien la seva mà.

“Sort que el talp és cec” pensà i acceptà el canvi.

Quan arribà a casa ja es feia de dia, aquella nit tampoc havia anat a veure Rosalia.

“No és tant greu”, va pensar, “demà a la nit li contaré això que sóc ric i es posarà molt contenta”.

El dia el va passar de la mateixa manera, i llavors arribà la nit. Quan la rosa s'encengué i es tornà blanca agafà un sac d'adob que tenia per conreu i corregué cap al jardí del talp. Ell el rebé agafant el sac de terra fèrtil i el grapejà amb les mans. Satisfet tornà a lligar i el va dur dins la cova.

- Un bon adob. Té –Va fer llençant-li la sorra de pedres precioses als braços- queda't amb aquest sac de sorra inútil.

Però altre cop, quan Will va fer per marxar, el talp el tornà a aturar.

- Encara t'haig de demanar un últim favor, noi.

Aquest cop Will acceptà de seguida.

El talp entrà al seu cau i en sortí amb un test amb unes tulipes transparents.

Aquestes tulipes no valen per res! – Es va queixar el talp de forma brusca.

- Són fredes, dures i es trenquen de seguida, i jo necessito unes flors tendres i oloroses, resistents a les gelades.

Will li explicà que ell tenia una veïna, la senyora Maria, que tenia un jardí de tulipes fresques i que li podia fer un canvi.

El talp acceptà decidit i tancaren el tracte.

I així aquella nit tampoc pogué visitar a Rosalia, però més content i ric que mai, Will tornà a ser a casa seva.

La següent nit tornà a despertar-se gràcies a la flor cremant, i tornà altre vegada al jardí del talp.

Li entregà els bulbs que havia demanat a Maria el dia anterior al talp i aquest les examinà i afirmà satisfet:

-I queda't aquests bulbs inútils, va fer llençant-li els bulbs màgics de les tulipes cristal·lines.

“Sort que el talp és cec” va pensar Will.

“I ara segur que em caso amb Rosalia!”

Però el talp l'aturà i li digué que si se'n volia emportar encara més bulbs dels seus hauria de tornar encara la nit següent a buscar-ne més sacs.

Però Will, que ja en tenia prou, i es sentia culpable per enganyar el pobre geperut cec, li digué que gràcies però no, i que no cregués que eren inútils, que ja trobaria algú que li comprés a bon preu.

El talp somrigué i després de quedar-se molt sorprès li desitjà sort abans de marxar.

Però Will preguntà al talp un dubte que fins llavors no s'havia atrevit a preguntar.

Que li ha passat a n'aquell arbre a qui vaig arrancar la rosa?

El talp, de lluny respongué, a aquests arbres, quan li arranques la flor s'obre com una nou i moren.

Will li cridà que li sabia greu haver-li fet malbé l'arbre i el talp li refongué que ja li havia tornat el favor.

Això sí, afegint un somriure sinistre.

Es va fer de dia i aquest cop Will no va anar a treballar. Va recollir la destrat d'or, les pedres precioses i els bulbs de diamant i esperà a que es fes de nit per a anar a veure a Rosalia tot portant-li els tresors que els permetria casar-se.

Com ho havia fet sempre cridà a Rosalia des de l'altre banda del mur. Però no hi va haver resposta. Enlloc d'esperar-se va escalar el mur amb els tresors i començà a caminar pel jardí tot esperant-la. Va arribar a prop del banc, la part més amagada del jardí i allà esperà. Però llavors va passar una cosa horrible.

Quan la rosa va cremar i es va tornar blanca, a mitja nit, els peus se li van arrelar al terra i es convertí tot ell en un arbre ardent, tot ple de roses blanques.

I així es quedà.

Poc després aparegué Rosalia al costat del mur, perquè li havia semblat sentir que Will la cridava. Però no hi havia ningú, i entristida tornà a la seva habitació.

Passaren els dies i les setmanes, passaren mesos, i Rosalia es va pensar que Will havia marxat tot sol a les amèriques. Tot i així no es va casar, va caure malalta de pena i va anul·lar el compromís.

I així podia acabar el nostre trist relat, càstig al jove Will per la seva cobdícia, que com molts altres que havien caigut al parany del talps, s'havia convertit en arbre cremant. Ara bé, Will ho havia fet per amor, i no va voler tornar al jardí a buscar més tulipes de diamant, pel que va ser recompensat sent plantat al jardí de la seva estimada.

Podria acabar aquí mateix aquest relat, però com podeu veure, les línies continuen fins més avall.

Això és perquè una nit, tot i el enorme dolor que li provocava a Rosalia observar el jardí, un dia notà que al racó més secret del jardí hi havia una llumeta estranya enmig de la nit. La seguí i s'adonà que un arbre encès floria roses blanques prop del banc on seia amb Will.

Commoguda i intrigada allargà la mà cap una rosa i l'arrancà. Es va cremar una mica els dits i es posà a plorar.

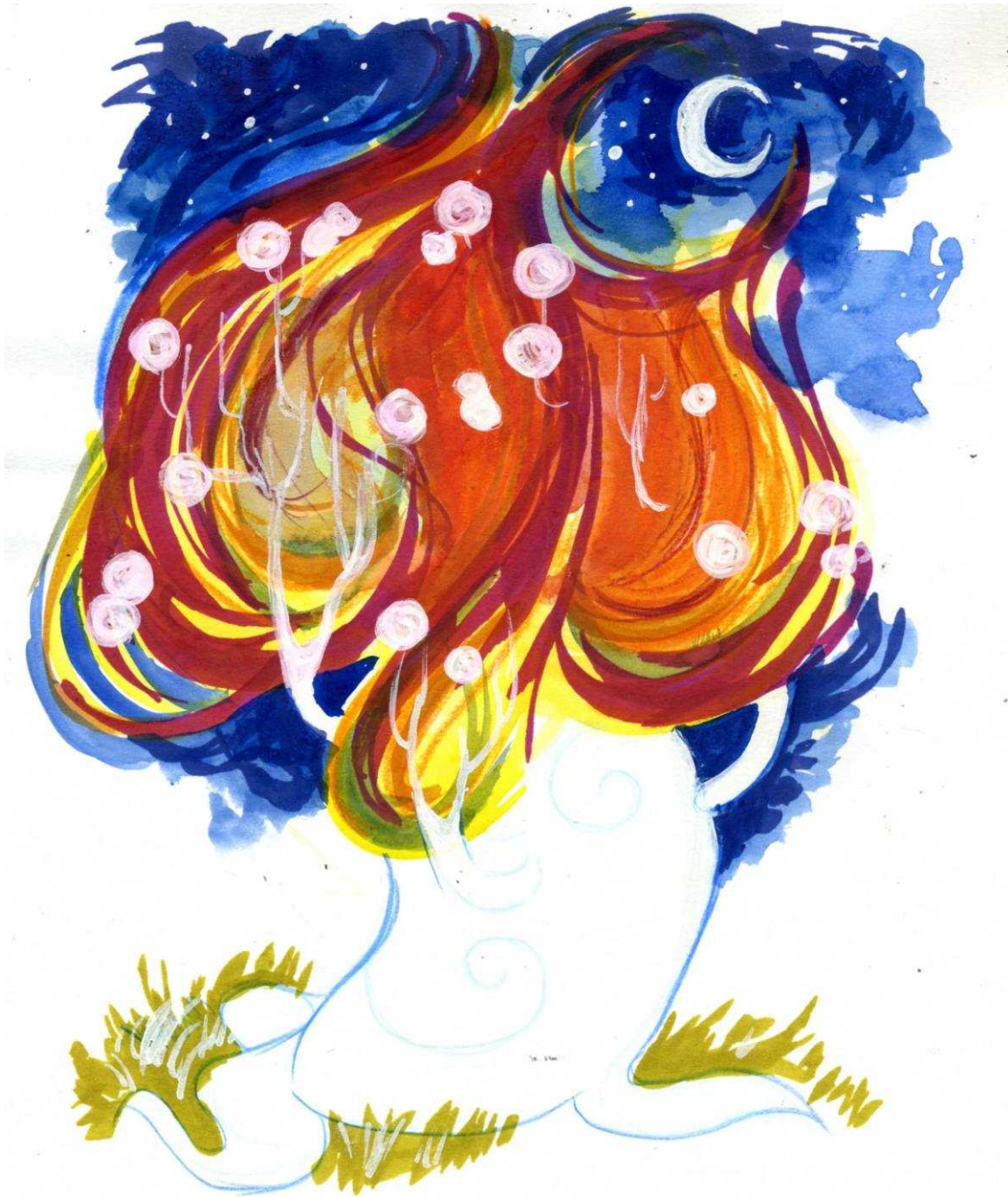
Però llavors es va fer de dia i tant la rosa com l'arbre es van apagar, i les roses es tronaren vermelles. De sobte, les flors van caure i es van marcir, i el tronc, ara tot negre, es doblègà i s'obrí des de l'interior. I sabeu qui en va sortir? El jove Will, és clar, amb la destrat d'or, les pedres precioses i els bulbs de diamant. Will va saber que era aquella la forma de trencar el malefici, que ell havia alliberat algú, Harry el boig, i que a canvi ell havia d'ocupar el seu lloc en el jardí.

Però gràcies a que no era prou cobdiciós s'havia convertit en arbre al jardí de Rosalia, i ara s'havia salvat.

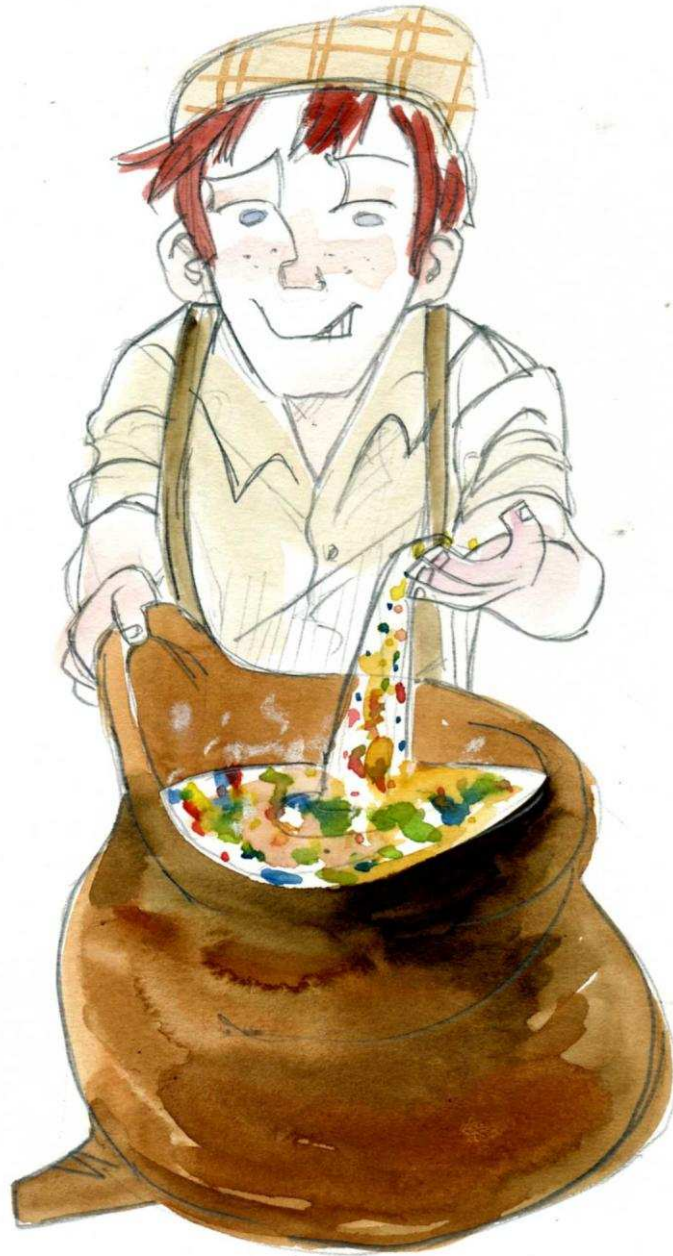
Us agrada veure com acaba? William i Rosalia es van casar de seguida que pogueren i Will va ser un bon empresari, ja que no era cobdiciós.

Van ser feliços molt de temps, i encara els seus descendents recorden la vella i increïble conte sobre els seus avantpassats.

El Carro del Senyor Madet

Hi havia ua vegada un vell camperol vidu, les pomes del qual eren les més famoses de tot el país.

L'anomenaven senyor Madet, que era diminutiu de Amadet, que alhora provenia del nom Amat. Sens dubte aquell nom era una ironia.

Ell solet, sense cap tipus d'ajuda, s'encarregava de tots els seus camps de pomes, que ni eren petits ni pocs, doncs d'una altra manera no li permetia el seu caràcter solitari i desconfiat.

Tot i aquesta feïnada, tot i, inclús, la sequetat i l'amargura de l'agricultor, els fruits que donaven les seves pomeres eren d'una dolcesa i frescura sense parell.

Era tan deliciós el seu gust que tot i que les gents veïnes juressin no comprar a aquell senyor tan desagradable, quan passaven per davant la paradeta al gran mercat, no podien evitar comprar-ne com a mínim un sac sencer.

Ningú podia entendre quin era el seu gran secret, ningú, de fet, havia conseguit treure-li cap comentari que no fos insultant.

Però de cap manera eren capaços de resistir-se a aquelles magnifiques pomes, i intentaven no pensar que les compraven a un ésser sense cor.

Un dia arribà una important notícia per boca del pregoner del poble: El rei havia trobat parella i pensava casar-se la setmana següent.

Com era tradició en aquell país, els millors artesans de la contrada havien de seleccionar els seus millors productes i els havien de fer arribar al rei com a dot pel casament.

Només sentir-ho, el senyor Madet es va posar molt content. No li feia gràcia haver de regalar les seves millors pomes, però reconegué que si el rei les provava aconseguiria fer-ne publicitat.

Així que entusiasmat preparà un carro amb dos dels millors cavalls que tenia i l'omplí fins a vessar de sacs de les seves millors pomes, els va carregar fins i tot al seient del seu costat deixant lliures tan sols els lloms dels animals.

De seguida es posà en marxa per arribar l'abans possible, doncs el viatge fins a la capital era molt llarg.

Mentre sortia solemnement del poble la gent el mirava encuriosida, però ningú li va desitjar bon viatge, ningú li va dir absolutament res. De tant en tant l'home es girava i grunyia, i la gent que s'aturava a mirar-lo s'espantava i marxava en direcció oposada. De fet les gents veïnes eren feliçes ara que el vell rondinaire marxava, i més d'una persona pensava entrar i robar dels seus camps ara que no hi era.

Just a la sortida del poble, quan va haver trevassat la porta de la muralla, li van tancar a les esquenes amb pany i clau, per si s'ho rumiava i girava cua. Això el va posar de més mal humor de l'habitual. De cop, però, va adonar-se que no feia el camí sol, sinó que un altre viatger caminava al costat del carro cap el camí que portava a la ciutat.

El viatger era un jove just acabat de sortir de la infància. Tenia un somriure permanent al rostre i portava a l'esquena un sarró no gaire voluminós. El jove, que s'adonà del contacte visual, es dirigí parlant al senyor Madet. *“Ecolti, que va cap a la capital, vostè també?”*

El vell Madet grunyí i desvià molest la mirada endavant.

“Això deu significar que sí”, Ecolti que em coneix? Em dic Oriol! L'Oriolet el pigós. No em coneix? Sóc del poble. La meva mare li compra pomes sovint, la senyora Carmela, sap?”

El vell Madet feia veure que no l'escoltava *“No em reconeix? Bé,, tant se val. Ecolti? Que va a donar-li la dot al Rei? Per les pomes ho dic. I és un magnífic dot, em sent? Són unes pomes realment delicioses, jo les he provades, sap? Li he dit que la meva mare les compra? La senyora Carmela, sap?”*

El senyor Madet posà els ulls en blanc.

“No? Tan se val. Sap? Jo vaig a la ciutat capital també, vaig a buscar feina. Bé, en principi una bona professió: ferrer, forner, cuiner... el que sigui, estic obert a tot. Ecolti, ja que anem al mateix lloc, l'importaria deixar-me seure al seu costat i així ens fem companyia?”

Aquest cop el vell Madet es girà indignat i li rugí *“Ni parlar-ne!”*.

El jove Oriol pensava en asseure's sobre el sac de pomes que tenia el senyor Madet al costat del seient, però preferí no insistir de moment.

Passaren llavors per un camí ple d'ortigues i Oriol, que caminava darrere el carro s'anava puinxant a cada pas que feia.

“Ecolti, li importaria portar-me ni que fos solament aquest tram?”

Però el vell continuava sense inmutar-se.

Després passaran per un camí ple de fòrmiguers, i un altre tot fangós i ple de fèms, però per molt que el jove Oriol demanava i suplicava, el vell Madet estava ben enteforat en no eixar-lo pujar. Llavors el jove Oriol pensà que les gents veïnes del poble havien de tenir raó, que el vell Madet no tingués cor.

Llavors, un cop es va fer vespre, van passar per un camí tot envoltat per roques arisques i enormes. Havien arribat al peu de la gran muntanya.

De cop i volta, després d'un turonet en el camí, van veure una figura estesa al bell mig del sender. Quan es van anar acostant van veure que es tractava d'un vell molt vell, amb bastó i barba blanca fins i tot, que semblava mort o inconscient allà davant. El jove Oriol va adelantar-se al carro corrents i anà a ajudar el vell tant vell. Des del davant va avisar al vell Madet que el desconegut encara respirava i que només semblava cansat, però al vell Madet no semblà interessar-li en absolut i continuava guiant el carro endavant, sense alterar-se. A poques passes del jove Oriol i el vell tant vell, el noi el cridà espantat. *“Escolti senyor, aturi el carro, que ens atropellarà!”*

El vell Madet s'aturà a dures penes.

“Però és que pensava passar-li per sobre?”.

El vell Madet va posar mala cara:

“Deixa'l a un costat i deixa'm passar, apa!” Va ordenar-li.

“Però que no ho veu? Hem de fer mitja volta i portar-lo a la vila!”

El vell Madet de seguida cridà: *“De cap de les maneres torno endarrere, jo he d'anar a la capital amb urgència!”*.

“D'acord doncs” va murmurar el jove Oriol. *“ el portarem a ell també a la capital. Però el vell Madet tornà a negar-se. No penso llençar una sola poma del carro per fer-li lloc a n' aquest vell, si el vols portar tu, porta'l sobre el teu propi llom!”*.

El jove Oriol el mirà amb el cor trencat i els ulls plorosos.

“Però senyor, es morirà. De debò no teniu cor?”

El senyor Madet el mirà uns instants amb una expressió d'avorriment. Finalment sospirà i d'un cop de peu llençà fora del carro una saca sencera de pomes.

“Apa! Puja'l, però deixa de tocar-me les campanes!”

El jove Oriol es posà molt contet i s'afanyà a pujar el vell tant vell en el lloc buit que hi havia al carro. Després va fer per pujar ell però el senyor Madet l'aturà.

“Tu encara tens un parell de cames joves, així que tiraràs corrents”.

El jove Oriol es resignà a seguir el carro i va anar observant el vell tan vell per procurar que no li faltés aigua o roba, o que fes cap gest de que s'estava despertant.

De seguida que es va fer fosc es va posar a ploure. Per sort el carro quedava cobert, tot i que encanvi, el pobre Oriol va haver d'aguantar el xàfec.

Van arribar per fi a un bosc, i el jove Oriol va sentir unes veus que discutien des d'algun indret més endavant.

Al mig del camí van trobar de seguida dues joves altes i boniques que s'escriassaven mutuament l'una a l'altre.

“Estic segura que el camí aquest no porta enlloc, per descomptat no confio en el teu sentit de la orientació!”.

“Prefereixes el camí fangós que deies tu? Ja estic suficientment mullada i no penso embrutar-me més, aquesta és la última paraula! Segueix caminant i calla cotorra!”.

“Què m'has dit? Estàs envejosa, oi?”

L'altre va fer cara de desconcert.

“Què?”

“Envejosa perquè sóc la més maca de les dues..”

“Vinga va! No comencis a parlar tonteries! ...En sóc jo la més bonica!”.

Les dues joves estaven tant entusiasmades amb la discussió que no s'adonaven que el carro se'ls apropava.

Havent d'aturar-se, i un cop hagué perdut la paciència, el vell Madet els cridà l'atenció per què s'apartessin del camí.

De sobte les dues noies s'acostaren al vell tot suplicants.

“Gràcies al cel! Som unes boniques i pobres noies perdudes en aquest espantós bosc!” digué la primera.

“Jo em dit Anna i questa, és la meva estimada germana Maria” Digué l'altre i abraçant-se com si mai s'haguessin discutit abans van dir alhora: *“Som les germanes Prada, Anna i Maria Prada, som sastres, dones, i molt bones a més a més.*

Com que poc a poc s'havien anat apartant del camí, el vell Madet va arrencar depressa.

Però de seguida el van aturar i prosseguiren la conversació.

“Anàvem en carruatge” comentà l'Anna, *“un carruatge que havíem llogat en una altre ciutat. Però quan vam passar per aquest bosc els patges ens van obligar a baixar, i marxaren amb el carro abandonant-nos a la nostra mercè!”*. Les noies s'abracaven entristides i la Maria parlà aquest cop.

“Jo estic segura que devien ser lladres i ja tenien l'estratagema pensat”.

Però el senyor Madet va pensar que potser els patges no les haurien pogut aguantar ni com a clientes.

Decidit, tornà a arrencar el carro, però novament el jove Oriol l'aturà.

“Escolti, mireu-les. Són joves i són noies de ciutat, no sobreviurien soles i perdudes en un bosc i durant la nit. Ben segur que se les menjaran els llops si les abandonem aquí.

El vell Madet rumià uns instants i tornà a sospirar amb gest cansat.

“D’acord, entesos”.

Les dues noies van fer un salt i besaren amb energia al jove Oriol a les galtes.

“Però que caminin amb tu, no les vull al carro amb el mort”. Seguí parlant Madet. Però Maria el tallà:

“Però senyor ja no aguantem més, tenim els peus i els genolls desgastats, deixi’ns pujar al carro, siusplau”.

El vell Madet deixà anar un altre grunyit i enpenyé uns quants sacs més fora del carro, mentre observava entristit les pèrdues.

Les dues joves van escalar al carro i s’acomodaren.

El jove Oriol va fer per pujar de nou, però amb la sola mirada el vell Madet en va tenir prou per fer-se enrre.

Van caminar una estona més i finalment s’aturaren per passar la nit.

Al despertar el sol, al matí, tornaren a posar-se en marxa.

Sortiren finalment del bosc i passaren borejant un riu rodejat d’espessos matolls.

Mentre les noies jugaven a estirar-li dels pels de la barba al vell tant vell, sense que aquest es despertés, van sentir uns gemecs del darrere d’uns arbustos.

Al cantó del camí, van poder veure uns peus descalços que sobresortien de les herbes.

El jove Oriol va córrer a investigar i va trobar un home estès, en roba interior, totalment marejat i confós. Tenia la cara vermella com un tomàquet i duia ben agafada una botella de vi buida a la mà. El jove Oriol no li va costar gens deduir que el que li passava al home és que s’havia emborratxat la nit anterior, i ara li tocava patir la ressaca.

El vell Madet veié l’home moribund i mirà al jove Oriol llegint-li el pensament.

“No, no. Ni parlar-ne! No més polissons, ja he malmès masses sacs!”.

Però el jove li va tornar a suplicar amb ulls entornats.

“Sisplau, miri’l, li pot agafar un atac en qualsevol moment, tingui pietat!...” De cop l’última paraula activà l’home borratxo.

“Pietat? No hi ha pietat” Cridà sense a penes poder vocalitzar.

“L’enemic no té pietat! Ataqueu!” I tornà a desmaiar-se.

El jove Oriol va aixecar-li una cella al vell i aquest finalment cedí i dessallotjà més sacs per fer-li lloc a l’home.

Les noies, que trobaven molt divertit l'home en roba interior van començar a mirar-lo. I ell, conscient a moments, anava parlant de les seves coses, totalment incoherents.

La comitiva continuà al seu ritme, lent i constant seguint el curs del riu, fins que es convertí en un espès i bromós pantà.

El paisatge esdevingué llavors fosc i misteriós, i les noies s'abraçaren mig mortes de por. L'home de la ressaca les tranquil·litzava, tot dient que ell, que havia participat en moltes batalles, no tenia por de res. Les noies admirades, començaren a afalagar-lo i a fer-li moixaines. Però de sobte una altre figura es va fer pas entre la boira del camí de l'espès aiguamoll.

El carro s'aturà en sec davant una dona grassa i vella, que envolada per aquell ambient fantasmal, feia venir calfreds.

“Perdoneu, jo sempre vinc a aquest pantà a buscar herbes amb la meua mula”. Explicà la dona amb un to fred i monòton. *“Però l'he perduda i per culpa del meu esguins al maluc, sóc incapaç de tornar a peu a la ciutat. Li agraeixo molt que s'hagi ofert per durme sobre el seu carro, senyor. Moltes gràcies.”* I dit això, i abans que el senyor Madet la pogués aturar arribà amb una velocitat vertiginosa -tot i l'esguinç al maluc- rere el carro, llençà ella mateixa un parell de sac per fer-se lloc i s'assegué còmodament. Tots els demás personatges l'observaren muts i el senyor Madet llençà una mirada al jove Oriol, que s'encongí d'espant. El vell Madet grunyí i tornà a agafar les regnes tot encorvant-se murmurant alguna cosa per dintre.

La presència de la vella grassa havia callat l'ambient de petons i moixaines de les noies i l'home de la ressaca. Per trencar el gel Anna li preguntà:

“I que diu que li ha passat a la seva mula, què ha perdut? La podem buscar avia'm si la trobem...”

Sense emetre cap tipus d'emoció la vella grassa respongué.:

“Ha trepitjat uns fangs movedissos i la terra se l'ha empassat viva”.

Un calfred recorregué l'espinada dels presents i des de llavors procuraren no tornar a oferir a la vella més tema de conversa.

Quan el sol havia passat el seu punt més alt al cel, ja havien aconseguit travessar el pantà al complet, i rere uns turons llunyans ja divisaven la gran ciutat capital, amb el castell i tot.

Però llavors van sentir un udol llastimós i el carro es tornà a aturar.

“Oh mira Maria!” Va cridar de sobte l'Anna, que s'havia posat d'enpeus per veure d'on sortia l'udol.

“Quina criatura tan preciosa” Va exclamar al seu torn Maria.

“Increïble...” Sospirà el vell Madet passant-se la mà per la cara.

Al mig del camí hi havia estés un gos enorme i pelut. El vell Madet cridà el jove Oriol per que l’ajudés a fer-lo fora del camí, però el gos no s’immutava. El varen intentar empenyer i estirar cap a un cantó del camí, però l’animal pesava massa. L’home de la ressaca també va ajudar, però no hi havia manera.

Lavors la Maria es va aixecar mostrant una poma de les saques i cridà el gos des de dins del carro.

A l’instant el gos s’aixecà i corregué a menjar-se la poma. Les noies comogudes per la fam de l’animal seguiren donant-li pomes tot i el desacord que expressava el vell Madet. Finalment tots acabaren per menjar-ne fins que s’adonaren que el temps se’ls havia passat volant. Llavors el gos s’enfilà al carro, doncs entre tots s’havien menjat els dos últims cacs que quedaven al carro. Al senyor Madet només li quedava l’últim sac que havia carregat al costat el seient.

Seguiren marxant una estona més i tornà a fer-se fosc. Passaren la segona nit al ras, per que feia una mica més de calor.

L’home de la ressaca ja no tenia ressaca però estava molest doncs les noies no li feien cas i preferien fer-li petons i moixaines al gos gros.

La dona vella, en canvi, el va engrapar i s’adormí recolzada en ell, cosa que al pobre home li disgustà. El jove Oriol també s’havia assegut a dormir amb els demés a la interpèrie. Per un instant el vell Madet va pensar en arrencar el carro i abandonar-los ara que en tenia oportunitat. Però encara mentre s’ho rumiava es quedà adormit.

Al matí següent, les germanes, el gos, el vell tant vell, la dona grassa i l’home en roba interior pujaren al carro. El jove Oriol es disposà a continuar caminant.

Aquest cop però el vell madet el cridà i li oferí asseure’s amb ell al seient del davant.

“Però senyor Madet” el va respondre el noi pigós *“si no hi ha lloc per a mi aquí amb vostè”*.

Lavors el vell Madet observà uns segons l’últim sac de pomes i agafant-se una amb una mà, empenyé les demés cap a fora deixant rodolar les pesades fruites al cantó del camí.

Lavors el jove Oriol observà incrèdul com el vell Madet es col·locava l’última poma sota el barret i agafava de nou les regnes mentres deia:

“Crec que el rei en tindrà prou en provar-ne una”.

El jove somrigué i li donà entusiasmat les gràcies mentre pujava al seu costat, finalment, el vell Madet pujava el va fer callar, que tenia mal de cap. A la part del darrera la demás gent els observavan amb una expressió emotiva.

Finalment arribaren a la ciutat capital. Però enlloc de la festa i gresca que esperaven trobar pel casament, la gent semblava trista i decebuda.

Van preguntar a un ciutadà pel motiu, i el bon home els explicà que la promesa del rei estava greument malalta i que en aquest moment no rebria cap visita al castell.

Això va entristir molt el senyor Madet, que s'havia entussodit en portar les seves pomes al rei i ara veia que havia estat en va.

Però no es va donar per vençut i es dirigí cap a les portes del castell.

Allà el van aturar dos guàrdies armats .

“Deixeu-me passar!” ordenà, vinc de molt lluny a portar-li la meva dot al rei.

Però els guàrdies es van negar a deixar-li pas.

El vell Madet començà a maleir i renegar cap als guàrdies, que cada cop estaven més furiosos i finalment el van apressar.

En aquell moment va sortir del carro l'home en roba interior a veure el que passava i de seguida va cridar als dos guàrdies perquè deixessin al vell Madet anar.

Llavors els dos guàrdies varen reconèixer a l'home de la ressaca, i del tot copsats deixaren anar el vell a l'instant.

“Capità Sigismund!” Saludaren. *Hem estat buscant-vos dos dies sencers, senyor! On s'havia ficat?”*

L'home s'aturà a pensar i recordà que efectivament ell era el capità de la guàrdia (i que tenia un nom ridícul)

“Ara recordo...” va fer memòria *“ que fa dos dies em vaig emborratxar i vaig sortir a passejar en aquell estat, a cavall... No ho recordo bé, però crec que em vaig trobar amb uns bandits pel camí que em robaren el cavall, la roba, i em deixaren on aquest vell i unes noies encantadores –va oblidar la resta dels seus companys- em van trobar i em van rescatar”*.

Els oficials estaven estorats.

“Ara us ordeno que deixeu passar aquest carro amb urgència!”- Els manà i mentre els feien passar a l'interior del castell el senyor Madet va pensar que havia estat una bona idea llençar els sacs de pomes per emportar-se l'home de la ressaca.

El capità ordenà que els oferisín menjar i acolliment i sollicità veure el rei en persona.

I aquest els va acceptar l'entrevista però no de bon humor, els confesà.

“Per alguna raó que ningú aconsegueix entendre” Explicà el rei. *“La meva promesa ara està greument malalta i per aquest motiu el matrimoni s’ha hagut d’anul·lar. Els metges diuen que podria córrer perill de mort, així que us demano que em compregueu i marxeu”*.

Però llavors, el vell que fins aquell moment havia estat dormit, el vell tant vell amb el bastó i la barba llarga, es despertà d’improvist tot afegint:

“Jo, Fabius Capellus Martiriums, sóc el més gran dels metges, deixeu-me examinar la vostra promesa”.

Aquella resposta esporàdica espantà als presents i les noies deixaren anar un crit.

“Fabius Capellus, el filòsof i savi metge que tothom tracte de miraculós?”

“el mateix” va confirmar el vell amb molt poca humilitat però amb molta honestedat.

“Així doncs sóc jo qui et demana que l’examinis” i el rei, del tot entusiasmat el guià cap a la cambra de la donzella.

Mentre els acompanyava el vell Madet va pensar que havia estat una bona idea de llençar els sacs de pomes per salvar el vell tant vell.

Després d’una estona estant el metge a soles a la cambra de la promesa, sortí i interrogat pel rei li va explicar que la seva promesa havia estat emmetzinada per un verí mortal anomenat verí de la parca, de la qual l’antídot li era totalment desconegut.

El rei s’engoixà encara més, però llavors la vella grassa parlà:

“Jo no sóc famosa, per que jo així ho he volgut, però amb tota seguretat sóc la herbolària més sabia de tot el món”.

El meu nom és Ifigènia, i si em deixeu disposar dels vostres jardins, boscos i hivernacles per demà mateix jo us tinc preparat l’antídot pel mortal verí de la parca”.

Quan va sentir això, el rei donà salts d’alegria, i mentre feia acompanyar la vella fins als jardins el vell Madet pensà que havia estat bona idea de llençar els sacs de pomes per salvar la vella grassa i horrible.

Tot i que el rei estava molt més content, el jove Oriol va recordar que si la promesa havia estat enverinada, ben segur que hi havia d’haver un culpable i l’havien de descobrir i castigar.

El rei hi va estar d’acord.

Preguntaren pel que la promesa havia menjat, però el rei explicà que el menjar sempre el testava un encarregat, així que pel menjar no havia pogut ser. De fet la promesa havia estat sempre sota vigilància, fins i tot quan li varen provar el vestit del casament.

De cop les germanes Prada, Anna i Maria exclamaren davant del rei.

“Però això es impossible, nosaltres, les germanes Prada, se’ns va demanar exclusivament el vestit del casament de la promesa!”

El rei quedà mut d’astorament.

“Però això no pot ser, els germans Prada, Angus i Mario, van arribar amb un carruatge amb tots els estris i els vestits famosos dels Prada, no poden ser potser parents vostres?”

Ana i Maria es van mirar i deseguida contestaren:

“Són uns impostors, són els patges que fugien amb el carruatge i els nostres estris, nosaltres no tenim altre família que la nostra àvia, estem segures”.

Sentint això el rei va córrer cap al tarller dels falsos sastres, però a la cambra no hi havia ningú.

El vell tant vell, el filòsof i metge Fabius Capellus, escorcollà els estris i trobà una ampolleta amb el verí, i una agulla de roba untada amb aquest.

“Fent veure que agafaven les mides pel vestit van punxar la promesa amb aquesta agulla i així la van enverinar”.

El rei totalment en cólera va ordenar als guàrdies que busquessin els impostors. I mentre els buscaven el senyor Madet va pensar que havia estat una bona idea d’haver llençat les pomes per salvar les dues germanes escandaloses.

Però per molt que els busquessin no hi havia forma de trobar els dos patges malvats.

Llavors el gos grandot i pelut va començar a ensumar els instruments dels patges i trobà un rastre débil que el van dur fins al mateix carruatge dels patges, que semblava brut, però llavors el seu fi olfacte li va mostrar uns porticons al terra del carruatge des l’ona, veient-se descoberts, van sortir corrents tots dos homes burlant la guàrdia. Però el gos, que era molt espavilat corregué al seu darrere i aconseguí fer-los caure i asseure’s a sobre d’ells evitant que poguessin escapar.

Mentre s’emportaven els dos homes malvats als calabossos i el rei recompensava amb moxaines al gos, el vell Madet va pensar que havia estat bona idea llençar les pomes per emportar-se aquell gos pelut i babós.

Al dia següent la vella Híbride ja havia acabat de fer el rar antídoto i després de donar-li a la promesa del rei, aviat li va baixar la febre i es va curar del tot.

Es tornà a planejar la boda, i aquest cop sí van ser les autèntiques germanes Prada qui confeccionaren el vestit.

Després de la bonica celebració on assistiren com no, el capità, el metge. L’herbolària, les sastreses, el gos, el jove Oriol i el vell Madet; el rei els donà les gràcies un per un

oferint-los els seus favors i la seva amistat i quan arribà el torn al vell Madet el rei li digué:

“Has portat amb tu la meva felicitat doncs el teu carregament ha salvat la vida de la meva estimada i ha frustrat els plans d’aquells homes malvats de provocar la guerra amb el país veí, d’ on prové la meva estimada reina”.

Qualsevol cosa que em demanis et sera complerta en agraïment.

El vell Madet no s’ho pensà dos cops i es treié de sota el barret la poma que havia pogut conservar.

“Només desitjo que proveu aquesta poma i em doneu la vostre opinió”.

El rei quedà molt parat, però va fer el que el vell li demanava. La va testar i la va fer testar també a la seva esposa. I tots dos van estar d’acord que aquella devia ser la millor poma que en la seva vida havien tastat.

Un cop content el vell Madet s’acomiadà de la demás gent i es montà sobre el seu carro, totalment buit.

Però llavors va arribar amb ell el jove Oriol que li demanà marxar amb ell al pobre oferint-se per ajudar-lo a cuidar els seus camps i demanant ser el seu aprenent.

Gruinyint i posant els ulls en blanc a la avegada el vell acceptà i li va fer lloc al seu costat.

I mentre feien camí de tornada, el vell Madet va pensar que sens dubte, havia estat una bona idea d’haver llençat el seu últim sac de pomes per emportar-se amb ell aquell mocós, pesat, xerraire i pigós que tant apreciava.

La Filla del Comptable

Hi havia una vegada un home molt enfeinat que es dedicava a contar diners.

Tot el dia contava, es descontava, i tornava a contar.

Passava tant de temps contant diners a la feina, que tenia molt poc temps per la seva família.

Tenia una dona molt bona i molt dolça, i dues filles grans molt boniques i molt alegres.

També tenia una filla mitjana, que es deia Abigail, que era una nena molt llesta, i també un fill petit que encara anava en braços de la seva mare.

Un dia Abigail es va dirigir a l'escriptori del seu pare i li va fer una pregunta molt difícil:

-Pare, quin és el teu número preferit?

I el comptable va fer una cara molt estranya i va respondre:

-Això és una tonteria molt gran, tots els números són iguals, i només són números.

I Abigail insistia:

-Però amb tant de temps contant-los, i coneixent-los tant bé, algun d'ells t'agradarà més que els altres.

Però el comptable continuava pensant que els números només eren això, números.

-Vine demà a buscar-me a l'escola i t'ho ensenyaré.- va dir llavors Abigail al seu pare.

Al dia següent, del tot encuriolit, el comptable va anar a buscar a l'escola la seva filla, per la tarda.

-Molt bé, Abigail, què és això que am vols ensenyar?

La nena va contestar:

-Ara et presentaré els números personalment. De l'u fins al deu!

Però el comptable es va fer una mica d'embolic.

Abigail va agafar de la mà el seu pare i el portà pel camí que normalment feia ella sola quan tornava de fer classe.

Van passar per davant d'uns camps de blat. Hi havia tot d'homes i dones segant i recollint la palla.

-Mira, pare, mira!- va exclamar Abigail. Estava assenyalant un home jove molt robust, amb barbata ampla i barba de tres dies. Era el jove jornalier Adam, que estirava la ruda espatlla estirant el músculs cansats. Adam era conegut per tenir èxit amb tot, i per ser una mica fatxenda.

-Mira, pare, mira! Aquell d'allà, veus? Aquell és el número u.

Llavors van passar per l'interior del poble. El rellotge de l'ajuntament donava les set. Abigail va portar el pare per la mà i el va fer entrar a l'església. El contable es va quedar una mica sorprès per què ells eren jueus. Tot i així es va deixar portar. A l'interior tot estava en silenci i feia olor a roses i a cera.

-Mira, pare, mira.- va xiuxiuejar Abigail. Assenyalava el mossèn Santiago, que resava de genollons cap a la verge. El mossèn Santiago era un home una mica avorrit i pesat, però escoltava i comprenia molt bé a les persones, i també donava, sovint, bons consells.

-Mira, pare, mira. Veus el senyor Santiago, veus? Ell és el número dos.

Van sortir de l'església i es van dirigir a les afores del poble. Hi havia un extens prat i un petit riu que s'aturava en forma de llac. Un home pescava assegut en una roca.

-Mira, pare, mira!- Exclamà Abigail. Assenyalava el pescador que semblava com si s'hagués adormit. Era el senyor Galileu. El senyor Galileu no dormia, sinó que pensava. Era un home vell que fumava de pipa. Li agrada molt l'art, sobretot la pintura de paisatges. Però sobretot li agrada pescar i pensar.

-Mira, pare, mira! Aquell d'allà, veus? Aquell és el número tres.

Caminant, caminant van passar davant la mansió d'una família noble que vivia a les afores. Abigail va demanar al seu pare que l'agafés a coll per veure-hi darrere la tanca. A l'altra banda hi havia un jardí amb una taula i tres cadires. Hi havia una dona grassa i un home petit asseguts, un cambrer els servia el té. La mare llavors es cridava la seva filla pel nom:

-Anabella, vine a prendre el té, Anabella!

Però Anabella no sentia la seva mare per què estava distreta mirant les flors que creixien darrere la tanca.

-Mira, pare, mira!- va exclamar Abigail assenyalant a la noia.

Anabella era una joveneta somiadora que volia viure aventures i veure llocs nous. Estava imaginant en aquell moment que volava per sobre dels murs de la casa i marxava a fer d'exploradora a l'Àfrica. Anabella no suportava el té.

-Anabella, que no em sents? Vine a prendre el té!- cridava la seva mare.

-Mira, pare, mira! Aquella noia d'allà, veus? Aquella és el número quatre.

Llavors van arribar a casa, i van passar davant de la casa dels criats. L'ama de claus, la senyora Betiana feia puntes en un coixí. El seu home Gaspar, que s'ocupava del bestiar, dormia assegut al seu cantó recolzant el cap del seu gos sobre la seva falda.

-Mira, pare, mira! -va exclamar Abigail. Assenyalava la parella entretinguda en la seva feina.

Betiana era una dona amb molta empena, era una dona forta, pacient i treballadora, però també podia arribar a ser molt tossuda.

Gaspar era més be el contrari de la seva dona, però per aquest motiu es portaven tant bé. I del seu gos què podríem dir? Simplement era un tros de pa.

-Mira, pare, mira! La senyora Betiana, veus? Ella és el número cinc. I veus aquell, veus? És el número sis.

-El senyor Gaspar? Dius que té forma de sis?

- No, pare, el senyor Gaspar no. És el seu gos.

Abans de marxar la senyora Betiana va somriure a Abigail.

Després van veure el majordom, el senyor Emmanuel, que perseguia els talps del jardí, furiós, amb l'escopeta.

-Mira, pare, mira!- va exclamar Abigail assenyalant Emmanuel.

Emmanuel era un home rancuniós avar i rondinaire. Sempre anava encorbat com si de tant d'agafar monedes del terra li hagués donat forma. Tot i així en el fons era tenia un bon cor, i tot i que li costés admetre-ho, cuidava molt dels altres.

-Mira, pare, mira! Emmanuel el majordom, veus? Ell és el número set.

Van pujar les escales per pujar a casa. Des de d'alt podien veure com les dues germanes grans ballaven juntes i practicaven.

Mira, pare, mira!- va exclamar Abigail. Assenyalava les dues germanes que dansaven. Eren germanes bessones, i estaven sempre molt unides. Eren sensibles i alegres però també molt despistades. S'agafaven de les mans i començaven a girar.

-Mira, pare, mira! L'Ana i l'Ada, veus? Són el número vuit.

Les noies es van adonar que les observaven i els van saludar amb la mà.

Van entrar dins de casa tot rient, i la mare, que acotxava el germà petit entre els seus braços, els va fer "tsst!" suaument. Però ja era tard i el bebè s'havia despertat.

-Mira, pare, mira.- va xiuxiuejar Abigail. Assenyalava la mare, que intentava tornar a fer dormir el germà petit.

La mare gronxava el bebè entre els braços delicadament. Era una mare molt dolça i amable, i estimava moltíssim el seu marit i el seus fills. A vegades es preocupava massa per ells i es posava trista veient-los que creixien tan de pressa. Però sobretot era una mare molt orgullosa de les seves criatures.

Mira, pare, mira. La mare i Daniel, veus? Són el número nou.

Finalment entraren al despatx del pare. El comptable s'assegué a la seva cadira, i Abigail es posà al seu cantó.

-Ha estat molt bé això que m'has ensenyat, filla. Feia molt de temps que no m'ho passava tant bé.

-Ho, pare! Si encara no s'ha acabat! Et vaig dir que et presentaria tots els números fins al deu!

-Però Abigail, ja hem tornat a casa

-Però mira, pare mira. Ho veus?

-El què, filla meva?

-Nosaltres, veus? Nosaltres som el número deu.

El comptable quedà molt impressionat i es posà a riure.

-Tu guanyes, Abigail!- va dir assegut la nena sobre la falda- Has endevinat el número preferit del teu pare!

En Dino s'ha de quedar a fora

És diumenge al vespre i la família de l'Odri, un nen de la teva edat, té la senzilla necessitat d'anar a comprar.

El pare i la mare de l'Odri tenen la intenció de fer una sortida ràpida.
Però no han pogut fer-hi res per endur-se en Dino amb ells.

Però quan estan a punt d'entrar en el supermercat una senyal impedeix l'entrada a en Dino.

L'Odri proposa amagar-lo dins la bossa de la mare.
Proposa disfressar-lo de senyor.
I suplica amb tot el seu cor.
Però els pares es neguen en rotund.

“En Dino s'ha de quedar a fora”

Un cop a dins, però l'Odri no pot deixar de pensar amb en Dino.
I de cop té un pressentiment.
I ràpidament crida als pares i els diu molt de pressa:
“Hem de tornar! En Dino està en perill!”, exclama.
“Segur que en aquests moments una taronja cau de la bossa de la compra d'una senyora.
I Passa rodolant davant d'en Dino.
I ara en Dino la persegueix. I es perd per la ciutat.”

“Això és el que li deu estar passant ara mateix!”

“No pateixis, Odri, segur que en Dino és just on l'hem deixat”

Però l'Odri encara està intranquil.
I llavors té un altre pressentiment.

“Hem de tornar ara mateix! En Dino arriba perseguint la taronja enmig d'una operació policial. Es cansa de perseguir la taronja...i els gossos policia li agafen el relleu.

Els policies, llavors, es donen conte que els fa falta un fòs policia, i en Dino els sembla perfecte...”

Però els pares ja no escolten a l'Odri.
Què no veieu que l'Odri està molt preocupat?
I torna a tenir un pressentiment.

“Hem de tornar! Siusplau, en Dino necessita ajuda!
Ara està atrapat el lladre. I el detenen. Però llavors en Dino s'adona que encara queda un còmplice que s'està escapant en un camió de capses de sabates.

En Dino hi ha pujat, i s'allunya de la ciutat i del país”

Però els pares no el creuen.

“Ara segur que el camió a bolcat perquè dos gossos policia s’han posat a mig pas perseguint una taronja.

En Dino surt del camió i ara es dóna compte de que està al mig del camp.

Passen els gossos policia i la taronja, i els gossos pastor els segueixen al darrere. Llavors els pastors s’adonen que necessiten un gos pastor. En Dino els sembla perfecte.

I llavors fa de gos pastor i de cop un platet volador li addueix una ovella. I ha de rescatar la ovella presonera lluitat contra tots els extraterrestres, i pim pam!

I els venç a tots!

I rescata la ovella!

I venen els agents especials i li donen una condecoració, i s’adonen que necessiten un gos agent especial. En Dino els sembla perfecte.

I llavors...”

Però quan per fi s’obre la porta automàtica i surten del supermercat, en Dino està al seu lloc.

“Ho veus, Odri? Just on l’havíem deixat”

“Dino, has tornat!” Exclama l’Odri fent-li una forta abraçada.

I llavors tots tornen a casa. (rere l’escena apareixen dos gossos policia i dos gossos pastor perseguint una taronja)

I vet aquí un gos, i vet aquí una taronja, i aquest conte...ja s’esponja!

Esbossos, anàlisi de personatges i prova de tècnica i color:

Llopis Llopis

(resum argumental)

El món és molt sec i àrid per culpa del sol, que sempre està de mal humor.

L'únic pescador del món li obsequia amb la única perla del món, de l'únic oceà del món, un bassal salat de la mida d'una piscina.

El sol té cura de la perla com si fos filla seva. Li posa de nom lluna. Li ensenya tot per a ser un bon astre.

El sol està tan pendent de la seva filla que no té tant de temps per estar al món i poc a poc la terra es torna un lloc fèrtil i boscos.

Quan es va gran la perla s'escapa de vegades de la vigilància del sol i se'n va d'aventura a la terra.

Entra en un bosc i es perd

De cop es troba envoltada per llops, però no li fan mal. Als llops els agrada la Lluna i a la lluna li agraden els seus ullals blancs.

Els llops duen la lluna fins al lloc on viuen, un lloc preciós amb moltes flors i fonts d'aigua.

La lluna s'hi queda a viure. Balla pels llops, mou les aigües i fa créixer les flors. Però de tant en tant els llops marxen al bosc no se sap on.

La lluna viu feliç amb els llops, és molt amiga del cap de la llopada.

Un cop, però decideix seguir els llops pel bosc i s'adona del que fan. Maten un cérvol i se'l mengen.

Horroritzada la Lluna plora i el cap de la llopada la sent i s'hi acosta.

La lluna pot veure en els seus ulls que potser no sigui bo, però que tampoc és dolent. Els llops estan fets de natura, i la natura no es bona ni dolenta, és el que és.

La Lluna abraça el llop i junts tornen al cau.

Però llavors, després de molt temps per fi surt el sol, i troba la seva filla.

Tot enfadat l'agafa i se l'enduu.

Tots els llops li diuen adéu.

El Sol se l'emporta volant i el cap de la llopada la segueix corrents entre els arbres pins que arriba a un penya-segat.

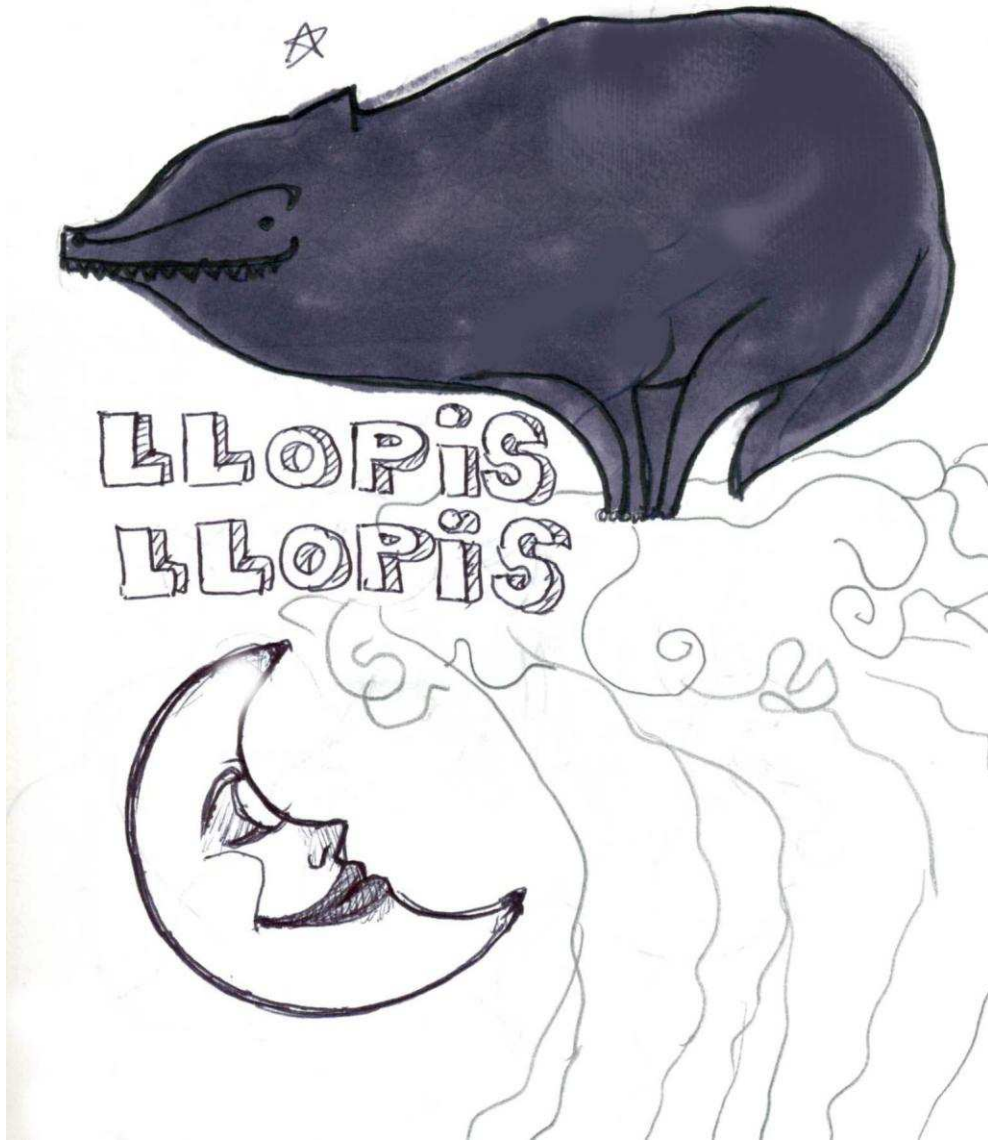
Llavors udola.

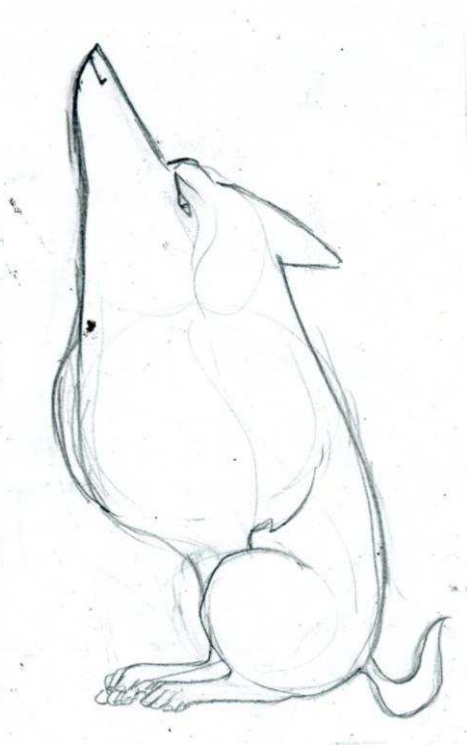
Passa el temps i la Lluna segueix fent la seva feina, brillar i ballar per que es mogui l'aigua i creixin les flors, però des del cel, perquè està castigada.

I molt més avall, els llops la saluden, amb udols, és clar.

Fi

Esbossos, anàlisi de personatges i prova de tècnica i color:

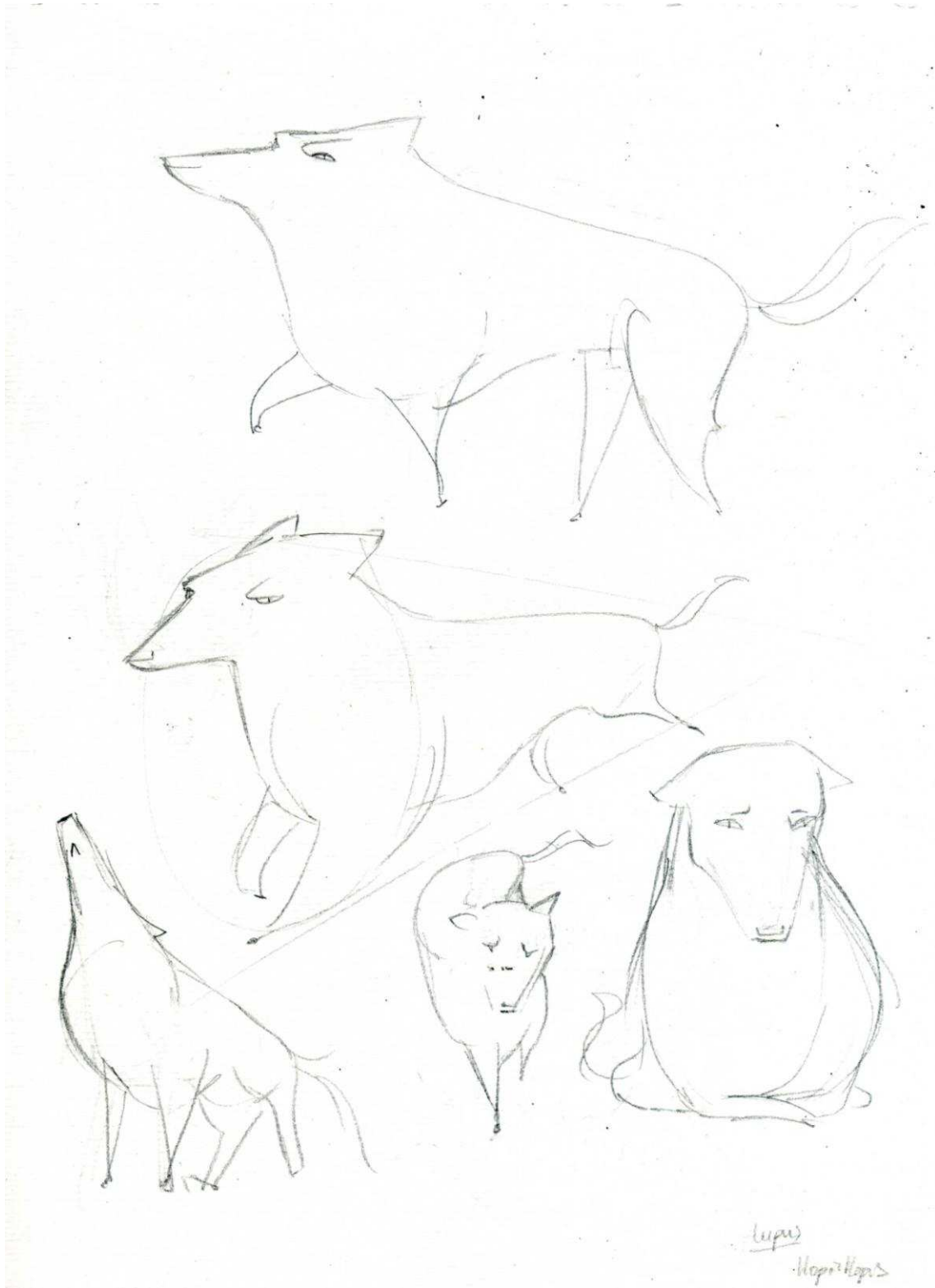

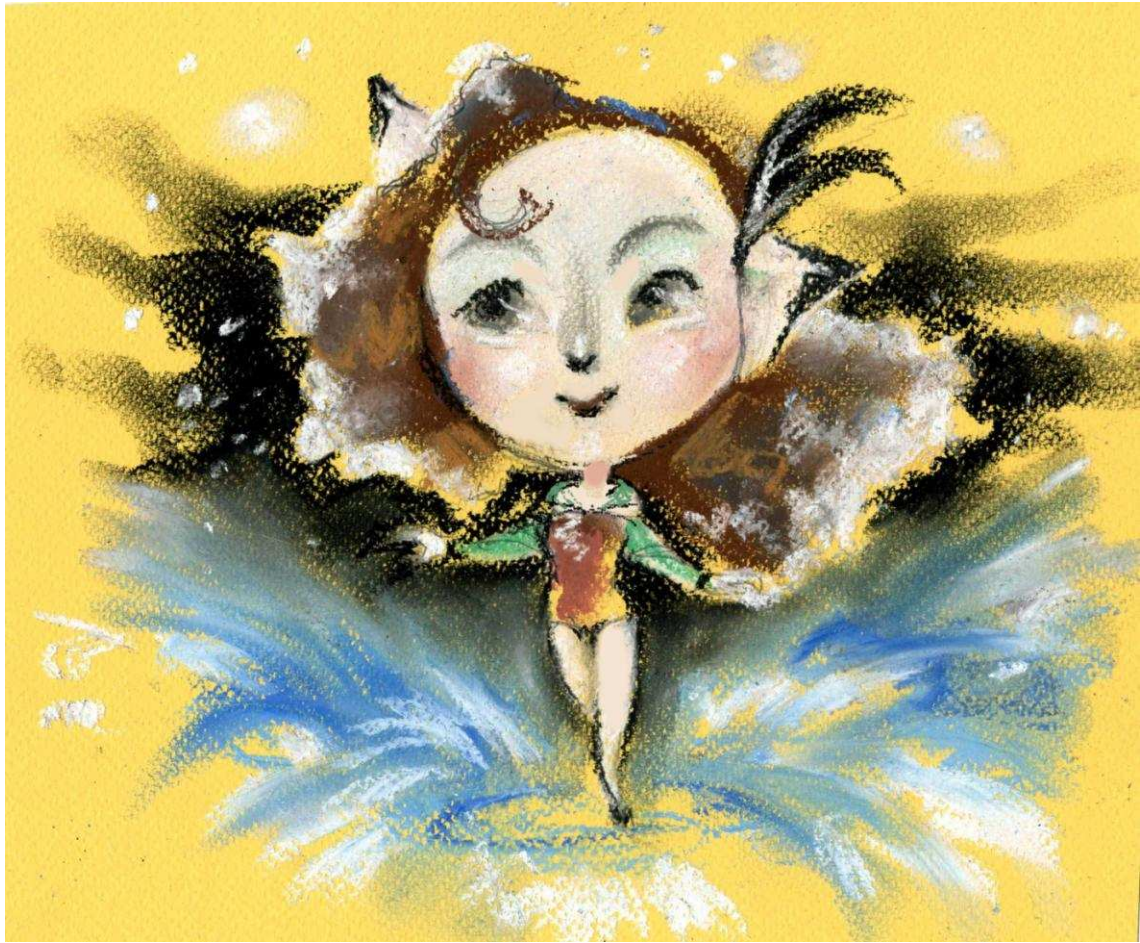

Ana

11/04/2005

Bibliografia

SLADE, CATHERINE “*Enciclopedia de tècniques de il·lustración*”.
Ed ACANTO

McCAMERON, DESDEMORA; THORTON, SUE; VILLANES,
YADZIA. “*Escribir e ilustrar libros infantiles*”. Ed ACANTO

Totes les il·lustracions que apareixen en aquest treball són de realització pròpia.

Disseny i construcció de textos infantils

Índex

1. Impressions inicials.....	pàg. 4
2. Literatura infantil.....	pàg. 6
2.1. Definició del terme.....	pàg. 7
2.1.1. Origen de la paraula conte.....	pàg. 7
2.1.2. Sobre la definició del concepte “conte”	
2.1.3. Classificació del conte dins de la ficció narrativa	
2.1.4. Formes llargues: la novel·la	
2.1.5. Creació del conte	
2.2. Sobre la psicologia del lector. Adequació del text literari	pàg. 12
2.2.1. Diferències clau entre el públic infantil, juvenil i adult.	
2.2.2. La reacció al conte	
2.2.3. Plantejament dels objectius	
2.2.4. Classificar la literatura infantil segons la edat	
2.3. Els gèneres.....	pàg. 17
2.3.1. Gèneres literaris	
2.3.2. Gèneres narratius	
2.3.2.1. Literatura de ciència-ficció	
2.3.2.2. Literatura fantàstica	
2.3.2.3. Literatura d’aventures	
2.3.2.4. Realisme	
2.3.2.5. Humor infantil i juvenil	
2.3.2.5.1. Recursos per fer riure	
2.3.2.5.2. Etapes del sentit de l’ humor infantil	
2.3.2.6. Gènere negre	
2.3.2.7. El Terror	
2.4. Història de la literatura infantil.....	pàg. 23
3. Il·lustració.....	pàg. 26
4. Galeria de imatges.....	pàg. 28
5. Bibliografia.....	pàg. 29
6. Conclusió.....	pàg. 30

Impressions inicials

Una tarda, mentre somiava desperta camí cap a casa en autobús, vaig pensar de sobte en escriure un llibre. Així de cop, sense preàmbuls. Normalment arriben les idees a partir rumiar i rumiar al voltant de dos o tres temes a la vegada. Es barregen tot de imatges i de conceptes, de històries i paranoies, i finalment tot desemboca en una conclusió. Però aquella vegada va ser del tot diferent. Primer em va venir la idea com una fletxa clavada, i després tot es va desfermar en mil embolics. Va ser com una mena d'il·luminació a la inversa. I així va començar, tres anys abans que hem plantegés cap treball de recerca. Bé, llavors no tenia idea de que escriure, hi havia masses coses que volia explicar i no massa coneixement de com ho havia de fer. Vaig començar a escriure una novel·la d'aventures que encara avui es troba a mitges, tot just pel capítol u. El problema no era el bloqueig de idees o l'avorriment. El que passava era que quan rellegia el text escrit la següent setmana li trobava tants errors i faltes narratives, que em veia obligada a refer-lo. Tinc en total setze versions del capítol u. Veient que d'aquella forma no anava a parar enlloc vaig decidir esperar a la següent "il·luminació inversa". Aquesta va arribar dos anys després. La vaig decidir anomenar aquest cop "projecte del treball de recerca", era una oportunitat que no podia deixar escapar. La constància que em faltava per propi principi me l'acabaria imposant el sistema acadèmic per la força. He acabat demostrant estadísticament que la pressió i l'estrès en dosis controlades estimula la inspiració rebel. Només em faltava un tema, que no em va trigar a venir. Es tractava també d'una novel·la d'aventures, però aquest cop situada en un poble català durant la postguerra civil. El protagonista havia de ser un nen per llei, i també hi havia d'haver un avi que hagués vist món. I a partir d'allà ja em vaig inventar tota una història. Era conscient de que m'havia d'informar profundament sobre el context històric de l'època, però llavors ho veia com a una facilitat per poder encaixar el treball. Amb el pas dels dies em vaig adonar que era una idea utòpica, que per la poca experiència que tenia narrant, no podria, a més a més, amb tanta informació. Així que vaig haver de tornar a pidolar per un tercer moment

d'il·luminació. Va trigar una mica a aparèixer, tot i anomenar-lo ja en un "punt i seguit". Aquest el vaig anomenar "regal per a la meva germana, per quan fes els vuit anys". Vaig escollir els vuit anys per una raó ben senzilla: La meva germana encara en tenia dos. Però de fet no té gaire importància, per que la data d'entrega continuava sent el pròxim octubre. Fins a no arribar a ajuntar tots dos projectes en un, ja havia inventat el primer conte. Es deia "La manteta de cristall", i era de tipus mític. Aquest va ser el primer dels catorze contes que he inventat durant tot el projecte. El segon, va aparèixer a principis d'any i el vaig anomenar "L'arbre que volia ser ocell". Resultà que va coincidir amb la presentació dels textos per al certamen literari d'aquell any, així decidí provar si el projecte podria tenir èxit i vaig presentar el segon.

De seguida que vaig poder vaig comprar un quadern de fulls blancs que em pogués endur a tot arreu. Primer enganxava imatges i idees que em poguessin ajudar a pensar. Feia proves de colors, intentava organitzar els diferents estils de dibuix que sabia fer, etc. Però ràpidament em van venir més i més contes: "La bruixa pantera", "El lladre i l'ocell del rei", "El jardí del talp"... Escrivia qualsevol cosa que se m'acudís, esquemes, resums, etc. He afegit aquest quadern a la part d'annexos, doncs il·lustra tota la evolució d'estils. Per contra no apareixen tots els contes. Dels catorze en vaig eliminar dos per una raó que explicaré més avall. I d'aquests dotze en vaig escollir finalment cinc, per raons de temps i de qualitat.

En la part pràctica, cal comentar, les imatges estan introduïdes en el text només en el primer dels contes, simulant com quedaria la composició en forma de maqueta. En la resta, les il·lustracions estan simplement adjuntades en la part posterior, indicades amb un número la seva relació corresponent amb el text.

Sobre la part de teoria cal dir que la vaig començar el juny, i bàsicament funcionant a partir de tres llibres teòrics (per informar-me sobre la teoria de la literatura infantil), unes quantes pàgines webs (per la teoria sobre la il·lustració infantil) i un munt de llibres infantils. També he descobert coses parlant amb companys i mestres de l'escola de dibuix enguany i l'any passat.

Amb els llibres vaig tenir un munt de problemes, sobretot amb un titulat "Teoría y técnica del cuento" de Enrique Anderson IMBERT. El vaig demanar varis cops a la

biblioteca de Girona, i a l'últim se'm va passar la data de lliurement sense saber-ho. Va resultar que no me'l vaig poder endur durant les vacances a Salamanca aquest estiu, i era un llibre molt important. Així que un cop a Salamanca el vaig començar a buscar. Vaig mirar a la famosa biblioteca de Salamanca, i a les més conegudes de les llibreries de la ciutat. I no hi va haver manera. En el seu lloc però, vaig descobrir els altes dos llibres que co-protagonitzarien el treball amb ell. Eren "Escribir para niños" de Silvia Adela KOHAN i "Manual de literatura infantil i juvenil" de Chema Gómez de LORA.

A la tornada de les vacances m'esperava el nou curs de il·lustració infantil on m'havia apuntat, i del qual només he pogut aprofitar-ne tres sessions. He hagut d'endarrerir la secció de il·lustració per aquest motiu, però finalment he adquirit força informació de part del professor, que em va fullejar pacientment els dibuixos i esbossos, i em va explicar les característiques de la il·lustració dirigida a infants.

Abans he dit que havia eliminat dos contes dels que en principi volia fer. El motiu l'explicaré ara:

El projecte pràctic consisteix en un recull de dotze contes que es titula "Contes per dies de pluja, i nits de tempesta". D'aquests dotze sis pertanyen al primer grup, i sis al segon. Tots tenen en comú un ambient fred, humit, misteriós, bromós... Els altres dos els vaig eliminar de seguida per ser massa "clars i calorosos". En la versió definitiva de dotze contes (no en la maqueta de cinc que presento en el treball) els contes per dies de pluja i els contes per nits de tempesta es separen. Els primers tenen en comú una certa melancolia, un personatge descontent amb algun aspecte d'ell mateix i/o de la societat, i un paisatge plujós, tot i que diürn. Els segons estan relacionats amb la nit i els envolta la màgia d'una manera més enigmàtica, una mica onírica. He intentat expressar-ho també amb les il·lustracions, ja veurem si tenen l'efecte desitjat. A més a més, amb "contes per dies de pluja, i nits de tempesta" vull contextualitzar el moment adequat per la lectura. Les nits, abans d'anar a dormir, i els dies que plou, i els nens i nenes s'han de quedar dins de casa, són dos moments idonis per a fer "un semicercle de culs a terra" i llegir un conte que els mantingui distrets. Els contes tenen millor efecte si es llegeixen en el ambient i moment adequats.

Tots els contes, a més, tenen un altre element que els uneix. Dubto si s'ha llegit la producció escrita anteriorment, o no, però si es fa ens pot arribar a estranyar com comença a explicar-se el primer. La història comença amb una pregunta: "D' on surten els contes?" S'explica que el secret el saben dos orenetes que em porten els contes de molt lluny. Aquestes orenetes, que anomeno Imma i Gina, aparentment no són més que un joc de paraules. En aquesta introducció s'exposa la pregunta que es respondrà a mida que el nen o nena vagi llegint. I finalment en el conte número dotze, just entre línies, el secret es desvetlla, i els nens i nenes interpreten que s'han guanyat la confiança dels meus animals, i per tant han sobrepassat un nivell havent llegit els contes.

En aquests últims mesos he compaginat l'extracció d'informació per la part teòrica, amb la producció artística i literària, que han sigut, des de l' inici, contínues. Però enlloc d'intentar adequar el text per una mateixa edat determinada, he deixat que l' instint escollís quina edat m'havia de dirigir en cada conte. Al final resultà una barreja de registres, que comparats amb la teoria, corresponien a diferents edats.

Coincidentment, em vaig adonar que les il·lustracions d'aquests textos per a nens més petits tenien un estil més infantil. Fos com fos em va venir molt bé, i finalment crearé un llibre de contes per a moltes edats, com en el cas de "Mil anys de contes" de Núria Vilà, que s'organitza segons la durada dels contes, els personatges, els ambients i l'edat del públic.

En un principi m'havia plantejat trobar un estil únic en les il·lustracions que em fos còmode i original. Però em vaig trobar tants que no em vaig saber decidir, i a més a més, m'avorreixo de seguida si dibuixo sempre de la mateixa forma. Així que va succeir el mateix que amb la part literària, vaig fer també una barreja d'estils. Les tècniques i els materials també varien: He utilitzat molt la aquarel·la, per ser transparent i subtil; el llapis de color, momentàniament; la creta o el pastel, només en detalls; el collage i tota mena de retoladors. Aquests són els recursos utilitzats per els cinc contes del treball, però en els demés penso fer servir d'altres com l'acrílic, el pastel, el grafit, la tinta i el bolígraf.

il·lustrats

Disseny i construcció de textos infantils

Finalment ara presentaré el treball teòric sobre el disseny i la construcció de textos infantils il·lustrats, especificant els temes suggerits en l'índex previ.

Literatura Infantil

Definició de conte

ORIGEN DE LA PARAULA CONTE

El primer nom amb el qual es reconeix el conte va ser a l'Edat mitjana amb l'anomenat Romanz, romanç d'origen llatí. Els francesos van adaptar aquest nom a la narració en prosa, però a Espanya la llengua espanyola va haver de buscar una altra alternativa doncs el mot Romance anava dirigida a una composició épico-lírica. Van adaptar, llavors, la paraula novel·la, de procedència italiana. La paraula conte començà a aplicar-se posteriorment, diferenciant-se de l'actual concepció del terme novel·la, durant el renaixement.

SOBRE LA DEFINICIÓ DEL CONCEPTE "CONTE"

Seguidament es plantegen diferents judicis que defineixen el conte.

-El conte es caracteritza per la unitat d'impressió que produeix en el lector; pot ser llegit d'una sola tirada; cada paraula contribueix a l'efecte que el narrador prèviament s'ha proposat; aquest efecte s'ha de preparar i des de la primera frase graduar-se fins al final; quan arriba al seu punt culminant, el conte s'ha d'acabar; només han d'aparèixer els personatges que siguin essencials per provocar l'efecte desitjat.

- conte és una idea presentada de tal manera per l'acció i interacció de personatges que produeix en el lector una resposta emocional.
- conte és una narració d'esdeveniments interrelacionats en un conflicte i la seva resolució, c i r que ens fa meditar en u implícit missatge sobre el mode de ser de l'home.
- El conte és una ficció en prosa, breu però amb un desenvolupament tan formal que, des del principi, consisteix en satisfer d'alguna manera un urgent sentit de la finalitat.
- Narració breu en prosa que, per molt que es recolzi en un succeir real, revela sempre la imaginació d'un narrador individual. L'acció- els agents de la qual son humans, animals humanitzats o coses animades- consta d'una sèrie d'esdeveniments entreteixits en una trama on les tensions i distensions, graduades per mantenir en suspens l'ànim del lector, acaben per resoldre's en un desenllaç estèticament satisfactori.
- O com Enrique Anderson Imbert senyala amb sarcasme: Conte és qualsevol narració que decidim anomenar conte.

Anticonte: Subgènere reaccionari als cànons tradicionals del conte. Philip Stevick(*Anti-Story: an Anthology of Experimental Fiction*) organitzada segons la classe d'agressió contra el conte clàssic: Imitació de la vida, realitat, esdeveniment de fets, tema, experiències normals, anàlisi, significat, proporció de l'espai...

CLASSIFICACIÓ DEL CONTE DINS DE LA FICCIÓ NARRATIVA

Agafem com element a classificar el conte contemporani en prosa i de ficció, en particular.

El conte es troba entre la forma curta (el cas) i la forma llarga (novel·la).

André Jolles va anomenar un seguit de formes simples: llegenda, gesta, endevinalla, mite, proverbi, cas, record d'un succés, el conte meravellós i la agudesa. A continuació s'analitzen una altra llista de formes curtes, que en singulars casos coincideixen amb les formes simples d'A. Jolles.

ARTICLE DE COSTUMS: Es troba entre la sociologia i la ficció. Presenta imatges de típiques escenes quotidianes.

CUADRE CARACTEROLÒGIC: Es troba entre la psicologia i la ficció. Ens descriu un caràcter abstracte, que pel contrari, no veiem actuar ni canviar. Es tracta de plantejar un seguit de trets morals i socials d'una persona que representa aspectes típics. Però com a característica principal aquest caràcter té falta de mobilitat.

NOTÍCIA: Es troba entre el periodisme i la ficció. Tot i que és sòbria i objectiva el periodista ficcionalitza els fets reals, doncs reordena i explica les dades esperant provocar emocions al lector.

MITE: Es troba entre la religió i la ficció. En la seva estructura es planteja una pregunta que es respon amb una explicació imaginària, substituint la resposta raonada. En la majoria dels casos es plantegen qüestions sobre l'origen i sentit del univers, la natura i la raça humana.

LLEGENDA: Es troba entre la història i la ficció. Ningú la dóna per certa, ja que explica fets que no es poden demostrar.

EXEMPLE: Es troba entre la didàctica i la ficció. Es poden trobar en contes literaris i contes didàctics. En els primers l'exemple pren un caràcter més individual i no és tant evident. En el segon cas l'exemple és aplicable en general. Algunes formes son la faula, l'apòleg, la paràbola, i l'al·legoria.

ANÈCDOTA: (del grec <<anékdotos>> el no escoltat que ocorregué). L'anècdota dóna trets als personatges però no els crea una personalitat. Si la seva intenció no és entretenir, és per altra banda moralitzar. Simplement és una dada curiosa. El personatge entra en un conflicte, i en surt d'aquest un cop resolt. Podríem considerar-lo com un conte, amb la diferència que la anècdota no intenta comprendre la psicologia del personatge, sinó que es limita a una experiència externa. A més, tampoc té fins estètics, i generalment es refereix a fets reals.

EL CAS: Si la anècdota es definia anteriorment com una narració breu suposadament verdadera, el cas es podria definir de la mateixa manera amb la diferència que aquest relata fets imaginaris o fantàstics. De totes les narracions breus el cas és la més pròxima al conte. Es defineix al que queda quan se li extreu al relat els complements a l'explicació d'un succés ordinari o extraordinari.

FORMES LLARGUES: LA NOVEL·LA

Per definir el conte també hem d'establir les diferències que hi ha entre aquest i una forma molt similar, la novel·la. El terme límit entre un i altre és relatiu, i és freqüent dubtar en considerar una obra com un conte llarg, o bé com a novel·la curta.

Per classificar aquests dos gèneres narratius d'una manera més estadística es podrien classificar d'aquesta manera:

Novel·la → mínim 50.000 paraules; novel·la curta → de 30.000 a 50.000;
conte → de 2.000 a 30.000; conte curt → de 100 a 2.000 paraules.

Però de fet és una forma molt metòdica i inexacta de classificar, doncs segons alguns experts, entre aquest gèneres també existeixen diferències internes:

-La novel·la és llarga mentre que el conte és curt. Es diu que la novel·la projecta una visió del món compresa amb successos heterogenis, i el conte ho fa des

d'un sol succés. La novel·la utilitza varis personatges que interactuen en un complex entrellat social, per altra banda el conte en fa servir pocs (amb un seria suficient), i la crisi és tan simple que amb poc número ja es pot produir un desenllaç. Segons el suspens, la novel·la sosté la curiositat sostinguda a través de diversos incidents, mentre que el conte satisfà aquesta curiositat en una única peripècia. En la novel·la el lector tendeix a interessar-se per el caràcter i la manera de fer i pensar del personatge, mentre que en el conte el veritable interès recau en el problema, en la situació en que aquest es troba. La novel·la permet parlar de països, de grups nombrosos de gent, de diferents èpoques, etc, mentre que el conte en té suficient amb un període de temps curt, d'uns pocs personatges solitaris...La novel·la ens fa l'efecte de que parla d'uns fets que estan passant, seguint el llarg camí acompanyant els personatges; el conte ens dóna la impressió que explica un fet que ja ha passat. Les històries privades de la novel·la tenen un curs il·limitat, el conte, en canvi, té una forma més tancada. En la novel·la el personatge es pot permetre "revelar-se contra el narrador" i ser autònom. En el conte no es sol utilitzar aquest recurs, i si és el cas, no per determinar la psicologia del personatge, sinó com artifici de la trama.

-Es podria entendre les diferències en conjunt amb diverses metàfores: La novel·la és com un arbre, que es ramifica indefinidament, mentre que el conte seria un fruit compacte concentrat en la llavor interior; o també es podria identificar la novel·la amb un canyó que dispara amb massa amb diversos projectils, mentre que el conte en consideraria com un rifle apuntat a un sol objectiu amb precisió.

-De la mateixa manera també existeixen similituds entre ambdós que d'alguna forma també ajuda a comprendre llurs diferències:

La novel·la i el conte són dues totalitats. Ni la novel·la és un conjunt de contes, ni el conte forma part d'una novel·la. Tot i que la novel·la es divideixi en capítols

aquests només són fragments incomplets. Faciliten que el narrador pugui explicar el que passa abans de la narració novel·lesca, anticipar fets, analitzar i comentar. El conte només consta d'aquesta part narrativa novel·lesca, els fets anteriors o posteriors i els anàlisis del narrador són irrellevants i innecessaris.

Tant en la novel·la com en el conte ocorren tensions i distensions. Però en la novel·la hi poden haver vàries tensions derivades de varis <<esquemes dinàmics>>. I si consta d'una sola tensió aquesta és permanent. En el conte només hi ha una tensió, la qual permet una resolució immediata.

Tant l'un com l'altre es refereixen a un passat, doncs el fet de narrar és anterior a el de llegir, però la novel·la ens pot fer creure que el temps del relat és coetani al nostre.

En els dos gèneres els fets que es narren són successius i els personatges es mouen endavant patint uns procés, adquirint personalitat. Però mentre que en la novel·la ens podem afegir i observar des de l'interior la transformació del personatge; en el conte, com ho permet el punt de vista distanciat (com a acció ja resolta en un passat), veiem aquesta transformació des de l'exterior.

La novel·la i el conte ens indueixen a l'espionatge. En el cas de la novel·la és continu, en el conte el personatge sí pateix una autorrevelació, però la narració conclou abans de que sapiguem com afecta aquest canvi en el seva vida futura.

-Tot i que aquest quadre comparatiu sigui tan pràctic també aquesta forma comporta inconvenients, i és que per exaltar les diferències pot ser que les falsifiquin. Cal repetir altre cop que la literatura no és una ciència exacta que es pugui metoditzar massa. De fet bons novel·listes han destacat per trencar aquests esquemes en el seus <<experiments narratius>>, i d'aquesta manera han aconseguit innovar en l'art.

CREACIÓ DEL CONTE

La creació d'un conte implica un esquema dinàmic de sentit. La nostra ment arranca d'una idea problemàtica i procura una solució. Llavors tot el nostre esforç d'invenció treballa per unir aquesta idea principal amb la resolució amb un fil conductor, des d'on es desenvoluparà tota la trama. Dit d'una altra manera, el tot s'ofereix com un esquema, i la invenció consisteix en convertir aquest esquema en imatges. Aquestes imatges constituïran el cos literari.

Intuïció sense cos → esquema dinàmic de sentit → imatges → forma literària

Les imatges van revestint l'esquelet central, però pot passar que a mida que es van adherint imatges, l'esquema de sentit varia. D'això s'anomena esquema mòbil, en el cas contrari, lògicament, esquema fix.

Un cop tinguem l'esquelet, els músculs i la pell, el relat necessita d'uns òrgans i d'una espurna de vida. Aquests són la tècnica de la composició i l'estil. L'autor expressa, arribats a aquest punt, la seva sensibilitat i la seva habilitat per narrar. De fet, és la part essencial de tota literatura, i el que la defineix.

“El conte una vegada concebut és una emoció que va viure, va morir i per obra i gràcia de l'esperit evocador va ressuscitar transmutada en bellesa.”

Sobre la psicologia del lector. Adequació del text literari

DIFERÈNCIES CLAU ENTRE EL PÚBLIC INFANTIL, JUVENIL I ADULT:

Escriure per a nens és una tasca tan seriosa com escriure per adults. La gran divisió s'estableix entre una escriptura rica i pobre.

Per escriure per a nens i nenes és essencial entendre la seva fabulació. El nen bescanvia la realitat amb la fantasia, i la fantasia amb la realitat ; mentre que segons l'adult la mentira és l'alteració voluntària i conscient de la veritat. El nen lector tant de relats com de poesia s'entrega si creu en la història, en els personatges i en la trama, si li atrau el llenguatge, si l'entén, l'emociona o el diverteix. Però sobretot cal considerar la importància que té la imaginació del nen. Per ser un punt clau, totalment imprescindible, és convenient repassar les etapes de la imaginació en el nen a través del seu desenvolupament:

- En la primera etapa, el nen passa de la imaginació passiva a la creadora.
- En la segona, anomenada animisme, atribueix consciència i personalitat a elements inorgànics i elements de la natura.
- En la tercera imagina éssers sobrenaturals que els sedueixen i suggestionen.

Els nens coneixen el món que els envolta de diferent manera. Tendeixen a donar-li multi- funcionalitat als objectes i a animar el inanimat. Per ells tot pateix una transformació i una inestabilitat perpètua: res és només el que sembla.

Es pot escriure de manera que el relat entretingui tant a nens com a adults, i relats que l'adult és incapaç d'entendre, dirigides exclusivament als nens.

LA REACCIÓ AL CONTE:

En aquest apartat s'estudia com funciona el relat en el nen. Seguidament es mostren els beneficis consecutius al conte, que haurien de valer com a objectius per a l'escriptor de literatura infantil:

-Activa el pensament. Els bons contes estimulen la imaginació, que és el suport del pensament i que permet recrear les experiències viscudes. De la mateixa forma potència la creativitat.

-Ensenya a actuar. Els personatges del conte ajuden als nens a percebre la història com a exemple i no com una reprimenda.

-Constitueix una eina lúdica. Permet al nen passar-s'ho bé donant-li llibertat per imaginar les seves pròpies fantasies a partir del relat i les il·lustracions.

-Constitueix una eina didàctica. Orienten al nen en la vida real i respon els seus perquè. Però és important no dirigir-se a ell premeditadament a ensenyar-li alguna cosa, així com una recepta. S'ha d'establir la complicitat amb el nen i apel·lar a les seves emocions. De l'altre banda es revelarà contra el text.

PLANTEJAMENT DELS OBJECTIUS:

-Activar la capacitat de sorpresa. Es pot crear un escenari dins un conte on es doni especial valor a les coses, i despertar en el nen interès pel món que l'envolta i la actitud de donar-li significat a totes les coses. Per exemple a una flor, una gota de pluja, la posta de sol...i que la major part de les coses del món real en que es veu immers no li passin inadvertides.

- Transcendir a la realitat. Els nens tenen una sensibilitat literària diferent a la dels adults. Accepten amb facilitat fets fantàstics i incoherents, com que els animals parlin, que les persones volin...És per això que cal deixar anar al màxim la imaginació a l'hora d'escriure.
- Utilitzar la poesia com a instrument. La poesia és una eina molt útil en la literatura infantil doncs no deixa de ser un joc de paraules. La poesia per a infants no cal que tingui complexes abstraccions ni demana un coneixement ni l'experiència en la vida. Sobretot ha de potenciar l'efecte de joc, que té un especial atractiu per a els nens.
- Utilitzar un llenguatge clar i precís. Cada paraula ha de ser un pont entre el text i el lector. Els nens han d'entendre el conte en la seva totalitat.
- Utilitzar l'humor. És un recurs molt útil per acabar de transformar el relat en un joc. Definitivament fa el relat molt més atractiu per al nen.
- Contar l'impossible com possible. L'absurd i l'insòlit són estratègies que el nen accepta sense cap problema.
- Escriure per entretenir i no per sermonejar. Cal entendre la diferència entre el didacticisme i la lliçó. S'ha d'intentar dominar els límits entre tots dos, ensenyar de manera indirecta, evitar obligar al nen a veure que una cosa està bé o malament, que ell mateix en tregui les seves pròpies conclusions.
- Recórrer als objectes. Com hem mencionat anteriorment, és un bon recurs animar objectes inanimats. Els objectes, a més, no tenen per que tenir una funció precisa, i no només serveixen com a guarniment.

CLASSIFICAR LA LITERATURA INFANTIL SEGONS LA EDAT:

Com norma general, com més petit sigui el nen, més curt haurà de ser el relat.

-Gustos literaris dels nens de 0 a 5 anys:

Compren dues etapes.

-etapa cinestètica (0-2). Com l'origen de la paraula explica, cinestètica té a veure amb el moviment. El seu màxim interès és aprendre a fer funcionar el seu cos i busquen aprenentatges objectius. No perceben encara el sentit narratiu de la realitat, pel que es una etapa marcada pel realisme, i poc o gens per la fantasia. Els llibres recomanats per a aquesta edat disposen d'elements que activen els seus sentits, i no es limiten a la vista (textures per al tacte, que fan soroll, olor...). També aprecien el llibres que presenten imatges d'objectes de la seva vida quotidiana.

-etapa simbòlica (a partir dels 3 anys). El llenguatge simbòlic comença a originar-se i en aquesta etapa s'inicia en l'art representatiu. No és necessari que tingui contacte directe amb els objectes i les persones per a tenir-ne consciència.

Els segueix interessant històries sense trames gaire complexes, doncs encara no saben entendre la evolució d'un personatge. Prefereixen uns personatges que efectuïn moviments quotidians i repetitius, i que resolguin petits conflictes. Gràcies a la seva fantasia animista permeten que animals, plantes i objectes actuïn com ho faria l'ésser humà.

A aquesta edat els nens encara no han desenvolupat la seva capacitat lectora, pel que el seu únic contacte amb els llibres són les il·lustracions i el que els pugui llegir una segona persona. La funció que realitza el lector és molt important. Si la mare, per exemple, efectua la tasca, el nen es sent més segur contra el llop o el ogres perquè ella el protegeix. A més, segons una teoria de Giani Rodari el conte li serviria al nen per retenir-la amb ell més estona abans d'anar a dormir i quedar-se sol. Per tant el que els és atractiu no és la història en sí, sinó que aquesta és pronunciada per boca dels seus progenitors.

Al nen d'aquesta edat li agrada reconèixer un conte que ja se'ls ha explicat anteriorment (de fet és característic d'aquesta edat que vulguin veure una mateixa pel·lícula diverses vegades seguides). En el conte funciona de manera similar, així es senten més integrats dins del conte.

A partir dels 3 anys en endavant el nen generalment preferirà que el protagonista tingui una edat similar a la seva, que afronti problemes similars i amb qui es senti identificat.

Aquesta etapa s'identifica també amb l'egocentrisme, els nens creuen que els demás veuen les coses des del mateix punt de vista que ho fa ell, per aquest motiu es bo que els personatges infantils ofereixin diferents maneres de veure la vida per contrarestar aquest egocentrisme.

-Gustos literaris per a nens de 6 a 12 anys:

-etapa de socialització. A partir dels sis anys el nen es mou de la seguretat de l'àmbit familiar fins al desconegut. Interactuant aquelles coses que anirà descobrint, la demás gent, s'adonarà de la seva singularitat i començarà a aprendre el rol de la societat. Els drets, les obligacions, les normes i les responsabilitats seran els temes centrals en aquests anys i els seus impulsos instintius es veuran refrenats per aquesta especial atenció a l'adquisició d'una cultura. El superjò evoluciona i s'organitza. Els nens desenvolupen tàctiques per afrontar els companys, i tot i que normalment la relació amb el sexe contrari és antagònica, existeix una interacció.

Els temes fantàstics continuen sent interessants però la seva capacitat de creure's la fantasia disminueix. Per altra banda comencen a interessar-se per històries basades en la realitat, i singularment en el món que els envolta: l'escola, els amics, les responsabilitats, etc. Cal puntuar també que és una època d'aprenentatge clau, reforçada pels coneixements que van adquirint a l'escola. Així doncs tenen la sensació que poden preveure les sorpreses i descobrir la

solució als problemes sense dificultats, sentint-se atrets pels misteris, els jocs i les endevinalles. Fins als 6 o 7 anys els personatges antagonistes no són els entremaliats, sinó els que no obeeixen. Les entremaliadures no són massa greus perquè és natural en ells i d'alguna forma potser inevitable.

Els temes predilectes són les aventures, la ciència-ficció, les policiaques, inclús els problemes socials i polítics.

-etapa d'agrupació. A partir dels deu anys el nen s'adona que funciona millor si treballa en grup. Comença a interessar-se per un protagonista heroic i aventurer generalment acompanyat d'un col·lectiu de persones valentes que l'acompanyen. Tots els gèneres funcionen bé i coincideixen en molts aspectes amb la literatura per a adults (fins i tot més que la literatura juvenil que es tanca més en els problemes socials de l'adolescència).

Per a lectors de 11 a 14 anys es recomanen protagonistes que sàpiguen guiar grups, doncs el tema de la marginació els provoca por i refús.

Amb la literatura infantil i juvenil es transfereixen rols socials com la família, l'amor, el matrimoni, la funció del pare i la mare...

De la família cal comentar que és el tema més freqüent de la literatura per a la primera infància i que en molts casos s'ha estereotipat de la manera tradicional: un pare autoritari, una mare submisa, la nena tova i el nen viril.

En els llibres infantils rarament es parla de l'amor, en tot cas de peticions de mà i enamoraments fortuïts a primera vista. Els pares, a més, no simbolitzen l'amor de parella sinó que fan la única funció de vetllar pel fill.

La mare ha passat de interpretar el paper de mare rica o mare pobre i malaltissa, per la mare massa ocupada amb les feines de casa. Finalment molts

autors han optat per representar la família moderna i donar una imatge més alegre de la casa.

Els Gèneres

Els gèneres són esquemes mentals, conceptes de validesa històrica que, ben utilitzats, eduquen el sentit de l'ordre y de la tradició i per tant poden guiar el crític i fins i tot l'escriptor.

S'han fet diversos intents de classificació dels gèneres. La classificació més primitiva és la ideada durant l'època clàssica. Els gèneres clàssics eren la Lírica, el Drama i la Èpica; tot i que posteriorment, i per una producció literària més abundant i diversa, s'han agut de renovar aquesta classificació i ramificar els gèneres. Malauradament aquestes classificacions actuals no són encara del tot satisfactòries doncs existeixen gèneres, subgèneres, espècies i subespècies que resulten ser caòticament limítrofes entre elles.

De fet, com declara Enrique Anderson Imbert en *Teoría y técnica del cuento*, les obres importants pertanyen a dos gèneres: el gènere que ha transgredit i el gènere que ha fundat amb noves normes.

S'han fet tot i així diferents versions de classificacions: segons la tècnica, la psicologia, la lògica, els ideals, els arquetips universals i els núclis òntics.

GÈNERES LITERARIS

Hi ha dos tipus de gèneres:

-Discursius: tragèdia, comèdia i drama. Es demana al lector que compregui i connecti amb la força emocional (sigui tragèdia o comèdia) o racional (si és un drama) del protagonista.

-Tonals: èpica i lírica. Es convida al lector que rebi amb talant impulsiu (épica) o reflexiu (lírica) les accions del protagonista.

Els gèneres no són categories. Les categories estètiques no obeeixen a entramats i estructures artificials, sinó a creences profundes que mouen l'ànim. Hi ha quatre categories: el sublim(creença en la felicitat futura), el pintoresc (creença en la felicitat present, en la falta de perills), l'irònic (acceptació de l'equilibri fràgil però sostenible del present i el futur) i el grotesc (desànim i pessimisme respecte a la capacitat de l'ésser humà per guiar-se cap a la fortuna).

GÈNERES NARRATIUS

La literatura de ciència-ficció:

La ciència-ficció és un gènere narratiu que posa en conflicte l'impacte dels avanços científics i tecnològics sobre la societat i la natura.

Es pot fer servir aquest gènere de dues formes: Seguint un argument que podria encaixar en qualsevol altre ambient, però preferim un entorn futurista; o bé per explicar un argument propi del fet futurista.

Els personatges, per molt fantàstics que puguin ser, han de ser creïbles i coherents segons la seva naturalesa i les seves pautes de ser i de conducta, plantejades en les descripcions referents.

En aquest gènere és usual alterar les normes conegudes de l'espai-temps. Cal que informem en tot moment d'aquestes pertorbacions, si n'és el cas, per que li constin al lector.

Cal comentar també que el fet d'esmentar terminologia de caràcter científic compromet a l'escriptor a documentar-se sobre el tema.

La Literatura Fantàstica:

Segons les paraules de Tolkien: <<La fantasia és una activitat connatural a l'home. Ni destrueix no ofèn a la raó. I tampoc inhibeix la nostra recerca ni la nostra percepció de les veritats científiques. Al contrari. Com més aguda sigui la raó, més a prop es trobarà de la fantasia>>.

Els nens i nenes tenen una especial fe literària sempre i quan l'escriptor es suficientment bo per reproduir-la, a això se l'ha anomenat "voluntària suspensió de la incredibilitat". El que passa és que el bon escriptor és capaç de crear un Món Secundari però "real". El secret és llavors saber mantenir el lector dins d'aquest món, que s'introdueixi de manera que no se'l permeti veure'l exteriorment, des del Món Primari. D'altra manera sorgirà la incredulitat.

En el gènere meravellós o fantàstic no hi ha frontera amb la realitat. Poden aparèixer elements màgics i sobrenaturals. Els nens més petits són capaços d'atribuir personalitat als éssers inanimats i al·legoritzar fàcilment elements com el vent, la nit, la pau, etc.

A l'hora d'imaginar una història, el nen o nena pren com a referència imatges properes a ell, preses de qualsevol font de la vida quotidiana, i en farà una barreja amb l'escena fantàstica plantejada per l'autor.

El temps històric és també important en el conte. Tot i que existeixen molts exemplars situats en un temps indeterminat, molts altres prenen com a referència fets històrics, tan reals com imaginaris. En el primer cas, però, és important saber caracteritzar l'època concreta en la història.

En el cas dels personatges, no cal que tots siguin fantàstics, es poden relacionar elements meravellosos amb elements completament comuns.

La literatura d'aventures:

Aquest gènere sol trobar-se normalment en forma de novel·la, doncs tracta bàsicament d'un procés, un viatge, i és suficientment complex per introduir-nos dins de la història. El seu objectiu no és trobar una resolució, sinó que busca que el lector gaudeixi del viatge i de les aventures que viu el personatge abans del desenllaç. Així doncs, com més motius li donem al personatge per superar els obstacles més riscos serà capaç d'assumir, i més intensa serà l'aventura.

Com que l'acció és essencial, els diàlegs han de ser fluides per no trencar el dinamisme de la història.

Si el conte d'aventures comprèn entre tres i cinc folis, el lector hauria de tenir més de set o vuit anys, per què per la mateixa extensió, a un nen menor li podria semblar una autèntica novel·la.

El Realisme:

El realisme no s'ha de tractar intentant copsar la realitat íntegrament, sinó que cada persona té una perspectiva diferent de la mateixa, i per tant es tracta d'expressar una realitat individual.

Un relat realista comprèn situacions de la vida quotidiana, que per ser tan properes a les persones solen passar desapercebudes. Algunes d'aquestes situacions podrien semblar irrellevants i insignificants des del punt de vista d'un adult, però per a un nen acostuma a funcionar a la inversa.

Els problemes que s'han d'afrontar durant la infantesa i adolescència necessiten de comprensió, d'una història que els reconforti amb empatia els seus problemes. Per això aquest gènere s'ha d'adequar bé amb l'edat del públic, doncs les anècdotes varien de significat per un nen, per a un jove i per a un adult. Aquest tipus de gènere ajuda, alhora, a habituar a l'infant a enfrontar-se als obstacles.

Sobre el personatge, el relat realista està normalment protagonitzat per un nen o nena d'edat similar al lector, que actua de manera clara segons les seves idees i els seus defectes. Té la particularitat de no ser un heroi, ni un malvat, simplement una persona com qualsevol altre.

L' humor infantil i juvenil:

L' humor no és només un gènere sinó també un recurs molt atractiu per al lector, pot aparèixer en qualsevol tipus de relat. Utilitzat només en els moments claus poden ajudar a trencar tensions i a suavitzar moments d'estrès en el relat.

Recursos per fer riure: El primer és la malaptesa: personatges que cauen, xoquen, rellisquen, etc. Però l'element que fa gràcia no és el fet de cometre aquest tipus d'error, sinó l'extravagància de les conseqüències que pot originar. Així com també els trucs de màgia fallits, que tenen la característica de que pot acabar amb qualsevol resultat.

Els defectes de la parla també és un recurs molt utilitzat. Pot consistir tant en la mala pronunciació d'un fonema o una paraula com la malentesa d'un mot o expressió.

Entre els quatre i vuit anys paraules com <<cul>> o <<teta>> ja provoquen riure per elles soles. Passa el mateix amb la escatologia. Però cal puntuar que l'abús d'aquests termes poden arribar a fer perdre la gràcia a aquest recurs.

Els jocs de paraules donen ritme i musicalitat a més de l' humor. Són especialment indicats per als més petits.

Per a les descripcions podem fer servir comparacions exagerades, relacionant els termes amb imatges el més original possibles, intentant no caure en els tòpics com *pesada com una vaca, O brut com un porc.*

Repetir una broma un i altre cop pot resultar també còmic. Però s'ha d'anar amb compte de separar-les amb text per què no resulti cansat o avorrit.

Relacionat amb la últim comentat i la mal destresa, la desesperació dels adults sol fer molt efecte.

Que intervinguin personatges relatius a històries conegudes, i transformar-los o fer-los passar desgràcies també pot donar resultat si es fa servir bé. A més, també es pot trencar amb els tòpics i plantejar un món al revés.

Les il·lustracions poden ajudar, i en ocasions fins i tot funcionen soles. Poden formar petites tires còmiques, o simplement ser una imatge graciosa.

Etaques del sentit de l' humor infantil:

De tres a cinc anys d'edat el nen encara no ha desenvolupat la capacitat d'abstracció que permet entendre l' humor, que necessita ser entès en el seu sentit figurat. Així doncs hem de fer servir altres recursos com paraules rimades, onomatopeies, exageracions en les veus dels personatges... referents a la percepció auditiva, doncs hem de recordar que els nens i nenes no són encara lectors, sinó auditors. També funcionen els comportaments absurds i la repetició de la mateixa situació còmica.

De sis a vuit anys el nen és capaç de riure's de sí mateix. Les coses que de petit li semblaven sèries, com que les gallines ponguin flams d'ou per exemple, ara li semblen divertides. És a dir, per aquest període funcionen molt bé jugar amb els coneixements que el nen ja ha superat.

De vuit a catorze anys el nen o nena comença a observar el món de l'adult d'una manera més seriosa. Està adquirint responsabilitats i és conscient que els nous aprenentatges (tan socials com acadèmics) l'apropen cada cop més a la adultesa. Per això temes com aprendre a anar en bici o aprendre una llengua estrangera no s'han de presentar de manera còmica, doncs no faran riure a menys que el nen estigui humorísticament molt sensibilitzat.

Un cop que arriba la adolescència funcionen les ironies, les paraules àcides i l'exageració grotesca. Els temes socials i polítics es poden tractar de manera satírica, doncs aquesta és una etapa de revolta i polèmica.

Gènere negre:

Mentre que la novel·la policíaca per adults sol transmetre una sensació feixuga i aclaparadora, per al públic infantil pot ser fins i tot divertida. Els agents secrets, policies, detectius, etc. són vitals, optimistes i solen portar una vida ordenada com la dels nens. De fet, els protagonistes solen ser nens que es veuen participants d'una trama policíaca.

Però tot i aquests trets característics, com a novel·la negra també ha de tenir un ambient de sospita i culpabilitats, i és necessari que al final tots els caps han d'acabar lligats. També és usual retrocedir cap endavant i endarrere constantment i no s'ha de tenir por de presentar la mort, sang o armes en moments puntuals.

El terror:

En el relat de terror, l'horror ha d'irrompre la vida quotidiana, i s'ha de presentar la trama en forma de d'una tela d'aranya que encercla i inquieta al lector.

Els personatges han de mantenir una important tensió dramàtica en les seves actuacions, i en moments s'ha de demostrar la seva angoixa o impotència per una situació que no aconsegueix dominar.

Els motius temàtics solen ser la porta, el passos, els sorolls, les veus, l'aproximació de l'element fantasmal, etc.

És imprescindible parlar de l'àmbit. Una bona descripció d'un ambient inquietant o espectral posa el lector en situació d'alerta.

Els fets que es succeeixen en una ascensió progressiva que acaba en un final inesperat.

L'element clau, clímax, ha de contenir una especial tensió narrativa que aconsegueixi impactar al lector. El secret d'un bon relat de terror és la bona planificació dels ritmes narratius i la tensió.

Història de la literatura infantil

Hi ha dos explicacions, històrica i psicològica, del gènesi del conte. HISTÒRICA per què descriu una situació narrativa oral que està documentada en tots els períodes de la civilització; i PSICOLÒGICA per què descriu la voluntat amb la que un parlant es prepara per suspendre l'ànim d'un oient i el sentiment d'aquest davant l'anunci d'un viatge imaginari.

Els teòrics semblen coincidir en que la literatura infantil es constitueix en el segle XVIII, quan es deixa de considerar el nen com un <<home incomplet>> i es reconeixen la infància i l'adultesa com a parts complementàries i diferenciades de la vida de l'ésser humà. Tot i que treu que anteriorment no existís literatura dirigida a nens. En l'antiga Roma Clató o Plutarc escrivien llibres d'instrucció per a joves, en la Anglaterra medieval les llegendes artúriques eren molt apreciades pel públic infantil, en el segle XVI els anomenats chapbooks, que eren una espècie d'edicions barates de llibres com Robin Hood, es van fer molt populars entre els infants i són considerats com el germen de la literatura per a nens.

En el mateix país i època trobem els hornbooks, volums de contes, alfabet i textos pedagògics. Més tard, el teatre escolar va prendre partit durant el Renaixement i el Barroc. El sainet i l'entremès eren les formes perfectes per arribar al públic infantil, doncs es servien d'humor i eren de curta durada.

Durant la Revolució Industrial, segle XVIII, es produeixen diversos canvis entre ells la alfabetització obligatòria, pel que les escoles necessitaven de la literatura per dirigir-se als nens. Per això els autors s'inspiraren en els relats populars, aquells anomenats contes de fades, d'època i situació indefinida propis de la tradició oral. Els personatges d'aquestes narracions es converteixen en arquetips que representen les pulsions primàries de l'ésser humà, i per això els contes de fades tenen un valor iniciàtic: el nen reconeix els temors del protagonista i es serveix de les seves accions com un exemple de conducta. Per aquest motiu els escriptors del segle XVIII van heretar la literatura popular, reformant-la en un clar sentit pedagògic i moralitzant. El fet de reescriure aquesta mena de relats per adaptar-los al públic infantil va estimular a que apareguessin ventalls de versions d'una mateixa història (com en el cas de la caputxeta, que en un principi era devorada pel llop conjuntament amb l'avia, però que segons versions posteriors era alliberada per un caçador o llenyataire). D'aquesta època cal esmentar Perrault, que va escriure sobre paper històries com la bella durment, la mateixa Caputxeta Vermella o el Petit Polzet, per bé que no se sap amb seguretat si anaven dirigits a un públic infantil o adult.

Hans Christian Andersen, en el segle XIX sí es dirigiria en especial als nens i a les nenes, i ho faria sota la influència del Romanticisme, dotant de poètica la literatura folklòrica i creant una nova generació de clàssics de la literatura infantil amb contes com L'Anaguet Lleig i La Princesa i el Pèsol. Durant el segle XIX la literatura infantil, de manera generalitzada, té la tendència d'ajuntar el didactisme amb la fantasia. La orfandat i el treball a les fàbriques seran temes utilitzats nombrosament per transmetre valors morals, com el cas d'Oliver Twist (1839) o David Copperfield (1850) ambdós de Charles Dickens i Heidi (1884) de Johana Spyri. També els nens seran els protagonistes d'altres obres com Les aventures de Tom Sawyer (1876), Les aventures e Huckleberry Finn (1884) ambdós de Mark Twain i Alicia en el país de les Meravelles (1865) de Lewis

Carrol. Aquesta última cal destacar per innovar en l'humor surrealista del nonsen nursery rimes.

L'avanç de la tecnologia i el colonialisme proporcionen gèneres com la ciència-ficció i les aventures amb Jules Verne com capdavanter. Els temes més populars eren la llibertat, el pas a l'edat adulta, la harmonia amb la natura i el punt de vista del indígenes enfront al colonialisme occidental. Són exemplars llibres com Robinson Crusoe (1719) de Daniel Defoe, L'últim mohicà (1826) de Fenimore Cooper, La Illa del tresor (1883) de R. L. Stevenson i El Llibre de la Selva (1894) de Kipling.

En el segle XX, en el període de l'avantguerra de la Segona Guerra Mundial, la fantasia predomina sobre la resta dels gèneres amb representants com Petes Pan (1904) DE j. M. Barrie, Mary Poppins (1934) de P. L. Travers o El Petit Príncep (1943) de Saint-Exupéry. Els llibres deixen de tenir una intenció pedagògica moralitzant i busca entretenir al nen en una mena d'escapisme. Així apareixen relats sobre nens que s'independitzen dels adults com Pipi Calcesllargues o l'abans anomenat Peter Pan.

L'esclat de la Segona Guerra Mundial va afectar de ple la literatura infantil del moment. Neix aleshores una corrent racionalista, amb ideals de defensa cap a la democràcia per evitar altres conflictes bèl·lics. Els entorns passen de ser militars o escolars a els paisatges de barri i de carrer.

En els anys quaranta segueix aquesta corrent realista tot i amb la clara excepció de la fantasia de Tolkien amb la seva obra El Senyor dels Anells (1954)

Cap els anys seixanta esmentem la Societat del Benestar, que provocava que s'hagués de complaure un públic consumidor d'oci i entreteniment. Es trenca aquesta tendència als anys setanta i es trenca també amb els temes anteriors, que es consideraven antiquats, per d'altres com l'ecologisme, el pacifisme i la lluita contra l'autoritarisme, el racisme i el sexisme. La fantasia recupera

protagonisme, i es construeixen relats a partir de conflictes personals i no des de plantejaments externs. Per exemple *Momo* (1973), de Michael Ende, presenta la complexitat psicològica de la protagonista; i *La Història Interminable* (1979), del mateix autor, es barregen la fantasia amb els conflictes interns de Bàstian, el protagonista.

Durant els anys vuitanta segueixen les mateixes tendències tot i remarcar els conflictes socials i econòmics de l'època. Són exemples *Ben estima a Anna* (1982) de Peter Härtling i *Tot canvià amb Jacob* (1986) de Kirsten Boie.

Els anys noranta porten amb ells el minimalisme deixant al seu pas obres amb escenes quotidianes amb un cert gust per l'humor. Tots els detectius es diuen *Flanagan* (1991) de Andreu Martín i Jaume Ribera i *Manolito Gafotas* (1994) de Elvira Lindo en són representants.

Il·lustració

En la literatura infantil la il·lustració pren un paper molt important. Sobretot és necessària en els relats dirigits als més petits, que en depèn la comprensió del text i la atracció que pugui inspirar al nen. Una bona il·lustració es complementa bé amb el text, i fins i tot és millor si ens aporta elements que el text no té. Per això es necessita un bon treball en equip entre l'escriptor i l'il·lustrador, tot i que alguns cops les dues feines les pot realitzar una mateixa persona.

En primer lloc la il·lustració ha d'atraure l'atenció del lector. Per això es diu que a compleix un objectiu comercial. A més, també serveix per orientar el lector en la lectura.

A l'hora d'analitzar els aspectes estètics d'un llibre es contemplen els següents aspectes:

-La coberta del llibre: Pot ser dura o rústica, la imatge que presenta pot, o no, repetir-se en l'interior, i pot presentar-se per atreure l'atenció del lector, o bé anticipar el seu contingut.

-El tipus de lletra: Podem parlar de la mida, de la forma, el color...

-Les pàgines: Enquadrades, soltes, anellades...

-Les il·lustracions: Els diferents materials utilitzats (aquarel·la, cera, llapis, retolador...), la tècnica i els procediments (pintura, collage, escultura...)

-L'estil: Il·lustració primitiva, impressionista, cubista, realista, surrealista, hiperrealista, caricaturesc...

-Els colors: Vius, suaus, ombrívols, freds, càlids, lluminosos...

-L'equilibri entre al que diu la il·lustració i el text.

Els llibres infantils on hi ha més il·lustració que text són especialment idonis per nens de zero a sis anys.

Sobre el procés d'il·lustració podem dir que en ocasions s'extreuen les imatges a partir del text escrit, i d'altres vegades ens sorgeix una història a partir d'un dibuix.

ADECUACIÓ DE LA IL·LUSTRACIÓ AL PÚBLIC INFANTIL

Per a parlar de les característiques de la il·lustració segons l'edat en referirem íntegrament a l'estil i a la tècnica. En tot cas aquest és un esquema molt generalitzat, per suposat hi ha excepcions meritoses i de molt bona qualitat.

- En les il·lustracions per a llibres de nens de 5 a 9 anys, on la imatge pren molta importància, s'utilitzen generalment tons suaus pastel, a vegades també desenvolupats amb aquesta mateixa tècnica. També es poden trobar exemplars de colors vius a edats més avançades dins de la mateixa etapa. Per a més petits de 5 anys s'inclouen elements estimulants dels sentits. Els tons de colors prenen molta importància, sobretot en aquest cas on el llenguatge visual és clau. Parlem de impressionar al nen amb colors càlids, si volem donar-li sensació d'escalfor; de colors freds, si al contrari ens interessa refredar l'ambient; els colors estridents alteren l'ànim, mentre que els suaus el calmen; a més de la simbologia del color (verd per la natura, blanc per la puresa, negre per la por, per exemple). La il·luminació és també important si diferenciem les llums focals a les degradants, les naturals, etc. En quant al disseny predominen les formes arrodonides, poc anguloses o agressives. Molts il·lustradors proven amb un disseny inspirat en els mateixos dibuixos del nens petits. També es sol trobar sovint que les formes són molt desproporcionades, en els personatges s'acostuma a exagerar el cap i els elements facials. També hi ha elements que s'acostumen a rellevar, com els astres (sol, lluna, estrelles...), les flors, els animals, objectes quotidians...En general coses properes al món de l'infant que reconeix i que li fascina. Tot seguit nomenaré alguns exemples: "La petita titella", de Gabriel VINCENT, és un conte per a nens d'edat compresa dins d'aquesta etapa. L'estil és simple. Són dibuixos fets amb tinta negra, només a un color, però demostra una profunda expressió, que demostra amb poques línies encertades que la simplicitat pot commoure. Altres exemples són "La princesa que va perdre al nom de Pilar MATEOS, il·lustrat per Teo PUEBLA; "L'Adela dels núvols" de Elisa RAMON, il·lustrat per José Mª LAVARELLO; "El domador de monstres" de Ana María MACHADO, il·lustracions de María Luisa Torcida; "Dit a dit fan deu" de Jordi VINYES PANYELLA i Montserrat GINESTA, etc.

il·lustrats

- A partir dels 9 anys fins als 13 la il·lustració passa a terme secundari. Tot i així encara conserven molta importància. Solen ser en blanc i negre i de figures marcades i estilitzades. S'utilitza més aviat el dibuix, i no tant la pintura. Com que el text adquireix importància la il·lustració ha de ser el suficientment discreta per compensar. Tot i així existeix gran varietat d'exemples d'estils totalment diferents. Les il·lustracions dels llibres de Roald Dalh, "Les Bruixes", "Matilda", "James i el préssec gegant", il·lustracions de Quentin Blake, en són exemples, així com "La guerra dels xiclets" de Jordi Folk, il·lustrat per Isaac Bosch; i "Fem una pel·lícula, Borinotman?" d'Oriol VERGÉS, il·lustrat per Daniel GIMÉNEZ.

Galeria d'imatges

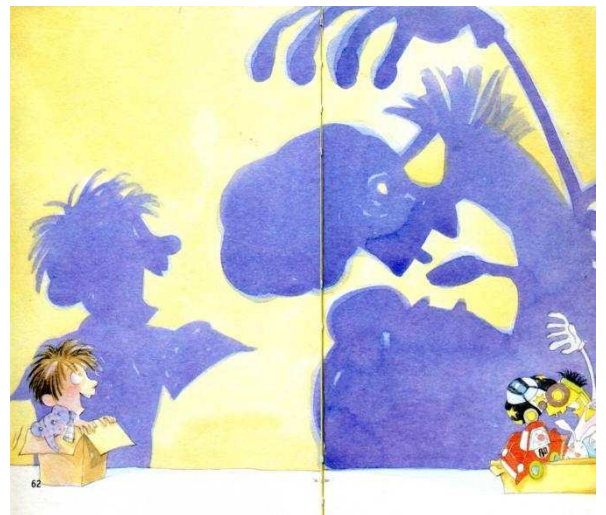
La princesa que va perdre el nom

Il·lustrat per Teo PUEBLA

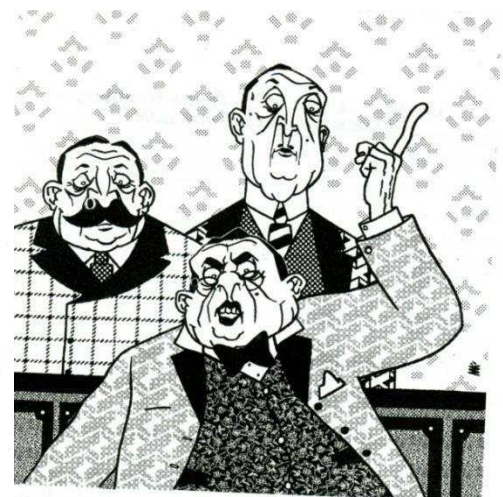
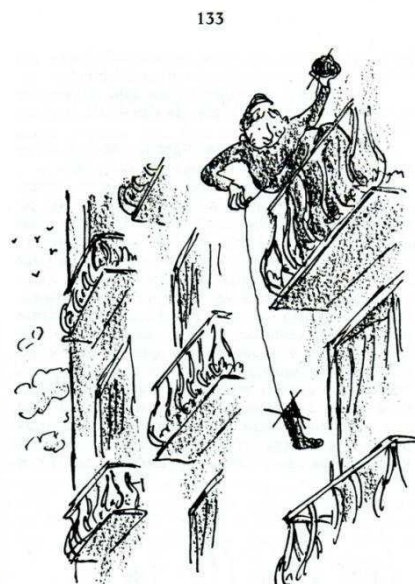
L'Adela dels núvols

Il·lustrat per José Mª LAVARRELLO

El domador de monstres

Il·lustrat per María Luisa TORCIDA

Bibliografia

GÒMEZ de LORA, Chema: *Manual de literatura infantil y juvenil*, Madrid: Editorial CCS, 2009 (Colección Palabras y comunicación)

ANDERSON IMBERT, Enrique: *Teoría y técnica del cuento*, Buenos Aires: Editorial Ariel, 1979.

KOHAN, Silvia Adela: *Escribir para niños*, Barcelona: Alba editorial, 2003 (Colección Guías para el escritor)

MATEOS, Pilar: *La princesa que va perdre el nom*, Saragossa: Editorial Baula, 1991 (Colecció Ala delta)

RAMON, Elisa: *L'Adela dels núvols*, Editorial Cruïlla, 1995 (Colecció El vaixell de vapor, sèrie blanca)

MACHADO, Ana María: *El domador de monstros*, Madrid: Editorial SM, 1992 (Colecció El barco de vapor, sèrie blanca)

VERGÉS, Oriol: *Fem una pel·lícula, Borinotman?*, Saragossa: Editorial Baula, 2002 (Colecció Ala delta)

FOLK, Jordi: *La guerra dels xiclets*, Barcelona: Editorial LaGalera, 1999 (Colecció Grumets)

DALH, Roalh: *Les brúixes*, Madrid: Editorial Alfaguara, 2002.

CVC. Cien años de il·lustración infantil, Centro Virtual Cervantes:

<http://cvc.cervantes.es/actcult/ilustracion/default.htm>

ODP. Open Directory Project. Children's illustration:

<http://www.dmoz.org/Arts/Illustration/Children's/>

El mundo de manu. Libros infantiles:

<http://www.elmundodemanu.com.ar/NOVEDADES/EDITORIALES.HTM>

El barco de vapor:

http://www.elbarcodevapor.com/ver_seccionFija.aspx?id=2

Pinzellades al món .Revista d'il·lustració als llibres infantils i juvenils:

<http://bibliocolors.blogspot.com/2007/06/cent-anys-dillustraci-infantil.html>

Children Illustrations:

<http://www2.childrensillustrators.com/membersDirectory.cgi>

Conclusió

Ja a poques paraules de finalitzar el treball tinc encara la impressió d'haver tot just començat. I de fet és cert: M'enorgulleix dir que he aconseguit adquirir molta tècnica i coneixements amb aquesta feina, però a la vegada reconec que em queden moltes coses per aprendre. I penso seguir fent-ho, finalitzaré els dotze contes i els il·lustraré tots. Necessito veure'ls tots junts, preparats i acabats, per a admetre els meus objectius del treball com a conclusos. Primer voldria comprovar si aconsegueixo fer passar una bona estona al lector, sigui de quina edat sigui. Potser ha passat que alguns contes s'han fet pesats. En fi, no deixa de ser una prova, aquest treball, si cal que millori alguna cosa tindrè oportunitat si continuo treballant per a que es pugui editar. La idea d'editar-lo, per cert, és força recent. En un principi simplement era el regal per a la meva germana dels vuit anys. Però finalment, per mà de terceres persones, he decidit esbrinar també com entrar en el món de les editorials, no tinc idea del que passarà. La sola idea m'ha fet venir ganes de tornar a re-versionar tots els contes que tinc escrits fins ara.

També volia descobrir si la meva afició per escriure i il·lustrar era del tot seriosa i real. Conclusió, no m'ho he passat mai tant bé fent qualsevol tipus de treball com en aquest. Si em pogués dedicar la vida al que he estat fent durant aquests últims mesos, de debò que arribaria a ser molt feliç, tot i que m'agrada la idea de tenir més d'una professió.

Així doncs, aquest treball m'ha ajudat a plantejar moltes coses, a afirmar i desmentir teories i a trobar més curiós el món. És increïble no haver imaginat mai què es trobava darrere d'un cúmul de pàgines, que fa anys que no llegeixes per que sobrepasses amb desmesura l'edat estàndard del lector. Una cosa que he après és que no ets mai massa gran per a apreciar un bon llibre infantil o una bona il·lustració. Després de llegir i rellegir els contes de la meva infància m'he adonat que he desvetllat una part de mi

il·lustrats

que s'havia quedat adormida. Potser és aquest el primer moment que he volgut ser més petita, enlloc de voler ser més gran.

M'agrada la literatura, i m'agrada l'art. He aconseguit atrevir-me a escriure un llibre, i he passat del capítol u. També tinc acabat el treball de recerca i preparat el regal d'aniversari de la meva germana. Amb això he conclòs gairebé tots els meus objectius. El que queda se'l guarden les meves sòcies, la Imma i la Gina. Qui sap? Potser que més endavant, en l'últim de tots els contes se'ns resolgui.

Història del Lladre

i
l'Ocell

del Rei

Enmig del desert fosc i fred, silenciosament encerclada per les estrelles, una ciutat llueix tota sencera, tota tremolosa de joia, de música i de rialles.

Avui se celebra una gran festa, la més important de l'any i la més estimada de totes.

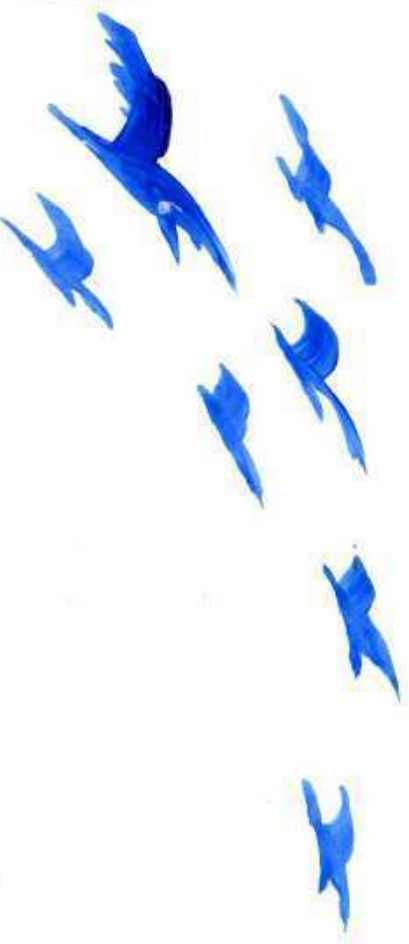
La gent de la ciutat obre totes les portes i les finestres i surt a ballar al carrer durant tot el dia, fins que es fa fosc. Llavors, quan el sol es comença a pondre tots els nens i nenes agafen una gàbia amb l'ocell del qual han tingut cura durant tot l'any i el deixen anar per a que voli cap a l'horitzó.

Aquesta festa es fa en honor a una història que passà fa molt de temps en aquesta mateixa ciutat. Als avis que encara l'expliquen als nens i a les

nenes els agrada anomenar-la **La Història del Lladre i l'Ocell del Rei**

Fa molt de temps hi havia una ciutat envoltada de sorra i d'un estrany misteri. Era molt gran i estava plena de gent molt diversa, no obstant, tothom vivia tristament silenciosos. Aquesta ciutat tenia un rei, però regnava reclòs en el seu magnífic palau d'ivori. Era un rei molt desconfiat, tenia tota la seva fortuna guardada en la seva pròpia cambra per assegurar-se que ningú més l'admirés. De tots, el seu tresor més preuat era un ocell màgic que havia fet capturar en terres llunyanes. L'au tenia el poder d'adormir profundament a tothom amb el seu meravellós cant. El rei l'obligava a cantar quan ell volia i així s'assegurava de tenir la ciutat sota el seu control.

Si el feia cantar abans
que es pongués el
sol la música adormia la
ciutat sencera

Més tard l'ocell cantava abans de que el
sol sortís, i la música despertava a tothom
del profund son.

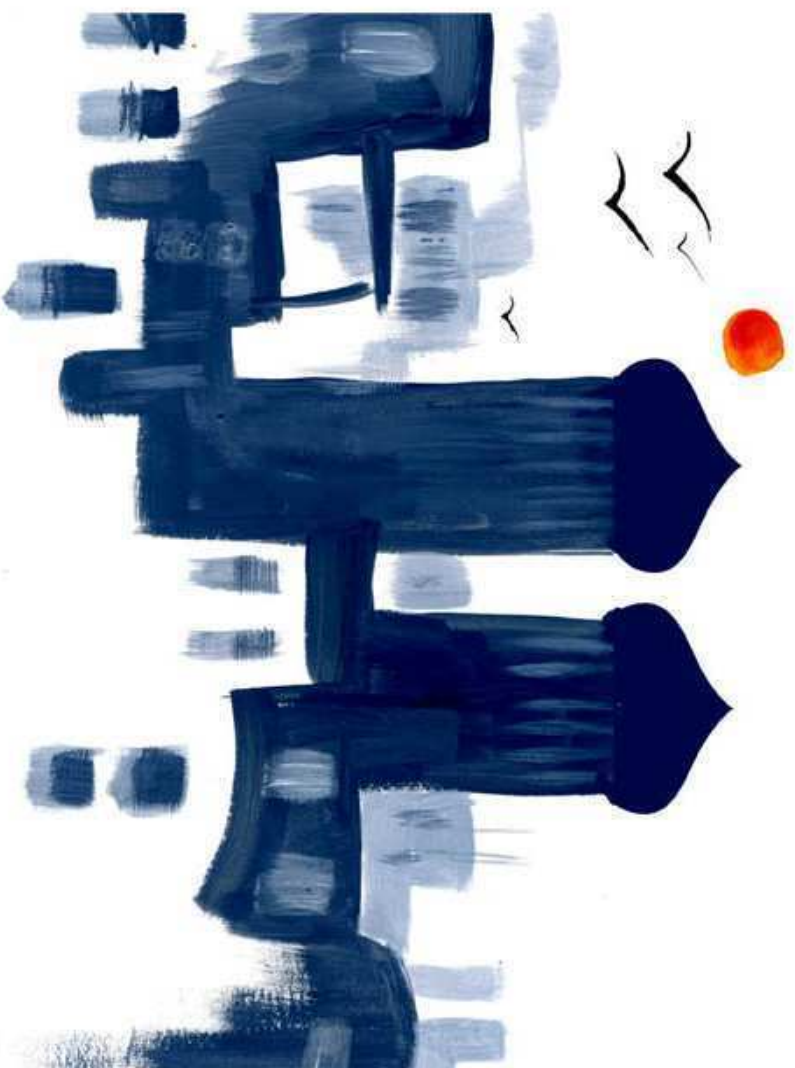
Ningú podia escapar als
efectes. Ningú. Tot i
que...

...és cert que hi havia
una excepció.

Hi havia a la ciutat un jove lladre a qui no afectava el cant hipnòtic, i el seu oportú do li era especialment útil per la seva professió.

Quan al vespre sentia la cançó de l'ocell feia veure que queia adormit, i quan estava segur de que no quedava ningú despert s'aixecava i començava a robar amb tota la seguretat de que ningú l'enxamparia.

I fins a la matinada, poc abans de que el sol es deixés veure, la ciutat era tota seva.

Tot i això ell procurava prendre el que li era indispensable, una mica de tot arreu, de manera que els propietaris ni tan sols s'adonaven de que els faltava alguna cosa.

Em presento a vos, lladre,
que hauria de donar exemple
a ducs, comtes i senyors,
a la reialesa i a la noblesa
malgrat la vostra professió.

Em dirigeixo a vos, lladre,
per demanar-vos un favor:
entreu aquesta nit en secret
al palau d'ivori valuós
i allibereu l'ocell encantat
que dins la gàbia es troba clos.

Per realitzar aquesta important tasca
us obsequio amb aquest present.
no és una clau de vidre màgic,
us obrirà qualsevol lloc,
i si rescatateu l'au màgica
serà vostra eternament
i així no hauréu de preocupar-vos
per seguir robant a la gent."

Un dia, però, va rebre una
inesperada visita.

Era un ocell verd que tot cantant - per
que és així com parlen els
ocells- li va demanar **que rescatés**
l'ocell màgic.

I per que pogués entrar al palau li va
donar una **clau màgica** que podia obrir
qualsevol tancat.

Aquella mateixa nit el lladre va escalar
fins a la torre més alta del palau i va obrir
una finestra amb la clau de vidre.

A l'interior tot estava fosc però lluaïa l'or
amuntegat, les pedres precioses en grans
bidons i les colossals estàtues de
marbre.

“Com pot ser que una ciutat tan
pobre tingui un monarca tan
ric?”
...pensà el jove
lladre.

Però per molt que buscava **no veia**
l'ocell enlloc.

Aquella habitació era més gran del que s'havia imaginat. Tenia **racons ocults** i **sales secretes**, l'ocell havia d'estar molt ben amagat.

Buscant,

buscant va fer una inesperada troballa.

Rere un mur va descobrir una cúpula que il·luminava amb un **raig de lluna** una cel·la circular i daurada.

Empresonada a l'interior hi havia gronxant-se en un gronxador una jove de llarga **cabellera blava**.

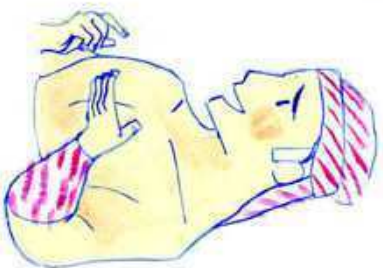
El lladre s'acostà sigil·lós. Pensà que devia ser una **fada del desert** que el rei tenia capturada.

Amb amabilitat li
preguntà
qui era.

**Però ella es
negava a dir
res.**

Li demanà
siusplau on era
l'ocell màgic.

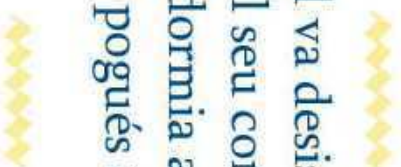
**Però ella no el
volia
contestar.**

**De fet no
deia res de
res, ni
paraula!**

Remugant ell va desistir i començà a
buscar l'ocell pel seu compte, sense por de
que el rei, que dormia a pocs metres més
enllà es pogués despertar.

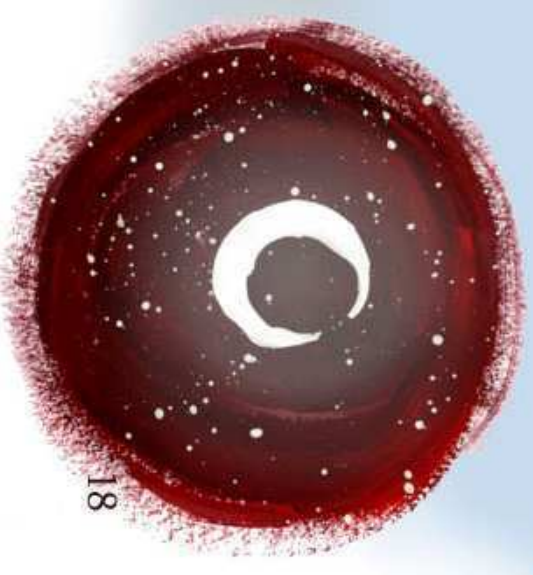

Però finalment la nit va acabar i el lladre va haver de marxar amb les mans buides.

Malgrat el fracàs el jove, que era molt tossut, va tornar la nit següent, i la de darrere, i la de més enllà.

Repetia el mateix procediment vegada rere vegada i seguia buscant l'ocell màgic sense resultat. Cada nit veia la jove engabiada i intentava fer-la parlar però tampoc hi havia manera.

De fet el repte de la noia el tenia tan interessat que a vegades es passava tota la nit parlant-li tot oblidant l'assumpte de l'ocell.

Al final va passar el que havia de passar, que tots dos joves es van adonar que estaven enamorats.

*Ell esperava amb ànsia la nit per
veure-la i parlar-li, i ella l'esperava per
veure'l i escoltar-lo.*

Així van passar moltes nits però el lladre estava confós.

*La jove encara no li havia parlat i es
pensava que era perquè ella no hi
confiava.*

Així que una nit ell volgué marxar per no tornar més.

La jove es movia neguitosa dins la seva cel·la mentre el veia girar l'esquena i dirigir-se a la finestra,

...però no s'atrevia a dir res.

Baixà del gronxador
i intentà fer soroll amb els barrots

...Però el lladre era lluny per sentir-la.

Quan el **lladre** estava a punt de desaparèixer rere el balcó la noia no va poder més i el **cridà**.

Però més que una paraula el que sonà va ser una **nota musical**.

Aquell crit era d'una **veu màgica** que instantàniament va despertar el rei

En adonar-se la jove cridà al lladre perquè escapés, però a cada paraula que li sortia de la boca, en forma de cançó, un guàrdia més es despertava.

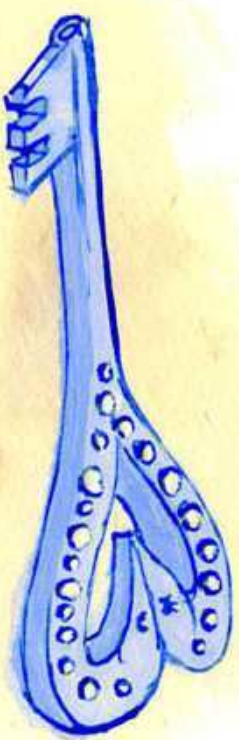
*“Guàrdies, atrapeu aquest lladre
que demà al matí pagarà
al revés pel seu atreviment!”*

Quina llàstima! Just quan el lladre s'havia adonat del parer de l'ocell màgic i de que la noia que estimava l'estimava.

*La noia ocell va plorar a la sortida del sol,
va plorar tot el dia fins que arribà el
vespre.*

Pensava en fer adormir per sempre la ciutat si així evitava la mort del lladre a la sortida del sol.

Però llavors s'adonà que alguna cosa brillava en un extrem de la gàbia. Discretament el lladre li havia deixat un objecte entre el barrots abans de voler marxar.

Era la clau de vidre.

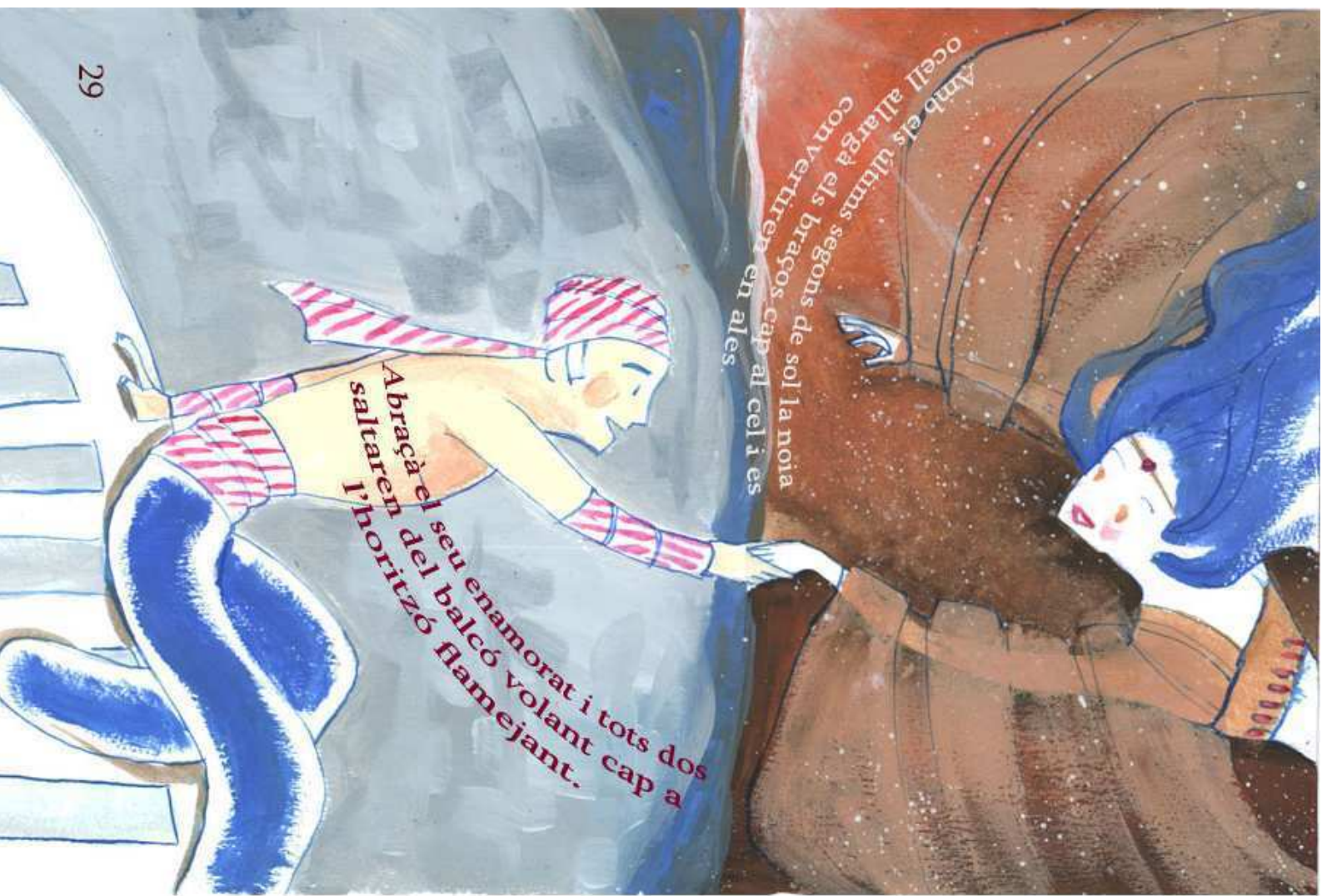
La noia ocell la coneixia i sabia com es feia servir. Sense pensar-s'ho dos cops, abans que el sol s'ocultés, sortí de la gàbia i començà a córrer pel passadissos.

I si es trobava amb cap guàrdia ...

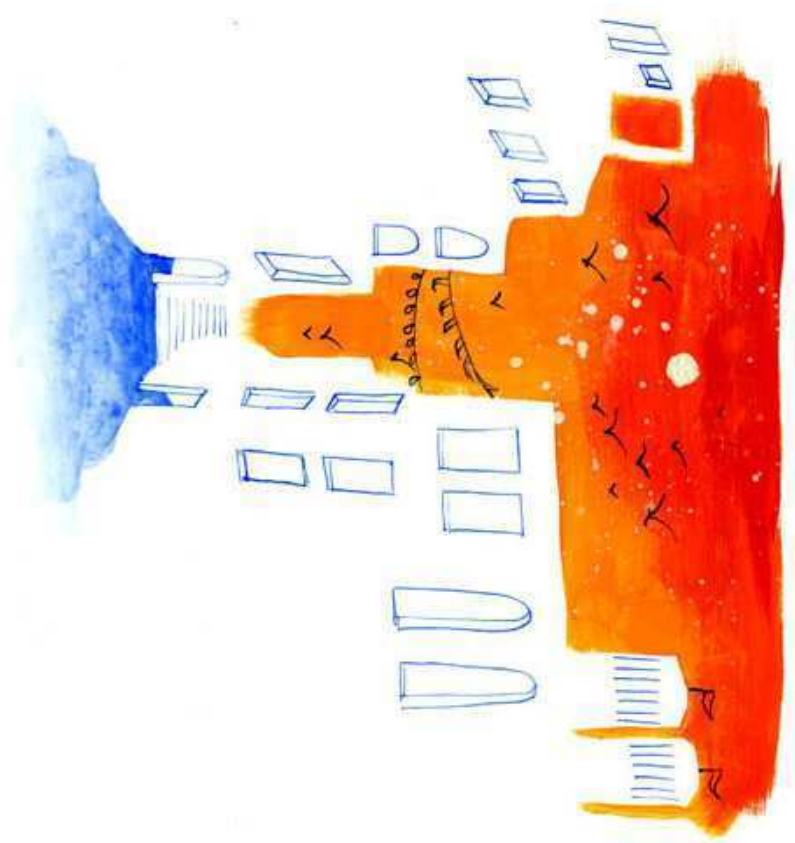
...cantava i l'adormia a
l'instant.

Així pogué arribar a temps
fins als calabossos i alliberar el
lladre.

Amb els últims segons de sol la noia
ocell allargà els braços cap al cel i es
convertí en ales.

Abraçà el seu enamorat i tots dos
saltaren del balcó volant cap a
l'horitzó flamejant.

Encara avui la gent de la ciutat celebra cada any aquell dia amb música, dansa, rialles i molt, molt soroll. I quan el sol està a punt de pondre's tots els nens i nenes deixen anar els ocells que han estat guardant durant tot l'any.

Tots es posen a volar alhora cap al sol mig amagat cap al llunyà país de les aus on, com cada any, el lladre i l'ocell del rei els reben com a senyal d'agraïment i de gran estima.